

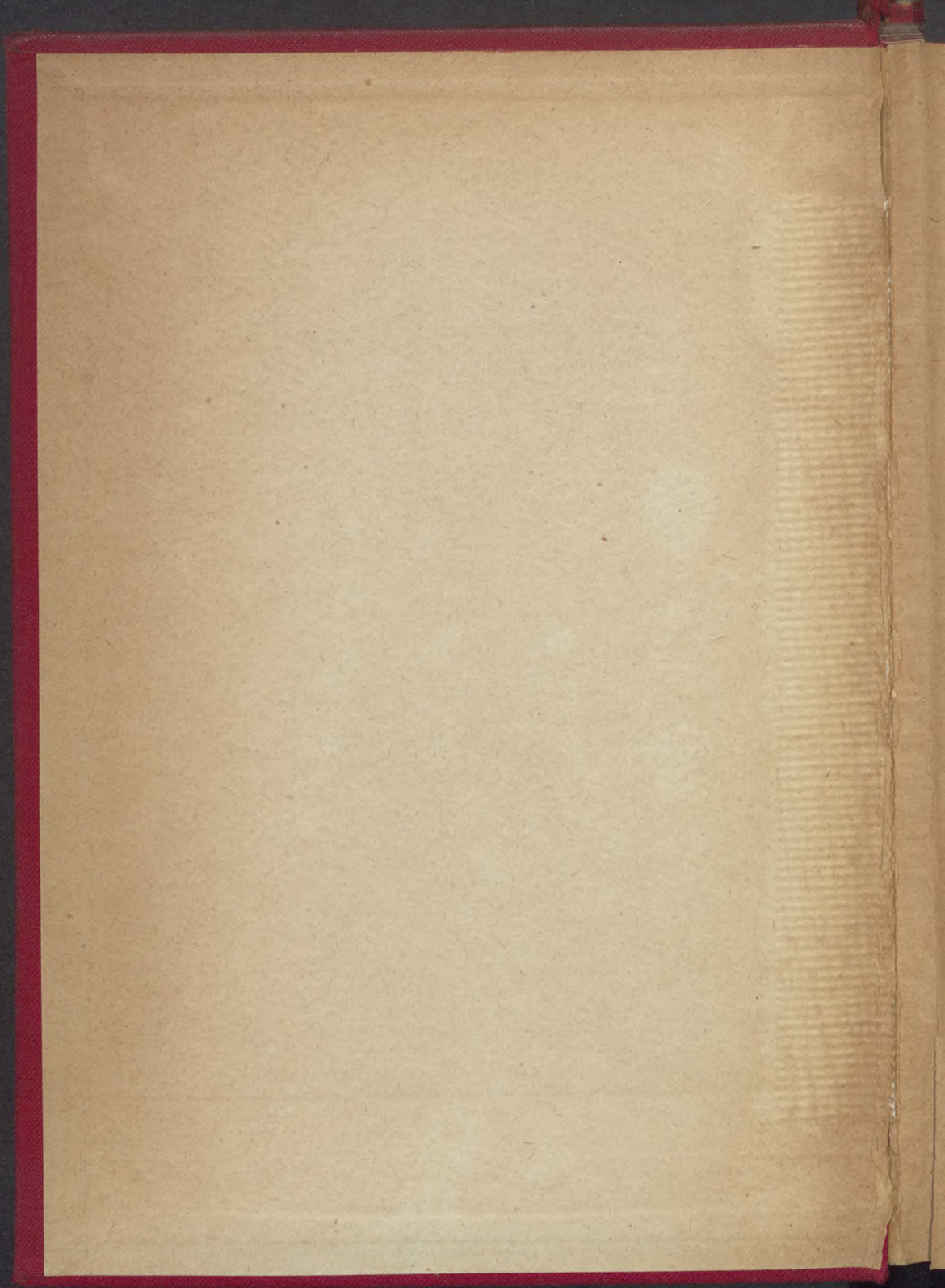
.....^M.....
59.143
..... OSZK

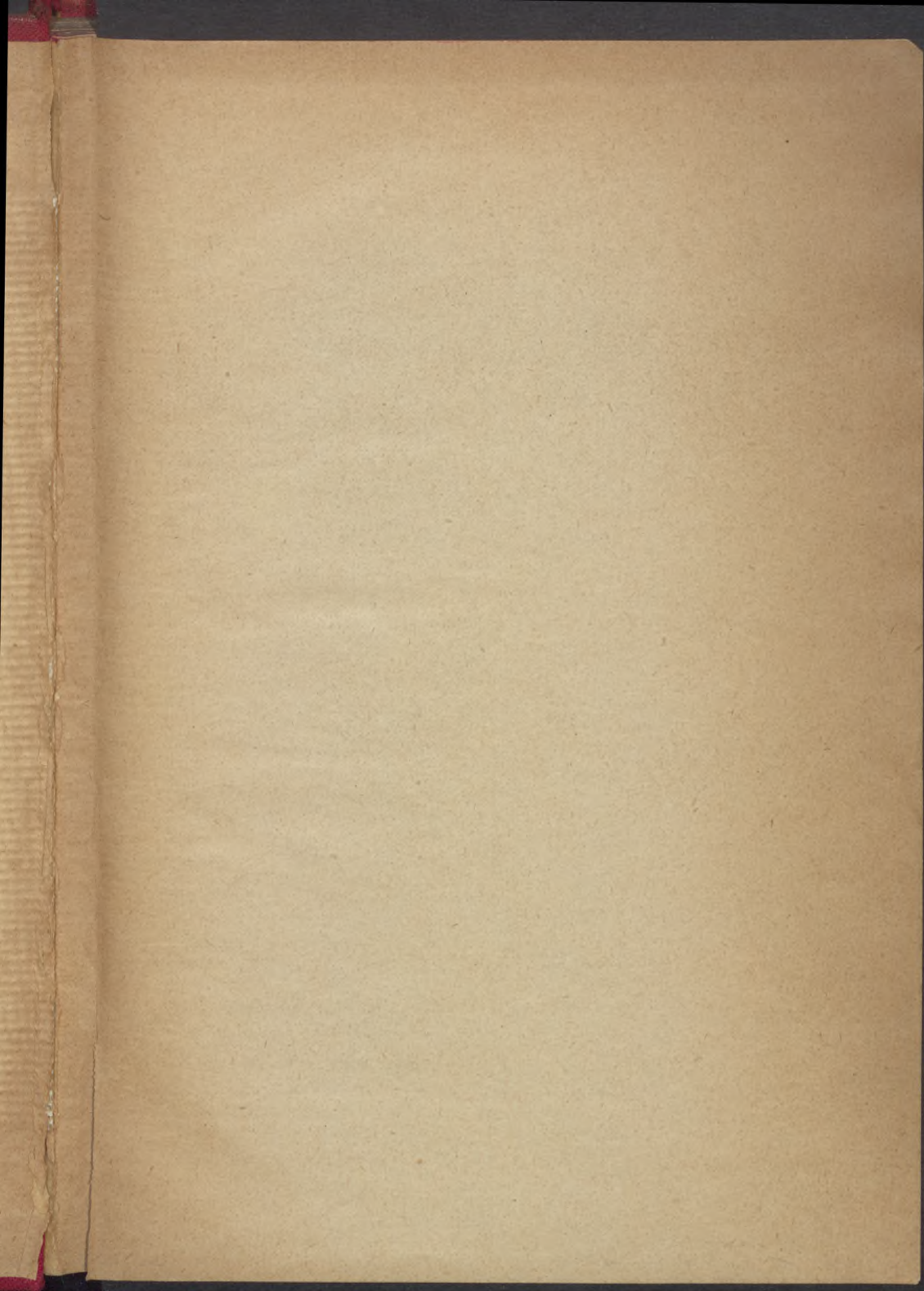
AKIBE MINDENKI SZERELMES

IRTA: WILH. SPEYER
FORDITOTTA: BEOTHY LIDIA

A SZINHÁZI ÉLET REGÉNYMELLÉKLETE

A

A

AKIBE MINDENKI SZERELMES

REGÉNY

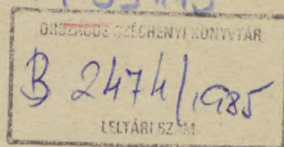
IRTA
WILHELM SPEYER

FORDITOTTA
BEÖTHY LIDIA

A SZINHÁZI ÉLET REGÉNYMELLÉKLETE

M 59143

GLOBUS, BUDAPEST.

I.

Charlott az Avus déli bejáratán át robogott Berlin felé. Mire az ő kirohant viskójából, már csak a poruktól prüszkölhetett. Holk kihajolt, hogy megmutassa magát s nagyokat integetett. Az ő csendes megadással nézett utánuk a messziségbe.

Holk oroszlánfejről le akart repülni a sapka.

— Dudálhatnál, Charlott!

— Tudom, nem vagyok mucsai!

A kompresszor kísérteties üvöltéssel figyelmeztetett mindenkit: „Vigyázzatok! Emberek! Vigyázzatok!“ Már százza! mentek.

„Ha most valami butát mondok, — gondolta Holk, — akkor a fejéhez kap! Inkább hallgatók.“

A hirdetőtáblák méteres betűi, mint villámok csapkodták az agyukat. Minden fa sziszegett és sívalkodott, de tiszta hangot nem adtak, mert folyton nyelték egymást a következők.

— Magamon kívül vagyok! — szólalt meg Charlott.

— Csak semmi beszélgetés, aranyom! Száztízet megyünk és itt sár van!

Charlott mosolygó, fiús arcát háromnegyed profilban mutatta Holknak a cowboy-kalap alatt. Természetesen ilyen arcu fiu nem létezik, csak a mi asszonyaink ilyenek manapság.

— Justus tönkrement! Majd meglátod, hogy ebből mi lesz!

— Azt hiszem, ez már téged nem igen érint!

— Ujra férjhezmegyek hozzá!

— Rendben van, — felelt Holk. Beleegyezett. Ha egy szobában ülnek, hát elsírja magát, de százhuszat mentek. Nem a saját életéről való aggodás keltette azt a furcsa érzést a gégéjében, mintha szénsavval lenne telítve.

„Ha most felfordulunk, akkor hat cigánykereket vetek a levegőben, elvágódom, és egy fél perc múlva felkelek, ismerem magamat. De Charlott — mi történhet vele!“ Kétségbeesve nyögdecselt:

— Csak menj hozzá! Hiszen van már vagy nyolc hónapja, hogy elváltál tőle!

— Azt hiszed, hogy én nyugodtan fogom nézni, hogy ő padlásszobában lakik és Marylandet szív? Feleségül megyek hozzá!

— Azzal még nem lesz szanálva! Hisz te neked sincs több pénzed, mint neki!

— Azt majd meglátjuk!

Charlott diadalmaskodva fujt egy nagyot.

— Torkig vagyok a csődökkel! Holnap valószínűleg ezt az aranyos kocsimat is elviszik, mert még csak egy hatodát fizetem le.

Gyöngéden a volánra hajtotta a fejét.

— Csak erőszakkal vehetik el tőlem! Rugni, harapni és kapálózni fogok.

Holk már ordított:

— Micsoda számárság ez, aranyom? Unod a szegénységet és ezért egy tönkrement emberhez akarsz feleségül menni?

Charlott vadul belesikongott a gép dübörgésébe.

— Ujuj, fogtok ti még csodálkozni!

Holk kétségbeesve hallgatta, mintha hattyudalt hallana.

— Tudom hol az új lakása! Érte megyünk! Horchernél fogunk ebédelni! Van még pénzünk?

— Az istenért! Lassabban, aranyom! Majd számlára iratjuk!

— Tempó! Gáz! Sietünk!

Százharminccal mentek.

— Ha a kijárathoz érsz, muszáj dudálnod, szivecském!

— Akkor dudálok, amikor nekem tetszik!

— Istenem, a te kezeidbe ajánlom lelkemet!

Szőrnvü tempóban dübörögtek át az északi kapun Holknak, a nagy csaták hőségnek, a bátor embernek égnek állott minden hajaszála, de tizenöt perc múlva már hármasban Horchernél ültek. Charlott, az asszony, Holk, gyermekkori pajtása és kedvenc lovagja az utóbbi időben és Justus, a férj, akitől nyolc hónappal ezelőtt elvált.

— Százharmincat mentünk! Azt hozok ki a kocsiból, amit akarok!

Késsel és villával az öklében, vidáman dobolt az asztalon.

— Enni! Enni! De valami bolondosat!

A fiatal Horcher elragadtatással robogott az asztalhoz.

— Langusztmajonézt akarok ananászzeletekkel. Semmi hust. Nagyon vastag spárgát. Manhattant koktejlt, üvegházi epret, gorgonzólát és kész.

Kalapját letépte a fejéről. Lefujta a homlokát, mialatt felfelé bandzsított. Olvan mozdulatai voltak, mint a felhevült embernek, aki azonnal fejest ugrik az uszómedencébe.

Hirtelen szigorúan Justusra meredt, aki megadással, barátságosan, nyugodtan, mosolyogva várta kecses nyugtalanságának végét.

— Elfogyott a pénz, Justus?

— Teljesen.

— Eladtad Petersdorfot?

— Egyelőre bérbeadtam, Charlott.
— Kinek?
— Egy festékrösztt igazgatójának. Csak annyit kötöttem ki, hogy engem majd a parkban temessenek el. A hatósági engedély már megvan.

— Mit fizet?
— A temetésemért? Semmit.
— Ne tréfálj, kérlek. Mit fizet? — ismételte szigoruan Charlott.

— Huszezret.
— Egy évre? Berendezéssel?
— Igen.

— Na! Hát akkor mégis van valamennyid!

— Ez a jövedelemem már el van zálogosítva, Charlott, — felelt olv előzékenyen Justus, mintha csak egy tévedést igazítana helyre, mely a társalgás folyamán esett.

— Elzálogosítva? Hát még adósságaid is vannak?

— Hatszázezer márka, Charlott, — volt az alázatos és gyengéd felelet. Justus a legnagyobb előzékenységgel adott meg minden felvilágosítást vagyoni helyzete felől elvált feleségének.

Hatalmas, erős, fess ember volt, csodálatraméltó mozdulatokkal és hajlékonysággal rendelkezett, noha igazán nem volt karsu. Jobban öltözködött, mint korának bármelyik sport-Antoniusza. Ritkán, de remekül táncolt, pompásan golfozott, nem akadt jobb lovas nála egész Berlinben. Szép magas homloka és csodálatosan mély tekintetű, meleg, barna szeme volt. Testének terjedelmével és jóságos arcával eleven ellentmondása volt a mai idők vonal-ideáljának, mert mindenütt tetszetős háromdimenzionális formája, husa és izma volt.

Charlott elővette tükrét és elbillentett fejjel nézte az állát. Valami oka lehetett annak jelenlegi állapotát ellenőrizni. Aztán végigsimította ujjával feketén kihuzott szemöldökét. Ez az ujj valóságos csoda volt, az emberi szépség gyűjteménye. A tükör felett egy tekintetet vetett Holkra.

— Gondolod, aranyom, hogy becsap minket?

— Nem gondolom, aranyom.

Justus hirtelen a tányérjába bámult. Mintha ezuttal mégis csak egy kicsit zavarban lett volna a nyugodt bálvány.

Charlott határozott mozdulattal csapta be pudertartóját.

— Valami itt még sincs rendben, fiacskám! Amikor elváltunk, te nekem évi százezret kínáltál, én pedig nem találtam tiszteletesebbnek, tizenkétezerrel többet elfogadni. Hiszen végeredményben én hagytaalak ott minden ok nélkül. Hát ez rendben van. Ma pedig véletlenül meghallom a golfklubban, hogy butorozott szobában laksz a Kant-utcában, nincs folyó melegvized és még szörnyű inasodat, Teppichet is elhagytad. Ilyen hirtelen támadt sze-

génység csak Reinhardtnál van a Jedermannban. Az ember nem veszi el máról holnapra az egész vagyonát.

Justus összekulcsolta a kezét.

— Azt mondják, hogy már történt ilyesmi napjainkban, Charlott. Különben pedig tudod jól, hogy mindezzel nem törődök, amióta te elmentél. Most is csak miattad bánt ám. Mert a következő negyedévben már csak saját jövedelemem felét adhatom át neked, azaz összesen kétszázötven márkát havonta.

— Tehát akkor én vagyok szerencsétlenséged oka?

Justus megrémült.

— Az Istenért darling! Dehogy vagy te az oka! Hiszen teljesen szabadságodban állott nálam maradni, vagy elmenni! Te azt teszed, amit jónak látsz — egy olyan asszony, mit te! A mai világban!

Minden más nőt kielégített volna ez a kijelentés, hogy a férfiak Afrodite államában rabszolgák, csak Charlott vizsgálóbírói erélye nem csökkent.

— Lássuk csak! Neked voltak részesedéseid Rhodesnál New-yorkban, hajókban Bremenben, kanadai fában Wells és társainál, Argentiniában, Hollandiában, mit tudom én, hogy hol mindenült, — ez minden kész? Egyszerre ment tönkre minden?

— A legnagyobb részből kiszálltam, amikor te elmentél, darling, — motyogta megtörve Justus. — Francia frankot vettem. Nem sikerült. A maradék részvényeimet és minden vagyonomat a bankoknak kellett elzálogosítanom.

— A halakat és az aquáriumot is?

— Természetesen! Minden tengeri csikóm hasán hordja a végrehajtó pecsétjét. Ennélfogva már az utódok is el vannak zálogosítva az atya testében. Valami új eljárást süttöttek ki, oldhatatlan ragasztóval a pecséteknek. Csak az ázalékok okoznak nagy gondot a hatóságoknak.

Holk Charlott szájpirosítójával az abroszon rajzolgatott. Charfejét a cowboy kalappal. Emellett kedvenc carlszton dalát füttyörszte: „Yes, sir, that's my baby! no sir! Dont mean maybel!“ De nem volt valami vidám a Babyjével. Sőt ellenkezőleg, majd szétrobbant a dühtől! Azonban, mint a régi jó Berlin ivadéka, sokkal udvariasabb volt, semhogy barátjának és vetélytársának megmutassa, milyen dühös rá. „Ez a nyomorult frankban spekulált,“ gondolta magában, míg barátságosan Justus vállára tette a kezét.

— Végtelenül sajnálom jó Justusom, hogy most te is olyan szegény lettél, mint én. Azért ne veszítsd el a bátorságodat!

Holknak ugyanis élt még az apja, aki roppant gazdag volt, s ennélfogva a jó fiu úgy gondolta, hogy nagyobb baj őt az életben nem érheti. Ha egy kiszolgáló kisasszony így szólt hozzá:

— Holk ur kérem, mikor számíthatunk végre kintlévőségeink kiegyenlítésére? — akkor ő legragygóbb mosolyával felelt:

— Azt igazán nem tudom drágám! De fel a fejjel! Nem szabad elveszíteni a bátorságot! — s nyugodtan távozott.

Charlott egy ragadozó telhetetlenségével falta be ananászos langusztját. Amint jólakott, sokkal gyengédebb pillantásokat vetett kék szemével Justusra.

— Hát rendben van barátom! Akkor újra összeházasodunk! Légy szíves és intézz mindent el.

Justus félénken, majdnem megrendülve nézett rá.

— No de darling! Csak nem fogod miattam zavartatni magad! Ezt sokkal komolyabban kell meggondolnod . . . nem csak így . . . én borzasztóan . . . de különben . . . — egy hajtásra kiitta a poharát, — elragadó!

Charlott elvette Holktól a szájpirosítóját és megsimogatta a kezét. A szabadon maradt kezével pedig Justustól vette el a villát és őt is simogatta.

— Nem hagyhatlak a pácban, Justibus! Majd együtt éhezünk. És különben is éppen eleget mérgeződtem az utóbbi időben evvel itt!

Holkra mutatott.

— Most pedig fejezzük be a lakománkat. Este Olliviernél fogunk táncolni. Ott majd mindent megbeszélünk. Gondoskodj jegyeiről, mert előtte megnézem még egyszer Bergnert a Cheneynében, — szólt, s közben észbontóan mosolygott Justusra. — Nekem mindent kétszer kell szemügyre vennem!

II.

Dr. Justus Verloh életideáljai élénk ellentétben álltak karcsura hajszolt korunkkal, amelyben a soványság keservéből divaterényt csináltak. Valamikor hallott egy kínai államfőről, ki palotájában meg sem mozdult, százötven kilót nyomott és ő ezt a keleti bölcseset akarta követni. Nagyon ritkán járt gyalog, sportot alig üzött. Amikor Charlottot elvette, kénytelen volt táncolni, s akkor sült ki, hogy milyen pompás, könnyed táncos. Szívesen is forgatta a hölgyeket, csak abban a pillanatban vetette meg mélyen a táncot, amikor visszatért asztalához. Gunyos fölénnel szemlélte környezetében az izzadó, karcsu férfiakat, mert az ő finom és kicsit sárgás bőre mindig hűvös, száraz maradt. Charlott követelte tőle Londonban, hogy pólozzon. Egy barátjának hat lovát lovagolta tönkre, de szenzációs eredményeket ért el, mint hátvéd; néhanapján kikocsizott az új Wannseei golfklubba, de a kocsiját nem tudta vezetni, s soffőrének szigorúan megtiltotta, hogy a legcsekélyebb mechanikai titkot is felfedje előtte. A nagyvárosban nem igen élt, mert utálta. A környéken volt egy gyönyörű kastélya, tóparton, parkkal, erdővel, mezővel; de szántóföld és gazdaság nélkül. Valaki egyszer említette neki, hogy a gazdák tavasszal reggel ötkor kelnek, s ettől a perctől kezdve nem tűrt

maga körül semmiféle agrár embert. Az ő szemében ezeket a sors megbélyegezte és feltétlenül szerencsétlenséget hoznának rája. Nem mintha ő maga későnkelő lett volna, hiszen rendszerint már kora reggel a könyvtárában foglalatoskodott, de a szellemi munkás száналma élt benne olyan emberek iránt, akiknek korán reggel testi erőt kell kifejteni. Kastélyának szuterénjében Európa legszebb aquáriumát építette fel. A tenger néma, tétlenségükben is nemes állatait imádta. Az üvegfalak között töltötte napjának legnagyobb részét, kényelmes karosszékből figyelte a halakat, medúzákat és egyéb tengeri szörnyeket s utasításokat adott inasának, Teppichnek.

Teppich, Justus „szörnyű inasa“, amint Charlott nevezte, korának legbutább és ennélfogva leghasználhatatlanabb inasa volt. Lustaságból, hanyagságból és gögből kötelességének semmiben sem tudott eleget tenni. Azonban az állatokat szerette és kitűnően gondozta, különösen a tengeralattiakat, s praktikus tudásban felvette a versenyt a leghíresebb oceanografusokkal. Közeli rokonnak érezte magát ezekkel a teremtményekkel, amelyek némán, tökéletes nyugalommal bámulnak a semmibe és tétlenségükért megróni, vagy valamit parancsolni nekik nem lehet. Justus gyakran dührohamot kapott Teppich miatt és néha legszívesebben agyonverte volna, de saját jószántából meg nem vált volna tőle semmiért a világon.

Justus háboru előtt, mint fiatalember, vagyonának egy részét egy mélytengeri expedícióba fektette. A hajóélet mindig nagyon megfelelt neki, noha elég könnyen lett tengeri beteg, de az még mindig sokkal jobb volt, mint pólózni, vagy bármely más fizikai erőlködéssel foglalkozni. Az ember a tengeren sokat alhatik, jól eszik-iszik, dolgozik és álmodozik; úgy gondolta, hogy mint az egykori kalózkodó, gazdag zsákmánnyal fog hazatérni, amelyet európai, amerikai intézetek és aquáriumok majd megvesznek tőle. A háboru Jáva partjánál érte utól, s ott meghuzódott jóbarátainál, egy hollandus házaspárnál. Azonban egy szép napon tulságosan kimerészkedett a tengerre, s az angolok nagy gyönyörűséggel szedték le yachtja fedélzetéről. Több, mint egy évig volt fogoly Indiában. A háboru természetesen teljesen megakasztotta levelezését és üzleti összeköttetéseit London, Páris és Newyorkkal, de semleges területeken oly sok jó barátot szerzett magának, hogy ezek nemcsak megtartották, hanem még szaporították a vagyonát. Így tért vissza Berlinbe, de semmi vonalmat nem érzett a város iránt, s a kor szelleme elől Petersdorbba menekült.

Ha mindent jól meggondolunk, hát Justus csak a ruházatában volt modern. Kedvenc költője Storm, Fontane és Keller volt, Schumann, Franz és Loewe dalait énekelte, sokkal többet ivott, mint amennyit ez a sportszázad megtűr, de sohasem volt részeg. Igaz barátságban csak öt darab német dogjával volt, pedig ezek is erősen divatjátmult ebek voltak.

Aztán megismerkedett Charlottal. Ő, aki soha életében nem törődött a nőkkel, három hét alatt megnősült és — ó jajj — nyolc hónap múlva már el is vált!

Házassága Berlin miatt szenvedett hajótörést. Onnan jöttek a csábítások, melyek elidegenítették tőle Charlottot: Holk, a sok fiatalkori pajtás, a barátok, barátnők. Charlott válásával szinte visszamerült lánykorába.

Justus Petersdorffban maradt, s keservesen kinlódott halai között Egyetlen egyszer sem ment be Berlinbe, kimondhatatlanul gyűlölte. Ez a nagy város körülvette az ő asszonyát mind azokkal az élvezetekkel, amelveket a nagyvárosi élet és társadalom nyújtani tud. Charlott minden lépéséről tudott, mert Kamilla, volt feleségének unokanővére, az egyetlen, akivel Justus bizalmas volt Charlott környezetében, rendszeresen felhívta. Charlott nélkül nem tartottak Berlinben nagy bált, premiért, hatnapos versenyt, revüt vagy kirándulást! Augusztusban a Lidón volt, de ősszel már megint Berlinben, ahol kétszobás lakásában fogadta a sürgönyöket, telefonhívásokat, sürgős leveleket, meghívásokat, virágokat és udvarlásokat. Oh! hogy ismerte mindezt Justus, a tarka rongybabákat, a szép porcelánokat, cifra cukrosdobozokat s azt a sok férfivágyat, mely Charlottot körülvette!

Egyedül élt, mogorva volt, mert minden ami vidámság és ragyogás volt az életében az elment tőle. Agglegény korának kedves pajtásaiból, az öt dogból is csak egy volt már meg és most ezt kényeztette. A kutyának volt egy karosszéke, melyet senki más nem használhatott, mert a dog, mint minden ragadozó, szerette a puhaságot, a kényelmet és az érzelmességet. Sokat bámultak csendesen egymásra, míg a szomorúságtól a kutyának, de a gazdának is könnyes lett a szeme. Ugy beszéltek Charlotttról, mint a menházi aggok ragyogó fiatalságukról és mindegyik kérkedett egy kicsit az asszony egykori jelenlétével és kegyével.

Elviselhetetlen volt neki az a gondolat, hogy Charlott ügyei rendezetlenek, hogy adósságokat csinál és néha még ragyogó élete mellett szűkölködik is valamiben. A lélekzete is elállt, mikor ezt meghallotta. Éjszakákon át nem aludt, s kétségbeesésében a párnáját tépdeste.

Igaz, hogy Charlottira nagy örökség várt, valamikor gazdag asszony lesz, de olyan könnyelmű és meggondolatlan, hogy képes lesz lelkiismeretlen társaságban elmulatni a vagyonát.

A sötét, téli éjszakákban... Charlottól távol... mennyi gond, mennyi baj... mennyi bátortalanság! Hol a segítség? Mint villám cikázott át agyán:

Tönkremenni!

III

Justus, a tönkrement ember, akinek hétszázezer márka adóssága volt, akinek még a halait is lepecsételte a végrehajtó, Jus-

tus ragyogó Hispano-Suizájában vitette magát Ollivierhez a langyos tavaszi éjszakán. Kicsit elkésett, mert alighogy a terembe ért, már Charlott és Holk is megjelentek. Charlott egy hatalmas hamis gyöngysorban és valami kevés estélyi ruhában volt s kezét nyujtva így szólt Justushoz:

— Mintha a te kocsidat láttam volna az előbb? Vagy csalódtam?

Justus zavartan tologatta ide-oda a széket.

— Hogy te miket képzelsz, Charlott! Az én kocsim!... Természetes, hogy azt is el kellett adnom a festékes embernek. De olyan szives volt, hogy ma este még egyszer kölcsön adta... — Amint ezen tulesett Justus, nagyon megeredt a szava. — Jó estét szeretett Holk barátom! Tudjátok, igazán pompás emberek ezek a festékesek. Oly gyengédek!... Belehaltam volna, ha gyalog kell ma idejönnöm... taxira nem telik, oldalkocsiba nem férek bele. Nagy szolgálatot tett nekem ezzel az öreg.

Charlott már régen nem figyelt, mert mindegyre üdvözölték és ő is jobbra-balra köszöntgetett. Ugy ki volt festve, mint egy antik istennő. Arcának alapszíne elefántcsont volt, mely egészen az okkersárgáig mélyült. Ezzel ellentétben nagy, sőt majdnem túl nagy szája, keményen, vidáman, szinte szemtelenül piroslott, míg a szemöldöke két nyilegyenes, hajszálvékony fekete vonás volt. Olajosan fénylő, koromfekete haja lágy hullámokban simult keskeny fejéhez. A fiatal asszony arcának ilyen mesterkéltné kikészítése csak divathóbort volt, mert csodálatos módon sehol sem a természetes szépséghibákat akarta leplezni, hanem ellenkezőleg, a természet hanyagságait még hangsúlyozta. Az emberben még a mélységes kék szem és az egészséges, villogó fogak is azt a benyomást keltették, mintha egy nagy színérzékkal megáldott festő gondolta volna el.

— Isteni volt megint a Bergner. Küldtem neki kétszáz rózsát, — szólt Charlott és máris felpattant valakivel táncolni.

— Ezresével olcsóbb lett volna, — jegyezte meg Holk és ő is odébbállt.

Holk nem az az ember volt, akinek egy estére csak egy megbeszélése van, vagy aki nyugodtan tud asztal mellett ülni, asszonytársaság nélkül. Szörnyen unta a férfiakat, nem tudott mit beszélni velük. Ezenfelül kényszerülve volt állandóan telefonálni. A mai berlini például nem azt mondja délben tizenkettőkor: „Egy óra múlva nálad leszek!“ hanem: „Majd egy előtt még oda-csengetek!“ Holknak olyan csodálatos természete volt, hogy képtelen volt bármilyen társadalmi felszólításra is nemet mondani; s így történt aztán, hogy egy estére három társasággal, három különböző színházban volt összebeszélve, s mindig akkor kellett elrohannia, amikor éppen érdekelni kezdte a darab. Ha pedig már végleg belezavarodott a különböző megbeszélésekbe, akkor

képes volt a földszint közepéről a telefonhoz hivatni az embereket.

Charlott nem sokáig pihent az asztaluknál.

— Most pedig táncolni fogsz Justibus, — szólt avval a különös tekintetével, amely kérlelhetetlen volt és mégis gyengéd.

— Könyörülj rajtam, darling! Hiszen mi meg akartunk... vagy nem akartunk?... úgy hiszem mégis, hogy meg akartunk valamit beszélni! Nem gondoltod Charlott?

Charlott nem is felelt. Charlott táncolt Justussal, mert ebben éppen örömét lelte és tánc közben ajkával elsuhant a férfi szempillája fölött.

— Még mindig pompásan táncolsz, — szólt és bájosan bólintott a rángatózó zenészek felé, akik önkívületükben mintha mind Justus felé integettek volna: „Ez a te igazi párod — bum, bum! Az erős, okos, gazdag — bum, bum!”

— A dolog úgy áll, — susogott Charlott, — hogy megint a feleséged akarok lenni, de az lehetetlen, hogy szegények maradjunk! Valamit tennünk kell, hogy legalább hatvanezer márkánk legyen évenként, az a legkevesebb.

A zenekar tombolva ordította: „No sir, that's my baby!” s Justus nyögve önmagába roskadt.

— Hatvanezer, — dadogta, mire Charlott ismét elővette kérlelhetetlen tekintetét. — Rendben van drágám, dolgozni fogok.

— Mit? Cápákat akarsz eladni? — ezuttal már nagyon gúnyosan simította végig Justus szemöldökét. A férfi megremegett.

— Annyiszor vágyódtam utánad, — suttogta az asszony és közvetlen ezután odaintett valakinek. — Jó estét Thankmar, hogy van Sonja?

Visszatértek az asztalukhoz.

— Most igazán komolyan kell veled beszélnem.

Justus jól tudta, hogy mit jelent az ilyen igazán komoly beszélgetés Charlottal. Ezek a beszélgetések négerritmusban csarlszton-hangon folytak.

— Én ma reggel, mialatt az Avuson bejöttem, mindent jól meggondoltam és megfontoltam!

— Százharmincas tempóban?

— Igen. Most pedig káposztáskolbászt akarok enni. Légy szíves és rendelj nekem.

— Na és? — kérdezte Justus, mit sem törődve a kolbással.

— Mi az, hogy na és? Tudod jól, hogy huszonöt éves koromban meg fogom kapni édesanyám egyetlen fivérének, boldogult tea-bácsimnak a révén Kolombóból a nagy *Másfelet!* Egy millió és ötszázezer dollárt! Csakhogy itt áll még közben az én kedves Fischer Cornélia néném. Emlékszel még, hogy ki ez a Fischer Cornélia?

— Én mindenre emlékszem, ami téged illet.

— Nahát, ugy-e igazam van! — kiáltott fel Charlott és hir-

telen mégis magyarázni kezdte az egész históriát. — Cornélia valami angol nagyurnak a lánya, Jakab bácsi üzlettársának az özvegye és még ráadásul a bácsi fiatalkori szerelme volt. Rettentő ügyes asszony és kivéve a készpénzvagyont, mindent ő örökölt az én nagybácsimtól, az egész céget. A pénz azonban az enyém, bár sajnos a végrendelet szerint ő kezeli amíg huszonöt éves nem leszek. Már most én régen követelem ennek a vagyonnak a kamatait, de ez a szörnyű nő azt állítja, hogy a végrendelet szerint ama bizonyos születésnapomig minden cent öt illeti!

— Ez sajnos így is van szívem. Kivülről tudom azt a végrendeletet.

— Na jó, de Jakab bácsi nem tudhatta, hogy nekünk minden pénzünk el fog uszni az infláció alatt! Mert ha tudta volna, hát bizonyosan belemegy abba, hogy megkapjam a kamatokat. Teljesen az ő szellemében történne minden, ha kiadnák nekem azt a nyomoruságos pénzt.

— Ezzel hiába fogsz angol törvényszék előtt érvelni, szegénykém!

— Ugy gondolod? Már pedig és torkig vagyok ezzel az egész dologgal! Az utolsó levelében azt írja ez a hölgy, hogy érezzem magam boldognak afelett, hogy Jakab bácsi a versaillesi béke után halt meg, különben egy vasat sem kapnék tőle!

— Csak nem pumpoltad meg Cornéliát?

— Megpumpolni? — Charlott fel volt hábordova. — Megírtam neki, hogy unom már ezt a várokozást és azonnal küldje el postautalványon a másfelemet!

Justus hangosan felkacagott.

— És micsoda választ kaptál?

— Az üzletvezetőjük, valami Cecil Dell, aki azt hiszem minden vonatkozásban Jakab bácsi utódja most, azt felelte, hogy a cég hajlandó nekem havonta százötven márkát előlegezni, négy százalékos kamattal! Mi meg itt állunk ketten, mint a templom egerei! Már az ékszerem is zálogban van és adósságaim is vannak. Rögtön jövök!

Charlott táncolni ment, de csak jó idő múlva jött vissza, mert a Valenciát hatszor ismételték. Végre pihegve rogyott a székebe s a pohara után nyult.

— Justibus, most ide figyelj! Eltökélt szándékom, hogy ezt a nagy másfelet azonnal megszerzem! Eszembe sem jut addig ennek az undorító Cornéliának a zsebében hagyni, míg mind a ketten köszvényes öreg emberek leszünk. Holnaptól kezdve ostromállapot lesz nálam. Hadat üzenek Kolombóba az ellenségnek! Ha kell, hát erőszakkal kaparintom meg a pénzemet!

— Hogy akarod ezt véghezvinni Charlott? Ahogy én ezt a Cornéliát ismerem, az nagyon okos és erőlyes asszony, az nem fog egyhamar lemondani a kamatokról. Hisz így öt év alatt két millió márkát veszítenél! Ki van zárva, hogy belemenjen!

— Mondd Justus, mit gondolsz, miért áll három Napoleon miniatűr az íróasztalomon? Az én csatatervem már készen van! Rajtaütök Cornélián, s abban a pillanatban, amikor a hadüzenet megkapja én már ott is állok, az indiai Ulm, Jéna és Austerlitz előtt! Nem sejted, hogyan akarom csinálni?

— Fogalmam sincs, — dadogta Justus.

— Igazán nem valami élénk a fantáziád! Ami nem is csoda, ha valaki mindig angolnákkal és tengeri csikókkal foglalkozik... Itt jön Holk! Hol voltál közben, öreg pajtás?

— Kamilláért kellett a főkapitányságra mennem, Ginzburgékat kellett a Luna-parkban körülvezetnem. Henriette néni hitvam fel és most még vissza kell mennem Kamillához egy pillanatra. Rögtön itt leszek.

— Majd még mit nem! Meg ne merj mozdulni!

Holk a szemüveg alatt ijedtében bandzsítani kezdett és nem moccant Charlott megint táncolni ment és távoztában odavetette Justusnak:

— Hát nem értesz egyáltalán, kedves?

Justus felemelkedett.

— Nem igen, Charlott... azaz tulajdonképpen... egyáltalában nem... — s visszomlott a helyére.

Holk is táncolni ment, s egyszerre csak eltűnt. Charlott ezuttal hamarabb tért vissza.

— Óriási terveim vannak, Justus! Egyenesen gigantikusak! És még hozzá hazafias is leszek, mert jó csomó idegen pénzt hozok be az országba!... Holk ehhez nem elég megbízható, veled akarom csinálni!

Justus kényelmetlenül vonogatta a vállát.

— Velem, szívem? Velem akarsz egy asszonnyal hadakozni? Én valahogy úgy gondolom, hogy az életben már nem fogok háborusdit játszani! De neked természetesen állok rendelkezésedre, — tette hozzá udvariasan.

Charlott szenvedélyesen simult melléje.

— Te vagy az én igazi párom!... Mindig is az voltál!... Ma este eljövök hozzád... de most táncoljunk!

IV.

Holk főfoglalkozása szerint szép asszonyok és lányok lovagja, mellékesen műkereskedő és lakástervező, néhány héttel ezelőtt azt a megbízást kapta Justustól, hogy egy amsterdami aukción vegyen meg a számára egy Cézanne-képet. Pénzt nem kapott a vásárhoz, hiszen Holk és Justus nevét jól ismerte de Graaf, a híres hollandi kereskedő, aki Holk közvetítésével évente jónéhány képet adott el Petersdorbfá. Ezuttal Holk a kép megérkezte után kapott egy huszonötezer márkás csekket Justustól, amit azonban még nem továbbított, mert de Graaf Amerikában

járt. És Holknak az Ollivier vacsorát követő reggelen jutott eszébe, hogy három hónapja hever a safejében ez a nagy összeget képviselő irás. Örömében valóságos csataüvöltésben tört ki, mert rájött, hogy ezzel végre finoman borsot törhet vetélytarsa orra alá.

Holk szép férfi volt és nagyszerűen öltözködött. Berlin és London legjobban szabott ruháit és cipőit hordta. Sport- és munkakabátja mindig más színű volt, mint a nadrág, mellényt sosem hordott, s még így is mindig melege volt. Izmos nyakát ujnyi széles gallér övezte, hogy szabadon mozoghasson s nyakkendője Picasso ecsetjére is méltó volt. Oroszlánfején óriási kalapot hordott, amely az utóbbi időben ugyanolyan volt, mint Charlotté. Azonban ezzel a vidám, életerős alakkal csodálatos ellentétben állt az arc, amelyet négy mély ránc szántott át. Vajjon balszerencsére mutattak? Vagy tán könnyek szántották? Bajról, bánatról beszéltek? Vagy talán egy ősi család romlására mutattak?

Holk apja, a hatalmas, zord és emberkerülő Antonius a háboru előtt a felsősziléziai bányáknak volt főellenőre s Berlinben egy történetkét mesélnek róla. Amikor hetvenedik születésnapja közeledett, az egész rokonságtól, a világ minden tájáról elkérte és összeszedte minden családtag fotografiáját. Az elhanyagolt rokonság igen meg volt hatva afelett, hogy ismét felvirul a családi élet. Az öreg pedig szépen albumba rakta a képeket és ezzel a szigorú utasítással adta oda a kapusának: „Vilmos! Ezt a könyvet tegye az ablaka mellé s az arcokat jól nézze meg! Ha egyet is közülük valaha beereszt, röplüni fog!”

Antonius valamivel a háboru előtt vonult nyugalomba. Magányosan élt Viktoria-uti házának legfelső emeletén, kevés jóbarátjával érintkezett csak, de ezek közé nem tartozott a fia. Nyolevankét éves korában, az infláció második felében, amikor vagyonának jó része már elveszett, bérelt magának egy irodát s ott nagy akaratörővel, tisztánlátással s kitartással megkisérlette vagyonának maradékát megmenteni. Egy ideig sehogyansem akarta az elértéktelenedést megérteni, de világéletében tulságosan zseniális volt ahhoz, hogy ne okuljon s végül is diadalmaskodott. A pénz átértékelése után már hatalmas üzleteket kötött, de fiának egy fillért sem adott soha. Ez kedves szokásává vált s végül már az öreg emberek hallatlan szívósságával ragaszkodott hozzá. Jó tanácsot kaphatott tőle Holk mindig, amennyit akart, de pénzt, azt nem! Husz év alatt egyetlen egyszer ment színházba az öreg, a „Vissza Matuzsálemhez” című darabot adták s a fiától hallotta, hogy abban az emberek háromszázhatvan és egynehány évesek s ez elcsábította. Pompásan is mulatott s elhatározta, hogy ezentul gyakrabban fog színházba járni, de azóta sem talált kedvére való színdarabot. Ezért adatokat kezdett gyűjteni a száz éven felüli emberekről s a százhetven éves török asszony volt a kedvence. Nagyon sokat adott az életmeghosszabbításra s igaza is volt, mert pompás

őreg ur volt, pompás jellemhibákkal, melyek olyan öregek voltak, mint maga az emberiség.

Holk fütyöntett Akácia kisasszonynak, bullterrier kutyájának. Nemes, szelid állat volt, keskeny feje csak annyiban hasonlított a bulldoggra, hogy alsó állkapcsából három villogó fogacska felsőa/kát rágta. Különben most ismét híres hisztérikus állapotainak egyikében volt. Utoljára képzelt anyaság volt, meghízott, minden előjel feltalálható volt rajta s még sem volt egyéb, mint betegesen fokozott képzelődés. Ezuttal azonban sokkal komolyabb dologról volt szó. Holk még azt sem értette meg, ha egy asszony tett neki szemrehányást, hogy már nem szereti s most egészen tanácstalanul állt Akáciával szemben, aki szintén ilyesvalamit akart vele megértetni. Noha Holk ágyán aludt, éjjel-nappal vele volt, mindenüvé elkísérte a „Bolhában“, (ez Holk nevetségesen kicsiny autómobilja volt, nagyobbra nem tellett), mégis állandóan az elhanyagolt szerepét játszotta. Az uccasarkon hirtelen leült, pacsijai! kezdte nyujtogatni s kétségbeesve, szinte elsápadva várt, hogy vajjon Holk ezen az uccakereszteződésen is átviszi-e, vagy elhagyja? Ez olyan nevetséges kétség volt, amilyen éppen csak egy női agyban keletkezhetik. Vagy például amint egészséges korában mindig elsőnek ugrott a Bolhába, most fájdalmas ábrázattal megállt a kapuban s dacosan nézte, míg Holk befurakodott a kocsiába csak azért, hogy a füttyszóra hálásan simulhasson gazdájához. Ma gyalog indultak utnak, mert a miniatúrautó tegnap beadta a kulcsot. Holk gyalázatosan bánt a törékeny gépezettel, gondozatlanul hagyta pusztulni. Tegnap három lépéssel a Potsdamer tér után állt le. Negyvenöt autó és tizenkét autóbusz várta Holk hátamögött, hogy a Bolha elinduljon, de az nem mozdult. A közlekedési rendőrök, akik már ismerték Holkot, röhögtek. Megfogták a Bolhát és áttolták a mellékuccába. Holk pedig nyakonragadta Akáciát, hóna alá csapta s dühödten otthagya kocsiját. Amint most arra jártak, már nem látta a kis autót, tönkrement... elkalldott... Holk mégis szomorúan nézett Akáciára, akinek a tekintete ezt mondta: „Látod, így teszel minket, törékeny jószágokat tönkre!“

Ahogy a banképületbe lépett, szinte elállt a szíverése az örömtől, mert előtte nagyon ismerős alak lépdelt. Ezek a mesterként nyugodt mozdulatok, ez az agyonkefált puritán fekete kabát, szűk keménykalap a széles koponyán, ez a merev tartás, a test néma szózata: „Tiszteljetek! Becsüljetek! Mert tisztelgetmélto és becsületes vagyok!“ És végül ez az enyhe halszag, amely körülötte terjengelt: ez csak Teppich lehetett, Justus „szörnyű“ inasa.

Holk úgy settenkedett mögötte, mint egy indiánus, de egészen nyugodtan, mert tudta, hogy Teppich méltóságán alulinak tartaná hátrafordulni. Teppich köszöntötte a pénztárost és szó nélkül egy nyugtát adott át. Holk éppen jókor érkezett és átnézett a vállá fölött.

Azonnal megismerte a nagybetűs, olvasható írást, mely az ő csekkjén is diszelgett. Fent számjegyekkel: 30.000, lent az aláírás.

— Az ur kéri, hogy ezt az összeget angol fontokban fizessék ki.

— Van erre írásbeli rendelete? Ha nincs, akkor telefonon kell kérnünk!

— Az ural tudvalévően már nem lehet telefonon érintkezni.

— Kimért mozdulattal nyult Teppich a zsebébe. — Itt a rendelet.

— Akkor holnap vetetünk a börzén harmincezer márkáért angol fontot.

— Az urnak azonnal van szüksége a fontokra.

— Azonnal? — A pénztáros az órájára nézett. — Tizenkettőre rendelkezésére áll a pénz.

Teppich megfordult és elsápadt, amint Holkot meglátta.

— Na jó Teppich, megbízatást adtunk zárlat előtt meduzákat legmagasabban eladni? Figyelmeztetem, hogy a tengeri sün erősen esni fog!

Ebben a pillanatban Teppich maga is olyan volt, mint egy tuskéit meregető tengeri szörny. Ridegen megbiccentette a fejét és eltávozott. Holk pedig vidáman elmélkedett magában.

„Nézd csak, nézd! A tönkrement emberkének még mindig van egy kis kontócskája a bankban. Tizenkét óráig harmincezer márkáért angol fontot akar! Angliába készül tán Charlottal? Eből az összegből jó darabig élhetnek!”

Holk szerényen érdeklődött, hogy az ő számláján mennyi pénz van. Kis idő múlva tudatták vele, hogy százhetvenegy márka, harminckettő pfennig a vagyona.

— Rendben van, — szólt Holk, — adjanak nekem ötszáz márkát, a harminckettő pfenniget megtarthatják.

A pénztáros nyelt egyet s egy pillanatig farkasszemet nézett Holkkal.

— Kérem uram... de remélem, hogy a különbségre minél előbb fedezetet nyújt.

— Hogyne! Csak fel a fejjel! Nem szabad feladni a reményt! De mielőtt elfelejtem, itt van még egy csekkm.

A pénztáros átvette Justus írását.

— Kifizessem? — kérdezte egészen természetesen.

— Kérném.

— Huszonöt darab ezresben.

— Nem bánom.

Holk nyugodtan távozott huszonötezerötszáz márkával a zsebében. Intett egy taxinak s a kocsiban így szólt Akáciához:

— Én mondom neked öregem, hogy Berlinben a tönkrement embereknek csodálatos bankszámlájuk van, ami mellett butorozott szobában laknak, vízvezeték nélkül, valami lehetetlen uccában.

Ebben a pillanatban hatalmas Hispano Suiza gurult melléje az Unter den Linden s kapitalista korszakunk gyönyörű építményében Justus ült. Holk azonnal felugrott kocsijában s vadul

intégetni kezdett. Justus csak rövid habozás után, kelletlenül állította meg kocsiját. Holk kiszállt, odasietett a Hispanohoz s úgy könyökölt rá, ahogyan kisvárosi ember szokott az ablakpárkányra, ha jó kényelmesen akar beszélgetni.

— Jó reggelt kedves Justusom, hogy mint vagy?

— Köszönöm, — felelt hűvösen és bizalmatlanul a kérdezőt, — sajnos sietős a dolgom.

— Mond jó Justus, nem tudnál kisegíteni ötszáz márkával? Szeretnék itt Worchnál valami apróságot vásárolni... nagy zavarban vagyok, — folytatta ravaszul Holk, huszonötezer márkával a zsebében.

— Hova gondolsz kedves Holk! Ötszáz márkából egy egész hónapig kell élnem!

— Nem adhatnál esetleg egy csekket? — a különben oly tapintatos Holk ma érthetetlenül makacs volt.

Justus kesernyésen felnevetett.

— Hiszen már azt is elfelejtettem, hogy kell kiállítani!

— Az ördögbe is! — kiáltott fel Holk. — Mi lesz most de Graaf csekkével, hogy te tönkrementél?

Justus megdöbbenve mérte végig Holkot.

— Micsoda csekk, az Istenért! Hiszen két hónapja nem állítottam ki egyetlen egyet sem!

— Ez a csekélység elkerülte volna a figyelmedet? A Cézanne áráról szóló csekk még mindig a safemben van.

— Te szerencsétlen! Nem mutattad be, amig volt pénzem? — ordított Justus.

— Borzasztóan sajnálom öregem, ugylátszik, a leszámolásakor elkerülte figyelmedet, hogy ez az összeg nem lett felvéve.

— Tényleg elkerülte a figyelmemet, — felelte halkan és most már gyanakodva Justus. — Hanem tudod mit? Azt nem türhetem, hogy te, vagy de Graaf károsuljatok, azért küld el a lakásomra a csekket! De nehogy a bankba menj vele, mert ott már egy vasam sincs! Majd srófokok még egyet a festékes bácsin, az a nagyszerű fiu talán segít. Isten veled, Holk!

— Az a nagyszerű fiu ugylátom megint kölcsönadta a Hispanot! Nem mutathatnál be egyszer ennek a csodának?

— Dehogynem. Igaz, hogy nagyon el van foglalva, tudod a festékiparban szörnyen szorgalmasak az emberek! Isten áldjon!

— Viszontlátásra, Justus. Csókoltatom Charlott kezét!

V.

Miután Holk irodájában másfél óráig rendezgette a frissen érkezett kreton tapétákat, kalapja után nyult és Kamillához, Charlott unokanővéréhez indult. Dr. Blank Kamilla a kriminálpszichológiai intézet tagja volt s ezt a vállalkozást egyedül vezette, mert a tulajdonos, egy idősebb ur, állandóan utazgatott. Ennek az intézetnek az volt a feladata, hogy a munkával tulterhelt tudósoknak,

akiket gyakran idéztek törvény elé mint szakértőket, az anyagot, melyről szakvéleményt kellett leadniok, előkészítse. Hogy Kamilla hogyan dolgozott, azt mindjárt meglátjuk abból a telefonbeszélgetésből, melyet akkor folytatott, amikor Holk az irodájába lépett.

Kamilla aranybarna hajában úgy csillogott a telefon fejhallgatója, mint a technika diadémja. Karját Holk felé nyújtotta, félig üdvözlésére, félig elhárítására s a férfi megfogta a kicsiny, fehér, erőyes kezét s hosszasan, gyengéden csókolgatta. Ezalatt pedig Kamilla egyre beszélt a telefonba:

— Kérem, tanácsos, csak bizza ezt a dolgot ránk. Igaz, hogy jelenleg túl vagyunk halmozva munkával, de ezt az ügyet elsőbbségben fogjuk részesíteni. Mi már behatóan foglalkoztunk Branoschewsky írásával, különleges összeköttetéseink által betekintést nyertünk az aktákba. (Branoschewsky többszörös rablógyilkos volt.) Rendkívül fontos eredményekre jutottunk, amelyek bizonyára érdekelni fogják tanácsos urat. — Hogyne, jelenleg is tíz tudományosan képzett alkalmazottat foglalkoztatunk. („Ez nem igaz, — gondolta Holk.) Azonkívül kidolgoztuk a vádlott biográfiaját s fejlődésének huszonöt fázisát állapítottuk meg. Grafikai ábrákat is mellékelünk, úgy, hogy az olyan tudású ember, mint ön, tanácsos ur, néhány pillantással tisztában lesz az egészszel!... Nagyon köszönöm, tanácsos ur! Pontosan hét órára önnél leszek!

Kamilla tiszteletteljesen meghajolt a készülék felé s a bal kagylót feltolta füléről.

— Szép jó napot, szeretett Holkom! Még csak hat helyre kell gyorsan telefonálnom, azután állok rendelkezésedre. Használd addig a másik készüléket. Ezenfelül ki kell még dolgoznom a rablógyilkos fejlődésének huszonöt fázisát, mert az magától értetődik, hogy az egészből még egy sor sincs meg, sőt fogalmam sincs, hogy kicsoda-micsoda ez a derék uriember!

Holk nem sokat kérte magát, számára az volt a legnagyobb gyönyörűség, ha valahol telefonálhatott anélkül, hogy ezért össze-szidják. Azonnal a készülék mellé telepedett s a szoba levegőjében úgy kavargtak a számok, központnevek, panaszok, mintha egy csapat vadul repkedő, csipogó fecske akarna fészket rakni.

Miután Holk háromszorosan eligérkezett vacsorára és hat-szorosan ebédre, az utolsó beszélgetésével szörnyű balszerencséje volt. Vagy husszor kérte Charlott számát s már több mint huszonöt perce képtelen volt megkapni. Rendezőt kért, veszekedett, gorbábaskodott, már dühében se látott, se hallott, de a kért szám folyton mással beszélt. Mással beszél... beszél... még mindig beszél... Kamilla kissé gunyos, de vigasztaló pillantásokat vetett rá. Egyszer a kagylóra tette a tenyerét és kedvesen érdeklődött:

— Még mindig beszél az a kegyetlen?

Holk mint a kétségbeesés eleven szobra meredt rá, mire Kamilla szép szürke szemében diadalmas szikra gyulladt ki s nyugodtan folytatta saját beszélgetését.

Holk lihegve, kimerülve nézett körül a jól ismert helyiségben. A falakat pszichológiai fejlődésszakok ábrái borították, bűnös emberek lelki térképeit „R. C. mérgekeverő 15. fázisa.“ Különböző színű körök, körszeletek, hullámvonalak, mindegyiken számok, megjegyzések. Holk kételkedően ingatta a fejét. Ha csak egy szót is értene mindebből! Az egyik körön ez állt: „Visszafojtott anyai szeretet.“ Egy óriási feketére pöttyözött kör: „Rosszindulat.“ A harmadik: „Schizofrenikus zóna.“ A negyedik: „Halálra-vágyódási komponensek, melyet visszafolyt az M. P. lakatos iránti érzéki vágyódás.“ Az íróasztalon félig kidolgozott analizisek, egy pszichológiai tankönyv, valamint a csekk és kontokönyv hevert.

Kamilla lekapcsolta füléről a hallgatót.

— Most már van némi kilátásod, hogy megkapd a kért számot, — szólt vidáman és barátságosan. — Éppen most fejeztem be Charlottal egy félórás beszélgetést.

Holk a készülékhez vágta a kagylót és halk jajongással összerogyott.

Kamilla megnyugtatóan az ölébe ült. Roppant bájos kis teremtes volt kócos, aranybarna hajával. Eleven arcoeszkájáról sugárzott az intelligencia, élesen metszett orra, kissé ferdén vágott szürke, csillogó szeme volt s a szájának, mely megszokta, hogy okos dolgokat mondjon, roppant eszes vonala volt. Magas, szép homloka mögött volt is elég hely jó gondolatok számára. Különböző mulatságos kis szokásai voltak. Szeretett meghajolni olyan férfiak előtt, akiket tisztelt s rendszerint így köszönt ilyenkor: „Álászolgája tanácsos uram!“ Néha pedig a katonákat utánozva, kifordított tenyerét mereven a halántékához szorította s úgy hajlongott. Holk szép kezét figyelte, mialatt az ölében ült s mivel szerette bosszantani, így szólt:

— Tudod, hogy olyan a hüvelyujjad, mint egy megrögzött gyilkosé?

— Nagyon tévedsz drágám! — vágott mérgelődve vissza Kamilla. — Ha éppen tudni akarod, egy gyilkoshüvelyk így néz ki!

Ceruza után kapott s hirtelen felrajzolt egy hüvelykujjat. Olyan volt, mint egy rablóbanda titkos jele.

— Köszönöm a felvilágosítást kedves Kamillám, de a gyilkosról éppen Justus jut az eszembe. Tanácsot akarok tőled kérni valamiben.

Kamilla felállt, visszaült az íróasztala mellé. Egészen hivatalos képet vágott, csak a tekintetében égett túl sok rokonszenv, mintha valami olyan hirre várna, amitől nagyon vidám, vagy nagyon szomorú lesz.

Holk kimerítően elpanaszolta mindazt a szörnyűséget, amelyet tegnap dél óta Charlott vele szemben elkövetett. A csekk históriát és Justusszal való beszélgetését is pontosan elmondta.

— Becsapásra megy az egész! — fejezte be dühösen elbeszélését. — Derék Justus petersdorfi magányában hat hónapig tanács-

kozott tengeri szörnyetegeivel, hogy miképpen hódíthatná vissza Charlottot. Mivel a gazdagság már nem tartotta együtt őket, hát most szegénységgel próbálja a szakadást összefoldozni. Szerencsétlenségemre számítása pontosan bevált s mivel Charlott a világ legtisztességesebb embere, most emellé a csirkefogó mellé áll. Aztán van itt még valami! A jó berliniek bizonyosan azt fogják mondani, hogy Charlott előre tudta Justus tönkremenését s mint egy patkány, elmenekült, a sülyedő hajóról. Igaz, hogy ő nem sokat törődik az emberek véleményével, de ez mégis egy okkal több, hogy hozzámenjen Justushoz! Amellett öt év mulva dusgazdag lesz...

— Arra a végrendeletre a mai viszonyok mellett senki sem ad neki egy fillért sem. Kolombo és lady Cornélia Fischer nagyon messze vannak! Még az uzsorásoknak sincs manapság ilyen bizonytalan üzletekhez kedvük! Sokkal jobb aratásuk van másfelé.

— Hát ebben igazad van. Charlott ma nagyon szegény, tele van adóssággal, a kocsija sincs még kifizetve, de a jövőre való tekintettel mégis hitelképesebbé teszi Justust. S ha most elgondolom, hogy ez az egész tönkremenési mese szélhámosság, ha elgondolom, hogy Justus az ő biztos négy millió márka vagyonával uton-utfélen, amerre Charlott jár, a koldust játssza, hát... hát...

Holk dühében megnémult s Kamilla azoknak a tisztességes lányoknak a gyengéden lemondó tekintetével nézett rá, akik nem csinálnak jeleneteket, ha egy másik nő miatt boldogtalanok. Aztán ő is elmerült gondolataiban, mint Holk. Közben még mindig gyilkos hüvelykeket rajzolt az itatósra.

— Ez egészen érdekes teoria, Holk pajtás! De én azt hiszem, hogy te tévedsz! Nekem az a meggyőződés, hogy Justus valóban tönkrement!

Holk felfortyant.

— És a csekk ma reggel? Gondolkodás nélkül kifizettek huszonötezer márkát a számlájára!

— Valószínűleg valami külön számlára, amelyet Justus egyes kedvelt hitelezőinek tartott fenn. A jó fiu az utóbbi időben tényleg elvesztette egy kicsit a fejét s ezért nem vette észre, hogy ezt a csekket még nem mutatták be.

Holk odavolt az ámulattól.

— Honnan tudsz te mindent ilyen pontosan, Kamill?

— Magától Justustól. Egy pár perccel mielőtt ideértél, hívott fel.

— Ő telefonált? És mindent megbeszélt veled?

— Igenis, hiszen már régebben is mindig kitüntettet bizalmával. Azonkívül az Unter den Linden-i beszélgetések után azonnal a bankba ment, ahol megtudta, hogy te kifosztottad és azonfelül még ugrattad is!

Holk elborzadva nyult a zsebébe, ahol ugyan már nem 25.500, hanem csak 24.800 márka húzódott meg szép szerényen.

— Akkor mint tisztességes embernek, nekem most vissza kell adnom a pénzt!

Holk kétségbeesve ingatta göndör szőke fejét.

— Csak tartsd meg egész nyugodtan — biztatta Kamilla. — Hiszen előbb-utóbb ki kell de Graafot fizetned!

Holk hirtelen nagyon elkomolyodott.

— Te tényleg meg vagy róla győződve, hogy Justus igazat mond?

Kamilla nem felelt, elgondolkozva nézte Holkot.

— Mondd, tulajdonképpen miért nem veszed Charlottot feleségül?

— Hogy miért? Hiszen én lennék a világ legboldogabb embere, de honnan vegyek ehhez elég pénzt!

— Holk, te nem vagy logikus. Charlott nem kosarazhat téged azért ki, amiért most Justus felesége lesz!

Holk hallgatott. Akácia pedig gunyosan tőltte előre három hegyes kis fogát.

— Na, látod fiacskám, hogy itt valami nincs rendben. Majd én elárulom neked, hogy mi itt a baj. Charlott éppen az előbb mondta meg nekem. Ő nem csak szánalomból megy vissza Justus-hoz, hanem egy sokkal fontosabb oknál fogva, amit te nem érthetsz meg. És különben is éppen eleget mérgeződött veled nyolc hónapig! Te azt állítod, hogy szereted őt és életed egyetlen és valószínűs célja az, hogy Charlott a feleséged legyen. Hát akkor tessék dolgozni. A te munkád nem elég rendszeres. Szokjál le a szeleségről! Hány emberrel vagy például rajtam kívül ma ebédre összebeszélve? Szokjál le a flörtölésről! De te legalább huszonöt asszonnyal és leánnyal flörtölsz, színházba, táncolni jársz velük, kutyákat, parfümöt és hálókocsijegyeket szerzel be nekik és néha, — Kamilla egy kicsit elsápad, — néha még velem is vagy és nekem is elintézel egyetmást! Természetesen így mi tuleröltetünk téged, mert hiszen Németországban kevés férfi áll így az asszonyok rendelkezésére, mint te! Az egésznek csak az a hátránya, amit most tisztán láthatsz: így nem lehet egy olyan asszonyt megnyerni, mint Charlott! — — Gyere, most megyünk ebédelni! Hogy hányan és hová? Egyedül mi ketten, kicsikém! Szépen cserben hagysz mindenkit éppen úgy, ahogyan engem cserben hagyta a múlt héten!

Kamilla kabátjába bujt, a tükör előtt feltette a kalapját, egy kis haját huzott a homlokába, kifestette a száját s úgy belekapaszkodott Holk karjába, mint valami féltve őrzött zsákmányba.

— Pelzernél tovább beszélhetünk Charlotttról! Ha ragaszkodik a tönkrement Justusához, tudni fogja, hogy mit csinál! Neked ez ne okozzon gondokat. Charlott egy kicsit bolondos, de mindig tudja, hogy mit csinál!

VI.

Egy szép, színes tavaszi estén Justus a tizenkettedik green felé sietett a golfpályán Charlottért.

Berlin új életének egyik legszebben sikerült sporthelye volt a Wannsee és Potsdam között fekvő golfpálya. Gyönyörű rétek, kis fenyőerdők, apró bungalók húzódtak lágy lankán, egy kis tó, újabb erdők, újabb rétek felé. Ha a klubház terraszáról nézett körül az ember, akkor a hatalmas területen szétszóródott játékosok tarka ruhás caddiejeikkel olyanok voltak, mint egy japán fametszet nehéz skurcban ábrázolt törékeny figurái. Justus ruganyos léptekkel tette meg a hosszú utat és egy cseppet sem bosszankodott, hogy kényelemszeretetének nem tehet eleget. A karján tarkabélésű gazellabunda lógott.

A klubház felé tartó játékosok mind vidáman üdvözölték és integettek neki. Justus már megszokta, hogy mindenütt jókedvűen és rokonszenvvel fogadják. Mindenki örült, hogy Justus ilyen vidáman és buzgón sietett a célja felé s noha az útján mindenféle akadály tornyosult eléje, mégis Charlott állt a célnál, Charlott, aki nevetve, elpirulva hívta őt magához.

Annak is örültek az emberek, hogy Charlott ismét nyugvópontra jutott, hiszen ez a szép asszony ugy hozzátartozott Berlinhez, mint a „Potsdamer Platz“. Sokat beszéltek róla, sokat meséltek róla. „Tudja már a legujabbat Charlottról?“ kérdezték egymástól az emberek és akkor valami mulatságos kis történet került a szőnyegre. Természetesen erősen bírálgatták, sokat csóválták az emberek a fejüket, kicsit bolondosnak találták, de mindig meghívták, mindenütt szívesen látták, még különböző kalandjai után is. Ha nem volt jelen valahol, hiányzott, az emberek csodálkozva néztek össze s a házigazda mentegetődzött: „Charlott sajnos nem jöhetett!“ Roppant szerencsésen testesítette meg szeretett korának és szeretett városának típusát. A szó szoros értelmében nem voltak botrányos esetei, csak kisebb ügyei, „des histoires“, amint a francia mondja. Például azon sem törte a társaság a fejét, hogy Holkkal milyen viszonyban volt s vajjon Eros nem kötötte-e tul szorosan valamelyik pajtásához, akikkel táncolt, golfozott, autózott, sőt — néha, — kisebb utakra ment. Igaz, hogy sosem nagyon messze és mindig nagyobb társaságban.

Különben is gyermekkori játszó társainak és pajtásainak meg volt a maguk története. Talán tizennégy éves korában volt egy fiatal sportpajtása, akit Thankmarnak hívtak. Attól az időtől kezdve megszokta, hogy bizonyos fajta elegáns, táncoló, sportoló fiatal embert, akik rendszerint negatív intelligenciával tüntetik ki magukat, Thankmarnak hívjon. Így is beszélt róluk: „Találkoztam a golfklubban egy Thankmarral, bekísért a városba.“ Ezeket a fiukat pompásan lehet minden sportra használni, színházba járni velük, táncolni, de komolyabb művészi eseményeknél, mint a filharmonia,

a zeneakadémia, az opera, nem türte meg őket maga mellett Charlott.

Mindent összevetve az új, fiatal Berlinnek szüksége volt Charlottra, neki nem volt szabad elfáradni, vagy szomorunak lenni, vagy nagyon soká távolmaradni. És a berlini társaság szerette Justust, aki sosem bántott senkit, sőt ellenkezőleg az összes társadalmi rétegekkel csak jót tett. Mindenki tudta, hogy menyire bánkódott, amikor Charlott elhagyta és őszinte részvétellel viseltettek iránta, mialatt ő kutyájával, halaival és bánatával visszavonult petersdorfi magányába. Most pedig mindenki őszintén örült, hogy megint boldogan és jókedvűen siet szerelméhez.

Vidáman dalolt magában, mialatt Charlotthoz sietett, imádta a zenét s egy régi Fontane-dalt dudolt:

*Édes rózsám, hi az anyád, ereggy bel
Zabolát rázva, paripám vágja a port!
Még egy csókot — ugrom már a nyeregbe,
Ahogyan régen, ahogyan szépen volt!*

S nem unta meg egyre vidáman ismételtetni: ahogyan régen, ahogyan szépen volt!

— Csakhogy itt vagy! — kiáltott fel Charlott pirosan és egy kicsit zavarodottan, mint a hancurozó gyermek a szülei előtt. A tizenkettődiket öt ütéssel csináltam. Jó estét Justibus, kérem a csókomat!

Nagy ölelkezés, majd a tönkrement Justus öt márkát adott a caddienak s rávált: „Most aztán takarodj!” mire a fiu nevetve elinalt. Amint a táskával a vállán elrohant, olyan volt, mint egy kis tarka Ámor, aki két nyilat ellőtt s maradék fegyverével boldogan szövik.

— Itt a bundád szívem, elég hűvös van, még megfázol!

— Szó sincs róla, de nagyon kedves vagy! — felelt Charlott, s mint egy engedelmes kislány, szépen belebújt a kabátba. — Most azonban roppant komolyan fogunk beszélgetni. Sokat kell mesélned, darling, hiszen már egy örökkévalóság óta nem láttalak!

Az örökkévalóság aznap dél óta tartott.

A biboros, hűvös estében hunyorogva üdvözölte őket az első csillag, amint egészen régimódián, összekarolva, mint annak idején nagyapó és nagyanyó, lépkedtek a klubház felé. Csak egy lényegtelen kis eltérés volt a biedermeier kortól: Charlott zsebre-tette mind a két kezét és Justus karolt öbelé.

— Még ezen a héten megtarthatjuk az esküvőt, — jelentette ki boldogan az ex és in spe férj. — Sikerült hosszas utánjárással megszereznem a diszpenzációt!

— Pompás! Adjál egy cigarettát! Holnap megtartjuk a lagzit! Azaz, hogy nem, nincs mit felvennem az anyakönyvvezetőhöz. Azonkívül van egy megbeszélésem is holnap délelőttre. Majd hol-

napután! Vagy talán mégis inkább holnap! Ahogyan te akarod! De most halljam tovább a terveidet!

Justus zavartan pislogott az alkonyodó égre.

— Sikerült még egy kis pénzt különleges esetekre kimentenem a csődömből, körülbelül ezerötszáz fontot, azzal elutazunk. Charlott aggódalmas ráncokba szedte a homlokát.

— Elutazunk? Hová?

Justus még mindig dadogott.

— Régebben... tudod... részem volt egy tengeri yacht-ban... emlékszel a „Charlotte”... pompás hajó! Ezek most egy expedíciót akarnak indítani

— Ezek? Kik azok?

— A társulajdonosok... akiké most már az egész. Mert az én részemet el kellett adnom. Engem mint mélytengeri kutatót szerződtettek, egész tisztességes fizetéssel. — Justus lelkesedve szorította magához Charlott karját. — Holnaptól kezdve indulásra készen áll a yacht Cuxhavenben. Három évig fogunk cirkálni az indiai óceánban, Jáva és a japán part mentén. Ott már régen szeretnék bizonyos mélységi és hőfok méréseket eszközölni, mert a legutolsó földrengés óta olyan mélységbe süllyedt a tengerfenék, amilyenre emberemlékezet óta még nem volt példa. — Justus egyre lelkesebben beszélt. — Egyszer lejöhetsz velem a tengerfenékre, Charlott, de csak egy egészen kicsit. A legjobb párisi szabó fogja a buvárdresszet csinálni! Senki sem fogja tudni, hogy a feleségem vagy. Mint hajósinast viszlek majd a yachtra!

Charlott már ugrált örömeiben.

— Hosszu, bő nadrágom lesz és hegyeset fogok a tengerbe köpni! A víz alatt pedig mah-yongot fogok a japán diszhalakkal játszani! Isteni lesz!

Justus boldogan mosolygott Charlotte-ra, aki egyszerre csak összerántotta a szemöldökét és maga elé bámult.

— De hiszen én egyáltalában nem akarok elmenni Berlinből! — kiáltott fel meglepetve, mintha valami nagy felfedezést tett volna a lelkében.

Justus szinte vadul, aggódva rántotta tovább magával.

— Mit akarsz ebben az utálatos városban, drágám! Itt, ahol az a sok buta fiú van, akik mind szerelmesek beléd! Hiszen ez a legnagyobb boldogság nekem, hogy végre egyszer elvihetlek innen!

— Nekem meg éppen az a nagy öröm, hogy most itt maradjunk, amikor minden olyan szép lesz, amikor összeházasodunk és annyi tenger pénzünk lesz!

— Elfelejtetted kedvesem, hogy nekem egy fillérem sincs!

— Te meg azt felejtetted el kedvesem, hogy én majd megszerzem a nagy másfelünket! És elfelejtetted, hogy nekem most Berlinben kell maradnom, mert innen küldöm csatába seregeimet!

— A seregeidet! — kiáltott fel kissé ingerülten Jusuts. — Nekem nem árultál el semmit a terveidből, de annyit már látok,

hogy két asszony akar itt küzdeni! Már pedig én nem akarom, hogy a világ bármelyik asszonya is küzdjön! Az nem nekem való! Engem nem így neveltek! Eleget küzdöttem és szenvedtem én! A fogságba, a veled való házasságomban, az elhagyatottságomban! Én most boldogságban, szerelemben, békében akarok veled élni!

— Ugy? Ezt akarod? — gunyolódott Charlott — és talán a tisztességgel szerzett kétszersültet rágni a hajóhid alatt? Köszönöm, ebből én nem kérek! Én a magam részéről pergőtűzet indítok az indiai félsziget ellen! Napoleonnak még az odajutás sem sikerült, és pedig egy rohammal meg fogom hódítani! Egészen meglepő módon fogom ostromolni azt a várat! És házasságunk után néhány nappal olyan dolgot szándékszem megindítani, amelyet még nem látott ez a vén Európa!

— Gyermekem, — szólalt meg méltóságteljesen Justus és most már úgy mentek egymás mellett, mint ahogy korunk házastársai szoktak, — a mi eszközeink és a mi nevelésünk nem felelnek meg egy Indiában élő özvegy ellen indítandó háborúhoz! Gyerekes lázálmok ezek, csak vigyázz, hogy szét ne robbantsák a fejedet!

Justus egyszerre izgatott lett, a hangja remegett.

— Charlott, drága, szép szerelmes Charlottom! Én tudom, hogy nem lehetek filiszter, ha te vagy a feleségem. Talán, amikor először voltam a férjed, az voltam, de soha többé nem leszek az. Én most már kapható vagyok minden tisztességes, bolondos kalandra. Kést veszünk a fogunk közé, felhuzzuk a nadrágunkat és úgy lopózkodunk át a földkerekség legrosszabbhírű városain át. Csak semmi európai társadalmi botrányt, ezért rimáncodom, az ujságokba kerül, nevetségessé tesz mindkettőnket és nem jövedelmez más, mint gunyt és szégyent!

— Én nem játszom mozsizerepeket az életben! — vetette vissza megbotránkozva Charlott. — Ha valamit teszek, annak praktikus célja van.

— De én nem akarok praktikus célokat! — kiáltott Justus. — Én azt hittem, hogy azért akarsz megint a feleségem lenni, hogy mint jó barátom és pajtásom állj mellettem szegénységemben. Ha csak azért leszel a feleségem, hogy a nevemmel taksard két nő boxpárbját... akkor... akkor...

— Mi lesz akkor?

Justus halálsápadt lett.

— Akkor inkább hagyjuk abba az egészet.

A napoleoni Charlott erre egész egyszerűen sirni kezdett. A tizennyolcadik greentől három lépésnyire szeme elé csapta két kezét és becsülettel, egészségesen sirni kezdett, nem mint egy hisztérikus, ravaszul zsaroló asszony.

— Majd meglátod, hogy akkor mi lesz... — zokogta, — majd ha már nem leszek...

— Meghalni? — Justust nem szoktatta Charlott ilyen és ehhez hasonló érzelmekhez, s most úgy állt ott, mint akibe belecsapott a mennykő. — Mi az Isten csodájáért akarsz te mindjárt meghalni?

Charlott úgy szífogott mint egy gyerek.

— Akár már ma elmehetsz a kőfaragóhoz...

— A kőfaragóhoz? — ordított Justus.

— ... sirkövet vésetni... „Itt nyugszik Charlott“ én nem bánom... miattam azt is ráírhatod: „az a bolondos“... bééééke... hamvaira... bruhaha...

Justus tekintete rémülten tapogatta végig Charlott alakját.

— Nem vagy jól drágám? Baj van a vakbeleddel? Vagy talán hőemelkedésed van? Magasságos Isten, hiszen egészen forró a kezed? Bizonyosan torokgyulladásod lesz! Természetes, ha az ember egész nap a golfpályán csavarog! Drága szerelmem, hány-szor rimámkodtam már, hogy veted ki a manduláid! Holnap rögtön elmegyünk a tanárhoz.

Charlott erre úgy elkezdett nevetni, hogy a füre pottyant a nagy mulatozástól.

— Bumm tanárhoz akarsz vinni? Hiszen az már régen meghalt!

Ugy ült a fűben, mint egy gyerek, aki kavicsokkal akar játszani. Lassan felemelte „lázasan meleg“ kezét Justus felé, aki magához emelte őt. Felszikkadó könnyei alól már vidáman pislogott Justusra, aki forrón magához ölelte.

— Drágaságom, — suttogta gyöngéden, — ugy-e még a héten megesküszünk és még aznap este elutazunk Cuxhavenbe... Vagy előbb elmegyünk Párisba, csináltatsz magadnak háromszáz ruhát és hétszáz pár cipőt Japán, Jáva és India részére... A yachtot meg elhozzátjuk Brestbe vagy Cherbourgba.

Ez a szerencsétlen Justus mindig elfelejtette, hogy már nem gazdag ember!

Charlott szorosan hozzásimult, halántékát a halántékára fektette és így Justus nem láthatta, hogy két éles ránc képződött a szemöldöke között. Két nagyon éles és veszélyesen hegyes nyíl volt homlokának merész íve alatt!

Ebben a pillanatban kiabálni kezdtek a klubház felől:

— Halló! Charlott! Nem jöttök velünk? Potsdamba megyünk rákot enni!

Charlott kifürkészhetetlen pillantást vetett a klubház felé.

— Maradjunk csak inkább Berlinben Justus! Láthatod, hogy itt milyen szép az élet!

Justus kétségbeesve törülgette gyöngyöző homlokát.

— Hát én már igazán nem tudom, hogy mit csináljak...

Holk hatalmas ugrásokkal rohant kutájával együtt az új Bolhához, melyet délelőtt vásárolt, s odavezetett a fűvön Charlottékhoz.

— Kamillát én viszem! A zárdapincében találkozunk száz-husz rákkal, moselival és egyéb földi jókkal! Addiol!

Charlott gyors, vizsga pillantást vetett Justusra s ebben a tekintetben váratlanul határtalan gyengédség villant fel.

— Nagyszerű rákot kapni ott, — szólt.

Justus tekintete nyugtalanul siklott körbe.

— Én már igazán nem tudom...

VII.

Másnap korán reggel Charlott olyan tempóban vitte a kocsi-ját a golfpályára, hogy a közlekedési rendőröknek könnyű szökött fájdalmukban a szemükbe. Odakinnt körülbelül két óráig tartó matchbe keveredett egy fiatalkori pajtásával. Természetesen egy Thankmar volt, aki annakidején igen sok latinórát mulasztott azért, hogy Charlottot elkísérhesse az iskolába, vagy foxtrottot tanulhasson vele a tánciskolában. A match olyan izgató volt, hogy Charlottnak csak negyedtizenegy után jutott halk sikollyal eszébe Justusszal való randevuja a Cornelius-utcában, ahonnan is az anyakönyvvezetőhöz mennek. Charlott sohasem volt pontatlan, mert régimódinak és tulságosan nőiesnek találta ezt a bünt, de nem nagyon ügyesen rendezte találkáit, mert rendszerint elkésve jutott minden az eszébe, amikor halk sikollyal, de annál gyorsabb tempóval igyekezett a késéseket behozni.

— Ég áldjon Thankmar! Nekem rohannom kell, hogy száz-harmincas tempóval kerüljek főköthő alá! Most egy defekt és mint Vesztaszüz halok meg!

Hosszu léptekkel rohant az autóhoz, a Thankmar ingujjban utána.

— Vigyél magaddal Charlott, a bankba kell mennem!

Pokoli gyorsasággal robogtak be Berlinbe. A Thankmar éppen azon kezdett gondolkozni, hogy mi egy Vesztaszüz, amikor kényszerítve lett, hogy a Cornelius-hidon kiugorjon a robogó kocsiból, amely művelet biztos testi sérülést jelentett volna minden halandónak, csak éppen egy Thankmarnak nem. Charlott szinte beesett kétszobás lakásába, amelybe most azonban mozogni sem lehetett a sok koffer miatt. Fejére kapott egy bronzszínű gumi-sisakot, s két perc múlva már a tuss alatt állt. Olyan volt, mint a szemérmesen fürdőző Athéne Parthenos. A napsugárban szikrázó vízcseppek gyöngypáncélba burkolták gyönyörű testét s a szoba megtelt bőrének csodás illatával.

További hét perc múlva Charlott egy nőnemű lény segítségével, aki a komorna, szakácsné és minden szerepét töltötte be nála, teljesen fel volt öltözve, noha közben kétszer a telefonhoz hívták. Ezek után nekilátott a pakolás befejezéséhez.

Azonban hirtelen valami szemmel láthatólag fontos juthatott az eszébe, mert szónélkül otthagya a koffereket, beugrott a hálószobájába, lezárta az ajtót s egy rokokószelencéből elővett valami iratot, amit gondosan kitergetett. Teljesen érdektelen irat volt,

csak hogy azzal a jellegzetes tulajdonsággal bírt, hogy enélkül még a legnagyobb belügyminiszteri protekcióval sem adnak össze Németországban egy párt! Egészen röviden, pecsétek halmaza között az állt rajta, hogy Charlott porosz állampolgár — semmi más! A szép asszony kissé előre tölta alsó ajkát, feszülten gondolkozott s szemöldöke között megjelent az a bizonyos veszedelmes nyíl. Ebben a pillanatban bekopogott a szobaleány.

— Egy ur van itt, a nagyságos asszonnyal akar beszélni!

Charlott körülményesen visszahelyezte az érdektelen iratot a szelencébe, s a legnagyobb lelki nyugalommal vezettette be a vendéget tökéletesen felfordult szobájába, mert meg volt róla győződve, hogy csak valamelyik Thankmar lehet, aki egy pillanatra felugrik hozzá a legfrissebb pletykát elmondani.

Igazán meglepve állt meg, amint egy vadidegen fiatalember lépett be. Nagy meglepetését csak az enyhítette, hogy az idegen nevetős kékszemű, selymes barnahaju, nagyon szép fiú volt. Mellette a legmulatságosabb és legszemtelenebb orra volt, amit Charlott valaha is fiatal férfin látott. Öltözködésében emlékeztetett egy kicsit Holkra, csak minden könnyelműbb és zseniálisabb volt rajta. Bőreszabott szürkekockás nadrágja egész vadul hullott a cipőjére, ugyanolyan színű barna golfkabát volt rajta, mint a haja s kellemes dohányszagot árasztott maga körül. Középmagas, igen arányos alakja volt, s gyönyörűen mozgott. Körülbelül huszonnégyéves lehetett, s amint Charlott az első pillantással megállapította, hatalmas csirkefogó, aki lényének elragadó nyugalalmát époló bájjal és kényelemmel hordta, mint Oxford-nadrágját és golfkabátját.

Charlott meglepetése kicsit bamba ámulattá változott, amikor a fiú közvetlenül nyújtotta felé bronzszínű kezét.

— Hallo Charlott! Hogy vagy? Én borzasztóan örülök, hogy láthatlak!

Végeredményben még sem lehet egy olyan asszonyt, mint Charlott három másodpercnél tovább elképesztetni, s ő is barátságosan nyújtotta kezét.

— Részemről a szerencse! De ki ön tulajdonképen?

— Te nem ismeresz engem? Pedig én jól ismerlek drága Charlott!

— Igazán? — szólt Charlott s végigmérte a fiút tekintetével.

— Igazán! Hiszen már ma reggel nyolc órakor elkocsiztál mellettem, amikor a ti híres Kurfürstendamotokon reggeliztem. Ugyanis egy szörnyű hotelben lakom, ahol nem tudnak rendes teát csinálni. Dzsem se volt s csak nagyon kevés barnakenyér. Az első pillantásra megismertelek s borzasztóan örültem ennek!

— Azt el tudom képzelni, — hangzott a kurta válasz.

— Na látod! — a fiú még most is benne volt a nagy örömben. — Már egyszer láttam a képedet egy hetilapban, azt hiszem „Die Dame“ a címe, most is velem van a kofferem fenekén. Az

autódat vezeted a képen, egy pompás fekete dog ül melletted, roppant smart vagy. Azonnal belétek szerettem.

Charlott élesen figyelte a fiut, szemöldöke magasra feszült, szájaszélét rágta, s szeme zománcos fényt kapott a megerőltetű, kutató keresés és gondolkozástól.

— Rögtön megismertem lennt a kocsit, — tette mosolygós szemmel hozzá a fiu, mintha jutalmat várna éles megfigyeléséért.

— S most azért jött ide a lakásomba, mert meglátta a képe-met egy ujságban? Ez pompás ötlet volt, gratulálok hozzá! És pont ma, ebben a pillanatban, amikor másodpercek múlva férj-hez fogok menni!

A fiu kicsit megrezzent s összecsapta a tenyerét.

— Az Istenért, hát mért nem vártál még egy pár napig rám! Olyan borzasztó öröm lett volna nekem téged feleségül venni!

— Én szívesen álltam volna rendelkezésére, — felelt udva-riasan Charlott, de hangjában már bennecsengett felgyülemlett energiája, mialatt szemöldöke között megjelentek a veszélyeshegyű nyilak. — Most azonban végre szeretném már tudni...

A fiu elkapta Charlott kezét, s úgy tartotta nagy mancsában, mint valami igen csinos, törékeny tárgyat, amelyet végre kedvére meg akar szemlélni, hogy értékét megítélhesse.

— Stanley a nevem!

— Stanley? Stanley... — ismételte elgondolkozva Char-lott, majd hirtelen vad csókot nyomott a jövevény arcára. — Stan-ley Fisher!

A nagy ölekezésben a pamlagra pottyantak, s még onnan is legurultak volna, ha az magasabb lett volna, mint tíz centiméter a föld színétől.

— Stanley! Drága Stanley! — kiáltott majdnem gyengéden Charlott. — Ez életem legnagyobb szerencséje, hogy maga most megérkezett!

— Na látod! De mindenki ezt mondja, ha velem találkozik. Még akkor is, ha éppen férjhez megy az illető! Roppant nagy vonzerőm lehet! — Stanley átölelte Charlottot. — De mért nem legezelsz? Ez olyan csinos német szokás!

— Ugy veszem észre, hogy nagyon hamar megismerted a csinos német szokásokat, kedvesem!

— No, de kérlek, hiszen már gyerekkorunkban küldtünk egy-másnak leveleket és ajándékokat!

— Sajátkészítményű cukrokat kaptam, meg Pear-szappant és levendulavizet!

— Én meg porosz ólomkatonákat! És szörnyen irigyeltek Indiában a fiuk, mert nagy ritkaság volt a német ólomkatona!

— Mióta vagy már itt?

— Ma reggel érkeztem Moszkvából. Egy éve keresztül kasul csavargok Európában. Nem lakhatnék nálad? Még van két dollá-rom, másfél cservoncám és egy márka harmincam!

— Másfél cservoncád? Másfél? Hát neked nincs pénzed? Ez isteni!

— Majd akkor lesz csak isteni, ha te szanálsz! Kölcsön tudsz nekem kilencven kék márkát adni?

— Stanley ez igaz? Nem bízom a szerencsémben. Pénzt kérsz tőlem? Nem álmodom? Nincs egy vasad sem? Nincs európai bank-számlád, hitelleveled, utazócsékked?

— Nincs a világon semmim! — felelt rendületlen nyugalom-mal Stanley, mint egy megvesztegethetetlen férfi. — Két dollár s a többi, pocsek hotel és hiányos reggeli!

Charlott az ajtóhoz rohant.

— Fanny! Fisher ur itt fog lakni! Fisher ur az én ágyamban fog aludni! Fischer ur most koktejl akar inni és cigarettázni!

Fanny már régen leszokott a csodálkozásról. Nyugodtan tudomásul vette, hogy egy férfi, akit két perccel ezelőtt senki sem ismert, este már Charlott ágyában fog aludni.

A szép asszony pedig odaállt a fiu elé, aki mosolygós szájjal bámult rá. Charlott teste szinte remegett a jóleső izgalomtól, amint pergőtűzként ostromolta Stanleyt kérdéseivel.

— Milyen viszonyban vagy az édesanyáddal?

— Nem ad pénzt.

— Nekem sem!

— Hogyne, tudom!

— A férjem meg tönkrement.

— Azt mindjárt gondoltam, amint reggel megláttam a kocsidat!

— Vannak ugyan még barátaim és egy aranyos unokanővérem, de itt Németországban senkinek sincs egy vasa sem!

— Rendben van, akkor elutazom.

— Nem szövetkeznénk inkább?

— Mire?

— Anyád kifosztására!

— Isteni vagy Charlott!

Nagy izgalmukban angolul kezdtek beszélni.

— Rablóhadjáratot indítunk a Tea Company Ltd. ellen Hankauban és Kolombóban!

— Ez volt az én szándékom, amióta az első hang felcsendült bájos gyermekajkamról!

— Ide figyelj, Stanley! Nekem van egy pompás tervem! Olyan gyerek vagy-e, akivel lovat lehet kötni?

— Akár egy csorda elefántot.

— Ha megkapom a másfelemet, még aznap adok neked tízezer fontot!

— Fenomenális!

— Majd ha lesz pénzed, megadod!

— Engem biztosan kitagadnak!

— Az nem tesz semmit! Egyetlen gyerek vagy, a köteles részedet ki kell adniok.

- Ez igaz.
- Anyád odaát van Indiában?
- Dehogy, itt van a kontinensen! Rá akar szólni a szegény európaiakra valami gyalázatos teafajtát drága pénzen! Charlott már kiabált örömeiben.
- Idejön Berlinbe?
- Azt nem hiszem.
- Hát hol van?
- Olaszországban volt, a Balkánon, Párisban, most Londonban nyaral, de azt hiszem hamarosan visszatér Párisba.
- Páris, az pompás! És te — te Oroszországból jössz?
- Igen.
- Charlott lázasan, apró harapásokkal rágta mutatóját.
- Oroszország, az nagyon jó!
- Ami azt illeti, láttam már jobbat is!
- Vannak ott barátaid?
- Amennyit parancsolsz!
- Befolyásos emberek?
- Olyan is akad.
- Hivatalnokok?
- Az is lesz.
- Lehet most már Oroszországban megint mindent kapni?
- Amit csak parancsolsz.
- Luxuscikkeket?
- Természetesen.
- Házasság és keresztleveleket? Születési bizonyítványt és utlevelet?
- Stanley udvariasan érdeklődve hajolt előre.
- Hogy mondd, kedvesem?
- Charlotte türelmetlenül ismételte:
- Születési bizonyítvány, utlevél...
- Stanley tetőtől talpig végigmérte unokanővérét, orrlíka kitágult.
- Ha feleségül akarsz hozzám jönni, azt Moszkva nélkül is elintézhjük.
- Ugyan eredj már! Nagyon komolyan beszélek, légy szíves gondolkozni!
- Azt pompásan tudok.
- Bizonyos papírokra lenne Oroszországból szükségem, amelyeket majd később közelebbről megjelölök.
- A legnagyobb könnyedséggel meg tudok mindent szerezni.
- Jóban vagy az emberekkel?
- Puszipajtások vagyunk! Azt fogom nekik mondani, hogy az angolszász teatőke ellen harcolunk. Az ilyesminek mindig bedőlnek és hajlandók akár az államkincstárat is kinyitni. Mi ketten meg elmegyünk a Krimbe, vagy a szibériai határra!

— Nem olyan fiunak nézlek, akivel egy tisztességes asszony egyedül elmehet a szibériai határral

— Oh! — sóhajtott Stanley, de úgy hangzott, mintha „au“ lett volna.

— Charlott megrázta Stanleyt.

— Imádott gyermekem! Most azonban azonnal takarodnod kell! Hallod? Azonnal! Az uram minden percben itt lehet! Nesze háromszáz márka, hozd el a koffereidet!

— Roppant sajnálom, hogy nem fogok vele találkozni! Őt is szívesen megpumpoltam volna!

— Ki van zárva. Nem szabad a szeme elé kerülnöd! Egyáltalában senkit sem szabad megismerned az embereim közül, csak Kamilla kuzinomát. Megértetted? Holnap délelőtt megint itt lesznek és akkor mindent megbeszélünk. Most az összes koktejleket magadnak kell kiinnod!

A zsebében kezdett kotorászni.

— Nesze még kétszáz márka. Mulass jól ma este! Nézd meg a Massaryt vagy a Bergnert, ez a legjobb, amit Berlin neked nyújthat!

Még mielőtt Stanley felelhetett volna, Charlott már a hálószobájában volt. Kinyitotta a szelencét, kivette az állampolgári igazolványát, egy pillanattig, de csak egy pillanattig habozott. Azután erőlyes mozdulatokkal sok apró részre tépte az iratot. Az arcán azonban hallatlan gyengédség ömlött el.

Amint Stanleyhoz belépett, ez a gyengédség még visszatükröződött a szemében.

— Ide figyelj, öreg! Vedd ezt a táskát — nincs benne semmi — és dobd itt a ház előtt a kanálisba. Nekem el kell ezt a táskát veszteni!

— Nagyon köszönöm, drága Charlott! Imádok szép dolgokat vizbedobni és ez a táska igazán gyönyörű! Jó mélyre kell majd dobnod!

— Az igaz! De nehogy valami szép lánynak ajándékozd ma éjjel a Mascotteban! Itt a ház előtt dobd a vízbe!

— Nyugodt lehetsz!

— Egy percen mulik minden! Az egész ügy sikerét kockáztatjuk, ha nem tűnsz el ebben a pillanatban!

Átölelték egymást és Stanley hatalmas ugrásokkal tünt el az előszobaajtóban. Már a lépcsőn volt, amikor Charlott utána kiállott:

— Halló, Stanley! Mi vagy te tulajdonképpen? Van valami foglalkozásod?

— Töltőtollmester, írógépmester, ceruzaember vagyok! — hangzott letről.

Charlott kihajolt a korláton.

— Ujságot csinálsz vagy regényt írsz?

— Mind a kettőt!

— Most mit írsz?

— Regényt! — Mindig mélyebbről hangzott a felelet. — A Saturday Evening Postnak.

— Miről irsz? — ordított Charlott.

— Egy bűbajos asszonyról! Kicsit bolondos, de én halálosan beleszerettem! Good-by!

— Good-by, Stanley! Azt hiszem, én nagyon fogom szeretni a regényedet!

VIII.

Egy negyedórával később Charlott már Justusszal az oldalán az anyakönyvvezető felé hajtott. Amikor a Potsdamer-téren meg kellett állnia, Justushoz fordult:

— Viszünk Pelzertől dinnyét? Mindent megrendeltél? Lesz hideg őzgerinc Cumberlanddel? Lefoglalta a végrehajtó az ezüsthödöt Petersdorfban? Hozzam az enyémet? De nekem csak hat késem és hat villám van! Hogy állunk abrosszal?

Justus minden tekintetben megnyugtatta, miközben aggodalommal figyelte az utat, mert teljesen elszokott Charlott vezetési módjától. A saját soffőrijéből tökéletes buddhistát nevelt s az volt a jelszava: „Nekem mindig rengeteg időm van, sohasem sietek!” Hirtelen eszébe jutott valami.

— Elhoztad az állampolgársági bizonyítványodat? — kérdezte Charlottól.

— Mi az istencsodája az? — volt a válasz, miközben merészen bekanyarodott a Voss-uccába.

— Vissza drágám! Haza! Fordulj meg!

— Visszafordulni? — Charlott a gázpedálra lépett, a gép csak úgy ugrott.

— De angyalom, hiszen mondtam neked, hogy anélkül nem adnak össze! Én szereztem be neked a rendőrkapitányságon. Ott-hon kell lenni nálad!

— Ja úgy... az állampolgársági bizonyítványom! — Charlott egy kicsit elpirult. — Valamit be kell neked vallanom, Justuskám! Én tegnap elvesztettem a táskámat és fogalmam sincs, hogy hol! Azt hiszem, abban volt az a cédula és körülbelül ötszáz márka!

Justus már régen leszokott arról, hogy öklét a homlokához szorítsa, mikor Charlott fölényes. Csak szomorúan motyogott:

— És ezt csak most mondod nekem!

— Ugyan mit akarsz, drágám! Olyan pompás volt ma reggel a golfom! És tegnap este már nem volt időnk ilyen számárságokra gondolni! Enélkül is össze fognak adni. Ha az anyakönyvvezető akadékoskodik, akkor előveszem a mókusszemeimet!

Justusnak hirtelen egészen szomorú szeme lett, olyan petersdorfi téli szeme, amikor egyedül busongott nagy, fekete dogjával.

A hivatalban már Kamilla várta őket, sötétkék kosztümben, elragadóan merész filckalappal a fején. Holk még nem volt ott.

Kamilla erélyes kis kezét katonásan halántékához kapta, miközben különösen mély esküvői meghajlást tett Charlott felé, aki furcsán mosolygó szájjal nevetett rá.

— Alásszolgád, legdrágább Charlottom!

Mialatt Justus a hivatalnokkal küzdött, a két unokanővér az előszobában beszélgetett és Holk is beállított.

— A legközelebb fülön foglak fogni, ha megint lekésel az esküvőmről! És mondd kérlek, micsoda ruha van rajtad?

Ha Holk barnapiros arca el tudott volna sápadni, hát sárgászöld lett volna ezen az esküvőn. Csak úgy patakozott róla a veríték s kabátja szárnyával legyezgette magát. Igazán nem volt ideje rendesen felöltözni, de dühében még csak nem is mentegetőzött.

— Talán bocsánatot kérnél, hogy így elkéstél? — szólt szigoruan Charlott.

Holk valamit motyogott, hogy az ember nem kérheti egész nap ugyanazt a társaságától. Hangos hahota volt a válasz, Charlott végül türelmetlenkedni kezdett. Berontott a hivatalnokhoz, aki kérlelhetetlennek bizonyult. Enélkül az írás nélkül nincs állami áldás! Hiába forgatta Charlott mókusszemeit, hiába alkudozott, telefonált az ügyvédjének, könyörgött az egész hivatali személyzetnek, hiába állította be báját a legnagyobb sebességre — semmi sem használt! El kellett az esküvőt halasztani.

Charlott szája szélén gyengéd mosoly játszadozott, amint az épületet elhagyták. Kamillának remegett az orrcimpája s csodálkozva, szinte elámulva figyelte unokanővérét. Holk kivirult, mint egy rózsabimbó, Justus le volt sújtva, de mint jólnevelt, udvarias és szerelmes ember nem érezte rossz kedvét senkivel. Bensőjében azonban sivárnak és vigasztalannak érezte a helyzetet. Hiába ismételtette, hiába biztatta magát, hogy egy-két napon belül célhoz ér, megérezte, hogy nem szabad reménykednie.

Charlott az uccán szájoncsókolta Justust.

— Nézd, öregem, mit törődünk mi ezekkel a firkászokkal odafönt. Mától kezdve egész egyszerűen megint férj és feleség vagyunk!

Varázslatos ígék voltak ezek Justus számára, szabadabban lélekzett és majdnem boldognak látszott. Charlott a volan mellé ült.

— Most pedig, gyerekek, mindent úgy csinálunk, mintha ez a vállalkozásunk itt fönt sikerült volna! A nászebédet kosarakban hozzuk el Pelzertől és robogunk Petersdorfba.

Ez a kijelentés óriási hangulatváltozást okozott, az egész társaság bolondos tréfákba kezdett s így ért a füstbement lakodalom népe Petersdorfba.

A jószívű festékes megint nagyon szívesnek bizonyult, mert váratlanul kijelentette, hogy csak hat hónap múlva hurcolkodik be a kastélyba s addig a fiatal pár rendelkezésére bocsátja. Néhány

méterrel a kapu előtt furcsa ceremóniába kezdtek az autóban. Charlott lefékezett, felállt és vastagon beburkolódzott a legerősebb és ellenállóbb bőrkabátokba, amelyek éppen kéznél voltak. Mindez az óvatosság pedig egy bizonyos személyiségnek szólt, aki Petersdorfban tartózkodott. Ez a személyiség nyolc hónapja nem látta Charlottot, visszatérte előkészíteni nem lehetett s így félő volt, hogy dühös imádatában s a viszontlátás örömeiben szétmargolja Charlottot.

Mialatt az autó befordult a kastélyhoz vezető platánfasorba, azalatt a nagy karosszékekben kuporgó fekete dogot egészen különös légköri hullámok érintették. A hatalmas állat mereven feltápázkodott, mintha reuma bántaná, pofáját barátságtalanul fintorgatta s kedvetlenül lóbálta buksi fejét. Az elmúlt nyolc hónap alatt oly sokszor csalódott közeledő zörejekben és illatokban, hogy szívében most már a hű ithakai nép mélységes és kissé makacs fájdalmát hordozta. De csodálatosképpen a szobában elkezdett valami csengeni-lengeni, a légkörnek egészen kalandos jellege lett. Lehet, hogy megint csak keserves csalódás lesz, de hátha mégsem! Tagadhatatlan volt, hogy valahonnan besuhant a szobába az, amire Boskó időtlen idők óta vágyódott.

Ennélfogva fogát vicsorgatva, feltalpalt az ablakdeszkára, fülét vadul hegyezte, ami a baloldalival nem nagyon sikerült, mert annak idején rosszul kurtították, nyakát meggörcsítette, mint egy arabs mén s lihegve izgett-mozgott. Koromfekete, fehérhasu dog volt s a pracliján is gyönyörű fehér kesztyű diszelgett. Egészen véve előkelő kutyauraság volt, aki állandóan kifogástalan estélyi toalettnél járt. A természet még a bajusza és a szája köré is adott neki egy kis fehérséget, amitől idősebb és méltóságteljesebb külsője lett. Alig volt három és fél éves, de régebben, a boldogság idejében olyan együgyű volt és annyira nem törődött a tizes számrendszerrel, hogy gyakran a háromhónapos kutyát játszotta, esetlen lábakkal botorkált ide-oda s nyálás szájával mindent összeharapdált vidám „knur-ru“ kiáltásokkal.

De most hirtelen fekete szoborrá merevedett az ablaknál, mint egy egyiptomi macska. Ugyanis pompás dog lévén, nemcsak kifogástalan szimata, de éles jó szeme is volt, őseinek vadászszeme, akik oroszlánt és vadkant ütek. Dühös fordulattal letoppant az ablakról, egy rántással letépte a kilincset s csak a lépcsőn adott vad rohanásában hangot, az immár elviselhetetlen csalódástól való félelem hangját. Természetesen rosszul került be az első lépcsőkanyarba, a testsúlyt galoppugrásban kellett áthelyezni, mire az oldalára vágódott, s az egész hátralevő utat bordáin tette meg. Ennek azonban csak örült, mert így hamarabb jutott előre. Kint teljes sulyával Charlotttra vetette magát, aki előre sejtve ezt a támadást, Holkkal és Justusszal támogatatta magát. De mindez nem használt! A második roham sikerült, Charlott elterült, Boskó ráfeküdt, megragadta a nyakánál a kabátot s sűrű „Knur-ru“ kiál-

tásokkal vadul tépdeste. Charlott kacagott, visitott, megpróbálta a kutya mellét simogatni, de Bosko nem tűrte, hogy hozzányuljanak. Itt cselekvő, ható és romboló erő csak ő lehetett.

Hosszas fáradozás után végre sikerült Charlottot talpraállítani. Kezelenyújtott Teppichnek, a szörnyű inasnak, aki szörnyen lenézte, sőt elítélte ezt az egész színjátékot, a kutyát és urnőjét.

— Jó társaságba kerültem itt megint... — Charlott nevetett, lihegett és remegett. Karját a dog szájába adta s így a szerelemtől szinte felfalva lépett be újra férjének a házába.

IX.

Petersdorf a szabadságharcok utáni idők klasszikus berlini stílusában épült kastély volt és néhány évvel ezelőtt Holk és Justus együtt rendezték újra be, oly módon, hogy minden tarka, barokk, játékos és kecses szoba Charlotté volt, míg Justus a saját szobáiban azt a szigorubb stílust érvényesítette, amelyben a kastélyt száz évvel ezelőtt felépítették.

Mialatt Charlott, Kamilla és Holk a kertésznő segítségével az ebéddel foglalatostkodtak — Teppichen és a kertésznén kívül nem volt más személyzet Petersdorfban, — azalatt Justust azzal a hírrel kereste fel inasa az akváriumban, hogy meghatalmazottja, Hergatz igazságügyi tanácsos ebben a pillanatban autón megérkezett.

Justus dolgozószobájában fogadta, ahol többek között a Holk által vásárolt Cézanne is lógott.

— Kedves Justusom, — szólalt meg az idős, nagyon okos Hergatz, — már egy hete keresem egy felettébb sürgős ügyben, de sem írásban, sem telefonon nem tudtam elérni egész ma reggelig, amikor is Teppichből spanyol csizmával kivettem, hogy ma ön itt lesz.

— Bocsásson meg, kedves Hergatz, nagyon el voltam foglaltva az utóbbi időben és ma reggel megházasodtam.

Egy kicsit belepirult Justus ebbe a hazugságba.

— Gratulálok, kedves barátom, — a jogtanácsost nem lehetett nyugalmában megingatni, — ismerem a feleségét?

— Az elsőt gondolja, tanácsos ur?

— Természetes, hogy azt ismerem, — felelt kissé elképedve Hergatz.

— Hát akkor a másodikat is ismeri, derék barátom!

— Charlott?

— Eltalálta, bravó! Éppen most főzi az esküvői ebédet a konyhában.

— Charlott? — ismételte Hergatz. — Ez nagy kár!

Most Justuson volt az elképedés sora.

— Hogy-hogy kár? — kérdezte fenyegetően.

— Charlott nem fogja emelni a maga hitelét, Justus, hiszen úgy hallom, hogy még adósságai is vannak. — Na, de végeredményben ez nekem egészen mindegy...

— Ezt el is várom!

— ... én csak a maga jó hírnevével törődöm! Ugyanis egész bolond dolgokat beszélnek magáról Berlinben.

— Valóban?

— Valóban! Nekem pedig kötelességem, hogy ezt magával közöljem. Berlinben azt beszélik, hogy Verloh Justus tönkrement!

— Szörnyűség!

— Na látja! Hogy éppen ön ment volna tönkre! Ez a hír minden cáfolatom ellenére erősen tartja magát, sőt azt állítják, hogy ön személyesen is megerősítette, bérbeadta Petersdorft, padlásszobában lakik... Hát ez lehetetlenség! Kénytelen voltam egy éjjel a titkárnőmmel elővenni az ön ügyeit és leszögeztük, hogy vagyona nemcsak hogy érintetlen, hanem a berlini és new-yorki tőzsdén sikeresen lebonyolított üzletek folytán körülbelül huszonöt százalékkal gyarapodott. Hajórészvényeinek az értékét nem is lehet ilyen egyszerűen átszámolni s így én mindent összevéve önt alacsonyan négy és félmillió márkára becsülöm. Az ilyen tönkhíresztelések azonban még önnek is kellemetlenségeket okozhatnak s legfőbb ideje erélyesen fellépni az efajta vádaskodásokkal szemben.

Justus mereven Hergatz szemébe nézett.

— Ha ön ezt meg meri tenni, ráuszítom a kutyámat s hulláját a cápaímnak és rákjaimnak fogom mint csemegét odadobni!

— Hogy gondolja ezt, Justus? — kérdezte egész szelíden Hergatz.

— Ugy, ahogyan mondtam. Remélem, nem akarja, hogy esküvőm napján vérfürdőt rendezzek önnek? Én tönkre vagyok menve, én tönkrement öhajtok lenni! Önt pedig felhatalmazom, hogy mindenkinek, aki ezt rólam állítja, száz márkát fizessen ki különleges gyéngédségem jeléül. Különben, kérem, tiszteljen meg ebédre!

— Köszönöm, én inkább ajánlom magamat. Először történik még velem negyven éves gyakorlatomban, hogy nem egészen jól érzem magamat. Nem vagyok egészen magamnál, de azt hiszem, ön sem. Charlottnak csókoltatom a kezét.

— Köszönöm. Viszontlátásra, kedves Hergatz.

— Viszontlátásra, szegény barátom.

Justus visszatért azt akváriumba, de nem nagyon jókedvűen. Hova vezet ez az út, amelyen elindult?

Szükségét érezte valami tevékenységnek és ezért sarkos és lapos kefékkel nekiesett az akváriumoknak és letisztította az üvegfalakat, hogy Charlott tisztán láthassa a halak fejlődését.

Március volt, elmúlt az oxigénhiány ideje, a vizinövények pompásan gyarapodtak a halak nagy örömeire. Elég meleg a paradicsomhalak vize? Justus husz fokot olvasott le a hőmérőről és elhatározta, hogy két fokkal melegebbet rendel nekik Teppichnél.

Bosko röhögő pofával száguldott le a lépcsőn. Ez a fekete gentleman úgy érezte, hogy bánatának osztályosáról ezen a napon sem szabad elfeledkezni, meg kell vele érttetni, hogy ő most milyen boldog és szépen meg is kellett köszönni, hogy az okos emberi agynak sikerült Charlottot visszaszerezni! Hiszen már évezredek óta így volt ez Justus és Bosko, férfi és kutya között: a férfinak sikerült megfontolással, ravaszsággal, találékonyssággal... de ő, a kutya, a végsőt, a legnehezebbet hajtotta végre, mert ő hozta fogának és mancsának erejével vissza a nőt a házba. Vagy talán Justus nem látta, hogyan ragadta mellen az előbb? Az volt az ügyes dolog, mi? Már tizezer évvel ezelőtt is így dolgozott, amikor rabul ejtett, még gyermektelen asszony ki akart menekülni a barlangból.

Bosko felállt, két mancsát Justus vállára tette s boldog ziháló lehelletét az arcába szuszogta. Így álltak egymással szemben, a gentleman-ragadozó és a gentleman-férfi, amíg Bosko eliramodott.

Hamar vissza a konyhába! Vissza Charlottához! Charlottához!

A konyhában az újra rabul ejtett fiatal nő, Kamilla, a kérészné és Holk dolgoztak. A női személyek közül egy sem volt olyan ügyes, mint Holk. Ő volt a legjobb szakács, a legügyesebb tálaló. Kikereste a legszebb poharakat, előszedte a legdrágább porcellánt. Olyan ügyesen tett-vett porcellánnal, üveggel, tállakkal, ezüsttel, habveréssel és dinnyeszeleteléssel, hogy nem egyszer akadt volna asszony, aki tultesz rajta. Charlott és Kamilla folyton tőle kértek tanácsot és egészen természetesnek tartották, hogy ettől az életben oly jártas férfitől kérdezősködjének olyan dolgok után, amelyekkel teljesen tisztában kellene lenniök, ha nem ennek a kornak az asszonyai lennének.

Holk különben ragyogóan jókedvű volt. Ha ma reggel gyászos ébredésekor valaki azt mondta volna neki, hogy ő Charlott lakodalmi ebédjét Charlott esküvője nélkül fogja készíteni, hát kinevette volna! De most valahogy szimatolt valamit Charlottnál. Megsejtette, hogy Charlott másfelé hajlik... de*merre? Ő felé egész bizonyosan nem! És ez bosszantó volt. Mi az ördög van Charlottal? Különösen vidám, izgatott, felhevült és kicsit érzélgős volt. Néha úgy tünt, hogy abban a pillanatban elsírja magát. Aztán meg olyan gyengéd volt, nemcsak Justushoz, hanem hozzá, Kamillához, mindenkire, hogy ez erősen gondolkodóba ejtette.

— Imádott Holkom, vedd ezt a vödröt és hozzá! Jeget a pincéből! Itt a kulcs!

Holk szófogadóan letette az ezüstöket és a kertésznével eltávozott, Charlott és Kamilla egyedül maradtak.

Két nappal ezelőtt volt egy nagy barátnői és unokanővéri beszélgetés Kamilla irodájában, de azóta olyan események zajlottak le, amelyeket itt a konyhában gyorsan le kellett tárgyalni. Kamilla még sokkal jobban megérezte Charlott hajlékonyságát, mint Holk és el volt tökélye mindenben segítségére lenni. Kamilla imádta Charlottot és nem volt vele szemben más óhaja, minthogy résztvehessen Charlott életében anélkül, hogy saját erős egyéniségéből bármit is feladjon. Nem volt véletlen, hogy éppen Holkot szerette s Holkon kívül csak egy férfit ismert, akit szeretni tudott volna s az Justus volt. A Thankmarokról persze hallani sem akart s valósággal rossznéven vette Charlottól, hogy ilyenekkel is érintkezik.

Charlott az özgerinc felszeletelése közben odasugott Kamillának:

— Van utleveled?

— Természetesen.

— Fotografiákon néha észre lehet venni családi hasonlóságunkat. Hasonlít rám egy kicsit a képed?

— Kalapban vagyok... azt hiszem...

— Kölcsönadod nekem?

— Te akarsz Kamilla lenni?

— Igen!

— És én legyek Charlott?

— Nem!

— Milyen kár! Nagyon szívesen lennék egy ideig Charlott!

— Akkor így élnél szívem, — szólott Charlott s felfelé fordította a kés élet.

Kamilla a szerelmes rabszolga tekintetével nézett Charlottira s alig láthatóan meghajtotta magát.

— Odaadok neked mindent, ami kell, de légy okos! A foglalkozásom miatt kénytelen vagyok bizonyos tekintettel lenni. Megkapod az utleveletem, de engem lehetőleg hagyj ki a játékból!

— Köszönöm!

Kamilla komolyan és aggódva figyelte Charlottot.

— Csináljak egy analízist rólad?

— Tessék!

— A kriminál-pszichológiai intézet tulajdonosnőjét nem lehet becsapni! Te szerelmes vagy!

— Igen, — sugta Charlott.

— De nem Holkba. Ezenkívül úgy rendezted a dolgot, hogy az anyakönyvvezető ne adhasson össze az uraddal!

— Igen.

— Igazán csufság így bánni Justusszal!
 — Nem!
 — Nem?
 — Nem, csak a javára szolgál és nincs semmi összefüggésben avval, hogy szerelmes vagyok!
 — Biztos, hogy nincs?
 — Egészen bizonyos! Vagy talán... egy kicsit... esetleg... nincs kizárva... Meg kell valakivel ismerkedned!
 — Kivel?
 — Egy fontos személlyel! Ma este mindent megtárgyalunk härman. Nagy palaver lesz az Esplanadeban!
 — Ma este Charlott?

— Igen. Meggondoltam magamat! Ma este még visszamegyek Berlinbe! Az a valaki a lakásomban lakik, én majd az Esplanadeban töltöm az éjszakát! Egy szót se szólj! Menj most Justushoz!

Kamilla lement az emeletről az aquariumba. Ő nemcsak Charlottot szerette, hanem Justust is, sőt igen sokra tartotta unokasógorát. És a világért sem akart volna bármelyiküknek is kellemetlenséget okozni.

Igy hát lent egy kicsit elpirulva meghajolt s barátságosan, vigasztalóan mosolygott. Természetesen az üdvözléshez a szalutálás is hozzátartozott.

Tudta, hogy Justusnak nagyobb örömet nem okozhat, mintha az állatai iránt érdeklődik s ezért evvel a kéréssel fordult a ház urához:

— Ugyan kérem, Justibus, mutassa meg a halait!
 Justus testvériesen átkarolta a vállát.
 — Mi a véleménye erről az esküvőről, Kamilla? — kérdezte halkán s okos fejét lehajtotta, hogy a válasznál jobban lássa Kamilla arcát.

A lány lesütötte a szemét.

— A napokban egészen bizonyosan megesküsznek.
 Justus olyat sóhajtott, hogy a halak riadtan cikáztak üveg palotáikban.

— Ezt komolyan gondolja?

Kamilla nem mert a szemébe nézni.

— Maga kételkedik, Justus?

— Nem tudom... egy kicsit... A multkor már a golfpályán is voltak nézeteltérések közöttünk... Charlott biztosan el fogja magának mondani...

— Ugyan Justus! Most inkább legyünk vidámak! Milyen gyönyörűen gondoztatott itt mindent... anyagi gondjai ellenére! Itt aztán igazán nem takarékoskodott! Csodálatos, hogy micsoda lények élnek velünk a világban! Ezek a teremtmények a legvadabb festészetet is igazolják. Ennek a csillagvizsgálónak olyan feje van,

mint egy vén uzsorásnak! Jó reggelt kubista barátom, vén szarvas béka!

— Látja ezt a zsibbasztó ráját, Kamilla? — kérdezte Justus.

— Nem!

— Ez önmagát temeli el! Játssza a halottat! De két szeme mindig kilátszik a homokból. Most már látja? A zsákmányára vár! Ha jön egy mitsem sejtő halacska, azt villamos ütésével elkábitja. A tetszhalottnak jobbra és balra vannak a Volta oszlopai. Ezekkel izzásba lehet hozni egy villanykörtét!

Kamilla figyelmesen nézte a ráját, majd hirtelen felnevetett.

— Min nevet, kedves Kamilla?

— Saját magát temeti el! Halottat játszik és villanykörtéket tud izzásba hozni!

Justus nem értette Kamilla vidámságát, de vele nevetett.

— Igaza van, ez tényleg mulatságos!

Felülről Charlott hangja hallatszott.

— Tálalva van! Tálalva van! Justus, te megcsaltál! Minden butort felforgattam, de sehol sem találok a végrehajtó pecsétjeit!

Justus egy kicsit megjed.

— De hová gondolsz, angyalom! Hiszen a festékesember kiváltotta az egész lakást!

— Hát akkor gyérünk enni! — Megállj! — Az aquariumban fogunk ebédelni! Holk! Teppich! Justus! Kamilla! Hurcolkodni!

Szörnyű viháncolás és hahota közepette nekiestek a butoroknak. Holk volt a legbuzgóbb, hatalmas vállán egyedül vitte le a nagy kerek asztalt. Most ő is olyan volt, mint a természet valamely csodalénye, amint meggömbült hátán égne meredt a négy asztalláb. Bosko egy ezüstös kosár fülét fogta igen hiun foga között és azon fáradozott, hogy Akáciát kicsit jobb kedvre derítse, de a hölgykutya finom és előkelő maradt. Teppich szörnyen elítélte az egész kavarodást. Méltatlan dolognak tartotta az akváriumban való étkezést, mikor volt a házban ebédlő.

— Fel fogják nekem izgatni a halakat, — morogta oda Justusnak, aki rá sem hederített.

Ezek után betálalták az ebédet. Charlott és Holk felváltva pattantak fel és rohantak hatalmas ugrásokkal neki a lépcsőnek, hozták le a langusztot, dinnyét és őzgerincet. Kamilla a koktejleket keverte s az apró cápáknak is adott egy pohárral. A koktejl pezsgő, a pezsgőt koktejl követte. Justus pedig gondosan elkészítette Charlott ananászos rákját.

— Az Irroyt a paradicsomhalak medencéjébe hűtjük be! — kiáltott fel Charlott és azonnal munkának is látott. Hurkot vetett az üveg nyakára, felszaladt a földszintre és onnan beleengedte a zöld vízbe a pezsgőt. A halak riadtan menekültek, csak a vízinövények hajlongtak csodálkozás nélkül a jövevény előtt, hiszen az emberiség nem teremtett olyasmit, ami ne lett volna már a

tengerfenéken. A halak is megnyugodtak és higgadt köröket vontak a lebegő valami körül.

— Nézzétek az állatokat! — kiáltott Charlott. — Nézzétek csak, milyen okosak!

Ezalatt Holk az inassal lecepelte a gramofont. Teppich ugyan kijelentette, hogy egy tengeri csikója már belehalt a jazzmuzsikába, de Holk kérlelhetetlen volt. Arra kényszerítette Teppichet, hogy a gramofont, tengeri csikóinak hóhérát sajátkezűleg hozza le az akváriumba.

Justus azonnal táncbavitte Charlottot, Holk Kamillát. A vilányt eloltották, csak a megvilágított medencékből villantak ki zöldessárga fények. Teppich szakította félbe a táncot azzal a jelentéssel, hogy Ginzbourghné éppen most telefonált Berlinből és kéreti Holk urat, hogy okvetlen hozzon magával egy pár fekete hattyut. Charlott rárivallt az ártatlan Teppichre.

— Egy pár fekete hattyut kér?!

— Igenis, önagyságának brüsszeli palotája számára még szüksége van néhány hattyura!

Charlott a jégkorszakba illő pillantással mérte végig Holkot.

— Rendben van Teppich. Mondja meg kérem Ginzbourghné önagyságának, hogy Holk ur okvetlen visz neki ma este egy tucat fekete hattyut az Esplanadeba. Ha önagysága nem lenne ott, Holk ur a ruhatárban fogja leadni a hattyukat.

Kamilla és Justus olyan nevetőgörcsöt kaptak, hogy a lépcsőre telepedtek kinjukban és Holk rajtuk keresztül volt kénytelen a telefonhoz rohanni.

Charlott felkiabált:

— Teppich! A kávé t a rétre kérjük! És rengeteg plaidet! Ott fogunk mindnyájan aludni.

A lenyugvó márciusi nap erőtlen sugarai elcsendesedett kis társaságra hullottak. Holk, Kamilla ölében nyugtatta fejét. Justus és Charlott úgy feküdtek, hogy pontosan egymás szemébe néztek és embernek, kutyanak egyaránt fűszál ágaskodott a szájában.

Holk arra gondolt, mialatt boldogan bámulta a lebegő felhőket, hogy a garázsban egy új Bolha áll. Gyönyörű dolgokról álmodozott és odasugott Kamillának:

— Én fogom valamikor mindnyájatok pénzügyeit intézni! Még Justusét is! Annyira szeretem ezt a derék fiut! Sohasem lesz Charlott férje az öreg... és még csak nem is sejt!

Kamilla megsimogatta Holk homlokát, félrenézett és szinte a szellőnek beszélt:

— Talán mindnyájan csodás dolgokat fogunk még megélni... és még csak nem is sejtjük!

Holk csodálkozva egyenesedett fel, de Kamilla az ajkára tette ujját.

Justus a hátára fordult, összekulcsolt kezét a tarkója alá tette és vidáman dudorászta kedvenc dalát: „Édes rózsám, hi az anyád, ereggy bel... Ahogyan régen, ahogyan szépen volt!”

Charlott egy a bokrok közé rejtett fülkére mutatott s halkan megszólalt:

— Ez a te sirhelyed?

Justus bólintott.

— Megengedte a hatóság?

— Meg.

— Mind a kettőnké?

— Mind a kettőnké.

Charlott közelebb húzódott Justushoz s karját a feje alá csusztatta. Oly közel feküdtek egymáshoz, hogy Charlott ajka Justus arcát érte s így kezdett el suttogni:

— Justuskám... nekem ma este még vissza kell Berlinbe mennem! Fontos dologom van... az Esplanadeban lakom... Boskót magammal viszem... Hivjál fel!

Justus dudolása szaggatottan elcsendesedett. Ugy haltak el a halk, boldog hangok, mint a hűvös márciusi nap az égboltozat alján.

— Gyónnom kell neked, szivem — folytatta Charlott. — De igérd meg, hogy semmi felől sem fogsz kérdezősködni!

Justus lágyan átfogta a kezét.

— Én magam hiúsítottam meg az esküvönket. Vagy jobban mondva a sorsra bízam, hogy vajjon a nélkül az irat nélkül is összeadnak-e? Láthattad, hogy én az ügy érdekében mindent elkövettem! De ennek így kellett lenni. Csak egy félév múlva, vagy még később tarthatjuk meg az esküvönket.

Justus ajkára szenvedélyes szavak tódultak, de Charlott egy csókkal elnémitotta.

Másnap reggel, még mielőtt Justus az Esplanadeba telefonálhatott volna, táviratot kapott.

„szerelmem el kell utaznom nem egyeduel megyek stop menj a yachtodra stop tudom fájdalmat okozok biztosan tied leszek stop kettoenk erdekeben cselekszem stop valasz mar nem er el oelel csokol hueseges szerelemes charlottod“

Két nappal később Cuxhavenben utnak indult a „Charlott“ Justusszal és Teppichhel. A parton senki sem tudta, hogy hová, merre indul a szép hajó.

X.

Nyolc nappal később.

Holk kárpitósokkal, villanyszerelőkkel, rádió- és telefonmunkásokkal tombolt keresztül-kasul abban a bungalóban, melyet a golfpályán egy ismerős család számára rendezett be. Egy kis

spontházat akart építeni, de úgy járt, mint minden nagy tehetségű ember: a feladat megnőtt a keze között, fantáziája lázasan dolgozott és észrevétlenül kis vidéki kastélyt épített puritán bungaló helyett. Különben az egész épület olyan volt, mint egy kalandorfilmben a kísértetek háza. Egy gombnyomásra ágyak hullottak ki a falból, mosdók és fürdőkádak kerültek elő, szekrények nyíltak és szobák tágultak ki vagy szűkültek össze. A nappali tapétája, a függönyök, párnák és terítők egyforma, vidám, tarka mintás szövetből voltak. Sok kínai holmi volt szanaszét elhelyezve, a kandallón táncoló szobrocskák, színészmaszkok és mindenféle jade állatok diszelegtek. A falakon szép angol sportképek, Guy, Chodowiecki és Daumier-metszetek voltak.

Akácia szigorúan figyelte gazdáját, aki nagy léptekkel járt fel és alá a helyiségben, kiabált, veszekedett, füttyült és cigarettát osztogatott a mesterembereknek, akiket korra való tekintet nélkül letegezett. Holk tulajdonképpen nem volt jókedvű, de mégis füttyörészett, mert a bungaló jól sikerült és sok megrendelést szerzett neki. Igaz, hogy elég soká dolgozott rajta, de hát Holk nem tartozott a U. S. A. berliniek közé, akiknek semmi sem volt fontos a világon, csak a pénzszerzés és érvényesülés.

Neki például igen fontos volt, hogy Charlott megszökött!

Ama bizonyos esküvő napján, Kamillát, Boskót és Holkot ő vitte be Berlinbe, mindegyiket letette a lakásánál és az Esplanadéba ment kutyájával. Öt perc múlva felhívta Holkot, aki éppen öltözködött és egy rövid, de mesterien tömör beszélgetést folytatott le vele.

— Holnap reggel elutazom. — Nem egyedül, de nem Justusszal. — Egyelőre nem megyek férjhez. — Sokáig odaleszek... Tegnap nagyon mérgelődtem a fekete hattyuk miatt. — Sohasem fogsz megváltozni. — Csak akkor akarlak majd látni, ha lesz annyi pénzem, hogy egy kegyetlenül szigorú nevelőintézetbe küldjelek. Javulj meg, szervusz.“

Holk ezután fel akarta hívni Kamillát, de nem volt odahaza. Tíz perccel ezelőtt szállt ki a kocsiból a lakása előtt és már nem volt ott! És ettől kezdve már Charlottot is hiába kereste egész éjjel, nem tudott vele beszélni. Vagy Fanny felelte azt, hogy: „A nagyságos asszony pihen!“ vagy a hotelközpont: „A nagyságos asszony elment!“

Elment! Justus és az ő orra előtt egész egyszerűen elment! De kivel? Ez volt a nagy kérdés, ami folyton foglalkoztatta. Charlott nem az az asszony, aki egy férfivel egyedül elutazik. Ilyesmit sohasem tett, hiszen nagyon sokat adott a társadalmi korrektségre. És különben is, kivel mehetett volna el? Holk az újján elszámolta a jelentősebb Thankmarokat. Egyetlen egy sem hiányzott Berlinből. Ez rendkívüli, fájdalmasan érdekes probléma volt és ezen rágódott már állandóan az utóbbi napokban.

Holk egy pillanatra kilépett a levegőre a bungáló aijtájába. Csodálkozott, hogy a golftéren egy csoport ismerős és Thankmar nem játszott, hanem izgatottan tárgyalt valamit. De Holk nem sokat törődött velük. Kamillát kereste, ő utána nézett körül az egész pályán. De Kamilla nem volt sehol, hiszen igaz, a szorgalmas Kamilla délelőtt nem is lehet itt.

Egyáltalában ez a Kamilla! Az utóbbi napokban nem lehetett vele semmi okosat kezdeni. Először életében történt meg vele, hogy mindenáron Kamillával szeretett volna egy estét tölteni, valahol, egy étteremben, színház és más mulatság nélkül, egy egész, teljes estét, megszakítás nélkül, — csak azért, hogy Charlottról jól kibeszélgethesse magát! De Kamilla félrehúzódott tőle és az is először életében történt vele, hogy Kamillának nem volt ideje az „ő számára“ nem lehetett megtalálni az intézetben és telefonon sem tudta elérni.

Valóban csodás dolgok voltak ezek! Holknak önkéntelenül sötét sekszpiri drámák jutottak eszébe, amelyben szörnyek és boszorkányok énekelnek a mocsarakban. Holk körül háttorzonogató események történtek. Megfigyelte, hogy Akácia szeméből vöröses nedv fakad, könnyek, melyek felfelé folynak, hogy az új Bolha, amint éjjelenként kísérteties holdvilágban hazafelé hajtott, szörnyű motormelódiákat hallatott, irtóztató atonalis futamokat és ami a legkísértetesebb volt, Antonius, az apja, minden különös ok nélkül ötszáz márkát adott neki. Ilyen szörnyű égi vagy pokoli jelek vették állandóan körül az utóbbi napokban.

Holk befejezte munkáját.

— Pajtikám, te holnap elhozod nekem a konyhába való deszkát, — szolt Holk egy ősszakállas vén asztaloshoz, s a csap alá tartotta a kezét, hogy megmossa.

Jól beszappanozta magát, s közben bosszus és kinos ábrázatot vágott, mert cigarettájának füstje csipte a szemét.

Valaki hatalmas léptekkel rontott be hozzá.

— Holk!

A megszólított csak morgott. Egy Thankmar állt mellette, izgatottan, idegesen, sápadtan, — ami igen ritkán történt meg egy Thankmarral. Különben ugyanaz a fiú volt, aki sehogyan sem tudott rájönni, hogy mi az a Vesztaszüz.

— Holk, hallottad már?

— Nem.

— Irtóztatos!... Kétségbeejtő!... Borzalmas!

Holk ki nem állhatta az irtóztatos, kétségbeejtő és borzalmas kis történeteket. Csak úgy félvállról szolt oda a fiúnak:

— Na öcsém? A tagdíjhátralékok miatt atomjaira oszlott a golfklubb?

A Thankmar csak dadogott.

— Nem... nem... de Charlott!

Holk tovább szappanozta a kezét, majd gondosan leöblögette. Aztán hátrafordult, az arca fenyegető, harapósan mérges volt.

— Mit jelent az, hogy „de Charlott?”

— Charlott meghalt, Holk, — dadogta a Thankmar mintha bocsánatot kellene kérnie azért, hogy ilyen szörnyű esemény után ő még a világon van. — Azt beszélnek mindenfelé... hogy Charlott meghalt!... Sürgöny jött Oroszországból!

Holk arca olyanná vált, mint az a keletázsiai színészi maszk, amelyet nemrég a kandalló fölé akasztott. A víz csöpögött a kezéről, úgy látszott, mintha a keze világos vért sirna.

A Thankmar egészen magán kívül volt, most már nem annyira a hirtől, amit hozott, mint a hatástól, amellyel ez Holkra volt.

— Lehet, hogy a bolsevikiek végezték ki... — motyogta.

Holk úgy tartotta a kezét, mint egy nagy kutya, amely me-reven szolgál.

— Lehet... kivégezték... — ismételte.

XI.

Charlott váratlan halálhíre felháborította egész Berlint. „Ez mégis lehetetlen” mondták az emberek és tátva maradt a szájuk elképedésükben. Elég sok csapást, bajt és szerencsétlenséget hordtak az utóbbi években, de ez, hogy Charlott ilyen váratlanul elköltözött közülük, ez mégis a teteje volt mindennek!

Charlott! Husz éves! Makk egészséges! A testét a sport ellenállóvá tette mindenféle betegség támadásával szemben! És milyen életvidám volt! Sőt! Napról-napra elevenebb lett, mint szeretett városa, melyben élt! Élt? Az ördögbe is, hiszen ez lehetetlen, igazán meghalt? Az emberek nem akartak ebbe belenyugodni. Ilyen esetekben tanárokat kell hivatni, bölcs tudósokat! A pénz mellékes — minek van Berlinben minden betegségre világhírű specialista? Hiszen annak idején a cárhoz, meg Leninhez is hozattak ilyen orvosokat! Charlottnál mért mulasztották ezt el? Hiszen a Berlin—Königsberg—Smolensk—Moszkva repülőjárat kifogástalanul működik!

És ez a Justus! Igaz, hogy bájos ember, de egy kicsit külön. És gyanus is! Nem lehet rendes ember az, akinek a pincéjében mindenféle vadállatok tenyésznek! Azonkívül meg szerette Justus az embereket? Nagyon barátságos, nagyon udvarias, sőt mulatságos is volt társaságban, de volt valami titokzatos ebben a sárgabőrű mosolygós emberben. Azt mindenki tudja, hogy Charlottot mindenáron el akarta a várostól és társaságától idegeníteni! Ugy látszik, Justus agyalágyult volt ott Oroszországban, amikor Char-

lott életéről volt szó! Végeredményében nem visz az ember ilyenkor tavasszal egy törékeny asszonykát Oroszországba! — „Törékeny asszonyka! Ugy tudom, hogy makkegészséges volt?” „Na igen! egészséges és törékeny, ebben nincs ellentmondás!”

A berlini társaság hölgyei sirtak egy kicsit, sőt némelyek nagyon is. Egyik sem volt Charlott ellensége és ebben rejtett Charlott titka. Ő véghezvitte a női nemnél azt a páratlan csodát, hogy annak ellenére, hogy nagyon sok férfi volt belé szerelmes és inkább volt az ő társaságában, mint bárkivel, mégsem voltak Charlottnak női ellenségei. Ennek valószínűleg az volt az oka, hogy Charlott nagyon tisztességesen járt el az ügyekben. Arra például nem volt kapható, hogy olyan férfiakkal legyen, akik miatta feleséget, menyasszonyt vagy barátnőt hagytak volna el. Ezenfelül pedig még sikerült is neki néhány boldog házasságot összehozni, már amennyiben ebben az időben Berlinben boldog házasságok egyáltalában voltak.

Azonban a hölgyek mégis mind védelembe vették Justust. Az ő nézetük szerint a férj teljesen ártatlan volt, mert hiszen bármilyen részvétellel és szeretettel is voltak Charlott iránt, nem volt szabad azt a csekélységet elfelejteni, hogy Charlott egy kicsit bolondos volt — „un peu toquée!”

— What does that mean: un peu toquée? — kérdezte egy fiatal angol ur, aki csak nemrég került a követségre és nem ismerte Charlottot.

— Majd én megmagyarázom, — felelt egy idősebb hölgy. (Berlinben nagy előszeretettel és mindig magyaráznak a külföldieknek valamit, még pedig igen pontosan.) — Charlottnak az ösztönei nem voltak egészen rendben, sőt néha, ami a testét illette, szinte önromboló hajlamai voltak! Az életfentartási ösztönével volt valami baj, ami nem csodálatos egy olyan embernél, akinek valami lelki defektusa van és az öngyilkossággal kacérkodik. De Charlott azokhoz a kevesekhez tartozott, akiknek semmiféle defektusuk nincsen és még háromszázötven évig élhetett volna ebben a városban. És mégis állandó veszélybe sodorta önmagát. Mert az már előfordult, hogy valaki 38 fok lázzal hideg vízbe ugrott és meggyógyult, de Charlott 39 fokkal ugrott jég közé és 41 fokkal jött ki! Már maga az is csoda, hogy ebben a százharminckilométeres tempóban, amelyben élt, husz éves lett!

— Oh! — felelt bölcsen az angol.

Ezt a fent vázolt nézetet az általánosság is vallotta, Justust ártatlannak találták és felmentették. De ezek után kérem mindenkinek joga volt a részletek után érdeklődni! Mikor? Hogyan? Hol? És mért nem került gyászjelentés az ujságokba? Mélységes fájdalommal tudatja feleségének váratlan elhunytát stb. stb.! Ez mért nem történt? Kérjük a részleteket!

De részletek nem voltak! Mert Kamilla, aki hír szerint az

egyetlen volt, aki sürgönyöket kapott, kijelentette azon keveseknek, akik beszélni tudtak vele (a kriminálpszichológiai intézet telefonja éjjel-nappal szólt, de Kamilla nem igen volt található, hogy ő is rejtély előtt áll, de, sajnos, nem lehet kétkedni Charlott halálában. Egy kis Dnyeper melletti városból kapott sürgönyt, amely hirtelen és halálos végű tüdőgyulladásról adott hírt. Charlottot ott elégették, az urnát majd később, egész csendben fogják Petersdorfban elhelyezni.

Egy orosz kisvárosból sürgöny? De kérem, ki adta fel? Justus táviratozta, hogy elégette Charlottot?

Hát erre mégis csak felzudult Justus ellen a közvélemény! A mi Charlottunkat csak úgy egyszerűen elégetni és majd csendben elhelyezni?! Mi dolga volt Charlottnak a Dnyeper partján? Talán manapság az a divat, hogy a Riviera helyett a kommunisták közé megy nászutra az ember? Ez hasonlított Charlottira!

Kamillának végül, bármily kínos is volt, nem maradt más választása, mint az igazat bevallani. Charlott és Justus egyáltalában nem házasodtak össze! Justus teljesen megtörve és mint „hitelezőinek alkalmazottja“ a tengerre szállt és még szikratávíróval sem lehet elérni, mert Kamilla megtudta a hamburgi kikötőhatóságtól, hogy a „Charlott“-on semmiféle ilyen műszer nincs! Hiszen éppen ez volt Justus célja: Charlottot és magát ezen a jachton elvágni a világtól, de legfőként azoktól a berlini hatásoktól, melyek első házasságát tönkretették. A dolog röviden így állt: a táviratok Stanley Fisher aláírással érkeztek. Ez a Stanley a néhai sir Herbert Fisher fia volt Kolombóából és ezzel a férfival utazott Charlott Oroszországba. Kamilla kijelentette, hogy ő semmiről semmit sem tud és ezt az embert soha életében nem látta!

Erre aztán teljes erejével kitört a vihar! Stanley Fisher — senki sem ismert a társaságban egy ilyen nevű egyént! De az Is-tenért, hát nincsen Charlottnak egy rokona sem, aki utána nézne ennek a rejtélyes dolognak? Hiszen itt voltak Kamilla szülei, egy öreg emberpár, akik érzelmeszedésüket és isiászukat gyógyítatlák Gasteinban és nem voltak hajlandók nyugalmukat Charlottért feláldozni. Nagyon szerették a drága gyermeket, de mindig mondták, hogy rossz vége lesz, olyan vadóc és rendszertelen volt! Ami pedig Kamillát illette, hát ő ugylátszik valahogy belenyugodott unokanővére elvesztésébe. Bizony igen és az emberek fejcsóválva mondogatták, hogy Kamilla egy remek teremtés, gyermekora óta hűséges és szerető barátnője volt Charlottnak, de mégis csak hideg természetű. A berliniek, akik maguk is hideg természetűek, szeretik ezt másnak a szemére vetni.

Igy hát csak egy ember maradt, aki igaz, hogy közelebb állt Charltothoz, mint minden rokona s ez Holk volt

A bölcs és okos Kamilla mindent ki tudott számítani. A mai ember lelki gépezetét szét tudta szedni és megint összeállítani. De

De azt a módot, ahogyan Holk a Charlott elköltözését viselte, még ő sem képzelte el.

Holk összeesett, amint a lakására ért. Arccal a földön hevert, szeméből patakzott a könny. Akácia odasettenkedett hozzá és megszaglásztá. Erre Holk olyat tett, mint még soha életében: öklével a kutya fejére vágott. De ebben a szörnyű pillanatban mutatta meg Akácia, hogy ő micsoda jellem. Ő, a mimóza-érzékeny, a kis hiszterikus, megértette ezt az ökölcsapást. Nyugodtan feküdt egy félméternyire Holktól, kinyújtotta a lábát s kísértetiesen szintelen szeméből végtelen részvét sugárzott Holkra. Végül a kutya szeméből is kicsordultak a könnyek.

Hát idáig még minden rendben volt a Charlottért való gyászban. Most következett a csodálatraméltó. Holk felállt s az arca, ez a jószágos, szelid férfiarc percről-percre keményebb lett a szív tüzeiben, mely mindent megacéloz.

— Most! — szólt. — Most!

Nem mondta el, hogy mi következik, de tudta! Egy ember, akit ő nem ismert, megölte Charlottot, vagy hanyagságával halálát okozta! Most tehát egészen másképpen kell a dologhoz látni, mint ahogy eddig egész életében tette! Mostanáig kissé hamletesen lődörgött a földön, harminc éves lett, és egy kicsit későn bár, de most végre mint férfi akart szembenézni valamivel! Az az ismeretlen ott a Dnyepernél vagy Kolombóban vigyázzon egy kicsit magára!

— Nem akarok rendesen enni, nem akarok rendesen inni, nem fogok aludni, nőnek nem nézek az arcába, amíg az az ember nem kerül az öklöm alá!

Ebben a pillanatban megszólalt a telefon. A telefon! Eddigi életének a jelképe! Az állhatatlanság, a csábítás, a szórakozottság jelképe! Ez a kísérteties határlény ember és gép között, ez a különleges új élő szervezet falánk rablószerveivel, ez a lény ott az asztalon, mely veszedelmes volt, mint a tigris és kegyetlenebb mint a cápa, ez a polip, mely ezer karral kap a lelked után, hogy megfojtsa, szétszaggassa, tönkretegye — Holk felkapta a telefont s dühödten lefordítva, a falhoz vágta, ahonnan széttuzva, megsemmisítve, alázatosan nyöszörögve, hullott alá.

Kamillának végre volt annyi bátorsága, hogy felhívja Holkot. Alighogy megkapta az összeköttetést, felsikított, sápadtan felegyenesedett, két kezével a fejéhez kapott.

Holk agyonlőtte magát! Tisztán hallotta! A telefon mellett lőtte magát agyon, a kagyló a kezében volt!

Kamilla hörgött és sikitozott, mint a halálrakinzott állat Holk, a szeretett férfi... Holk agyonlőtte magát! Mindenre számított, csak erre nem! Hát ennyire szereti Charlottot? Kamilla a kabátjához vonszolta magát, lebotorkált a lépcsőn, majdnem el-

ájult az uccán és halásápadtan beleesett egy autóba. A címet alig tudta eldadozni.

Mire odaért, egy kissé magához tért. Átrohant a kerten. Még nincs itt senki? Nem jönnek a mentők? A lövést meg kellett hallani!

Nekiesik a csengőnek, mint egy őrült. Nem nyitnak ajtót. Ez a perc volt életének legpokolibb perce. Csrrr... Csrrrrr..... Már az öklével veri az ajtót. Ordít:

— Holk!! Holk!!!

Végre léptek.

Az ajtó megnyílik.

Holk ránéz, elutasítóan, sötéten.

— Mit akarsz tőlem?

Kamilla mosolyog, sirvafakad, újra mosolyog. Dadogni kezd.

— Csak látni akartalak... — és hirtelen könnyet töröl ki a szeméből.

Bent a szobában, a tükör előtt bepuderozza orrocskáját s a fényes üveglapban végignézi a szobán. Nézd csak nézd... a telefonkészülék szét van rombolva... mint a régi Bolha, mint Akácia idegrendszere, mint annyi teremtes Holk körül. Hátrafordul és most már szívből mosolyog.

Fiusan udvarias modorával kérdően ráncolja homlokát, kicsit meghajtja magát, s mint a Mesterdalnokokban a tanítvány, huncutul kérdezi:

— A telefonnal akartad magadat föbelőni, jó Holk barátom?

Holk nem felelt. Odament az íróasztalára, ahol Charloئت hatalmas, berámázott fényképe állt! Kamilla a karosszékbe telepedik. egy pillantást vet Holk agyongyötört arcára és kis sóhajjal megszólal:

— Az emberek gyakran abba halnak bele, ami az életük... maga gyerek!

És Holk ugy zokogott, mint egy gyerek.

XII.

Egy szép májusi délután az északi pályaudvaron egy ur állt. A csatornai gyorsra várt. Mélyen a cipőjére hulló szürkekockás oxford nadrág volt rajta és valami barna klubkabát. Kalapot nem hordott. Haját a pályaudvar szele néha homlokába fujta s ő furcsa kis mozdulattal lóditotta hátra a makrancos fürtöket. Old Bruyere pipájából kellemes illatu füstfelhők szálltak a légbé és magától értetődik, hogy mindkét keze a zsebébe mélyedt. Egész megjele-nése arra mutatott, hogy Párist májusban megalázva, Canneshoz vagy Montreuxhöz méltóan öltözködött. Mert ha elég meleg lett volna, akkor igazán nem akadt volna fenn azon senki, hogy esetleg ingujjban sétál.

A rapid befutott az állomásra, idegesen, szelesen, agyonhajszolva, mint egy versenyló. A fiatalurnak az volt az érzése, hogy száraz törülközőkbe kell a lokomotívot takargatni és jóakarattal megveregetni a kéményét.

Azonnal megtalálta, akit keresett. Két ugrással a lépcsőnél termett, pipával a kezében.

— Halló, anyó!... Borzasztóan örülök, hogy megint látlak!

Igen elegáns, teljesen megállapíthatatlan koru — tizennyolc vagy negyvennyolc? — hölgy nyújtotta erős, szép, hófehér kezét fiának. Igaz, hogy ezt a hófehérséget egy kissé eltisztátalanította a vasut korma, piszka és tulajdonképpen nem is annyira a kezét, mint egy pár lógó kesztyűt nyújtotta a fiúnak, mintahogy vad kutyának a száját kesztyűvel tömi be az ember, hogy szét ne tépjen.

De ez az óvatosság egészen fölösleges volt. Szó sem lehetett arról, hogy Stanley Fisher itt a pályaudvaron örömeiben széttépje az édesanyját. Már is nyugodtan mosolyogva, pipával a szájában állt s szótlánul szemlélte, hogy a komorna több koffert hengerít ki a kupéból, mint amennyi valaha egy nemzetközi vonat két podgyázkocsijában együttvéve meghúzódott. Az is természetes volt, hogy hozzá sem nyult a csomagokhoz.

— Kicsit kilumpoltnak látszol, kedvesem! — szólalt meg Cornélia, aki szokása szerint egy pillantással tisztában volt ember-társai és főleg családtagjai állapotával.

— Szépen köszönöm, anyám és hogy vagy te ugy általában?

Két törhetetlenül élnivágyó szemből villám cikázott Stanleyre.

— Küldött a Meaurice kocsit ki?

— Itt az én kocsim, anyám.

— Honnan volt neked pénzed egy kocsira?

— Tegnap ebéd után agyonlőttem Citroënt.

— Számár! Itt a feladóvevény.

A számár Stanley sarkonfordult és átnyújtotta a cédulát a mögötte álló hotelportásnak. Ezalatt Cornélia elbucszott a vonatból kiszálló emberektől. „Viszontlátásra, aranyom! Holnap félkettőkor a Chateau de Madridban! — Igen, Cecil a napokban jön utánam, még dolga volt Londonban!”

Különben Cornéliát már fiának második szava kihozta a sodrából. Ki nem állhatta, ha egy felnőtt férfi öt ország-világ előtt ezzel a felkiáltással fogadja: „Halló, anyó!”

Gyönyörű természetű, magas hölgy volt Cornélia Fisher s minden más korban bizonyosan — hm — mondjuk, királynői formákat öltött volna. De miután a huszadik században élt, kétszer egy héten bőjlött, amit pontosabban betartott, mint akármilyen vallásos szerzetes, szigorúan a kalóriák tana szerint élt.

amelynek minden számát kívülről tudta, előnyben részesítette a vitamindus táplálékot és minden reggel husz percig tornászott nyitott ablaknál. Noha negyvenöt éves volt, komornája tanubizonyysága szerint a legnagyobb könnyedséggel hajlott ugy hátra, hogy feje közel szomszédságba került a sarkával. Valahol a színes Keleten megfestette a haját („az európaiak nem értenek ehhez!“), frizurája tehát vöröses barna volt, gyönyörű árnyalatok mutatták rajta, hogy nem természetes szín, mert igen különböző lila, ibolya, sőt néha üvegzöld csikok és felületek jelentkeztek rajta. Azt is elérte, hogy arcán nem volt egyetlen ránc sem s oly maku-látlan hófehér volt, mint a kínai cseresznye virága. A szája olyan fiatal, üde és piros volt, mint Stanleyé. Egyáltalában sikerült neki mindent diadalmasan szépnnek és üdének megtartani, a kerek, barna, ragyogó szemét, a széles, magas, parancsoló homlokot, a merész szemöldököt, mely egyetlen töretlen vonalként huzódott az orra fölött és olyan klasszikus volt, hogy a legantikabb isten-nők is megirigyelhették. Az álla is olyan volt, mint Hera istennőé, csak a nyaka — az ellentállt minden emberi fáradozásnak. A nyaka, az negyvenöt éves volt.

— Cecil holnapután ideér, még dolga volt Londonban — is-mételte Cornélia a fiának.

- El vagyok ragadtatva, anyám!
- Rendeltél szobát a Meuriceben?
- Egészen elsőrangúakat, anyám.
- Hányat?

— Egy hálósobát fürdőszobával neked, egy hálósobát fürdőszobával Cecilnek. Közéjük egy szalónt és egy szobát a komor-nának

- Rendben van, fiam. És tulajdonképpen hogy vagy?
- Köszönöm jól, anyám. És te hogy vagy tulajdonképpen?
- Sok a megerőltető üzlet, kedvesem. Sok az ismerős Lon-donban. Rossz a konyha. Cecilnek pechje volt a golfversenyen. Nem tudom ebben a világűrészben meginni a teát. Az ivóvíz rossz Európában.

— Az ivóvíz? — kérdezte elcsodálkozva Stanley. — Nekem még nem volt vele dolgom.

— Ha felforralja az ember, olyan, mint a csiriz. Igazán szé-gyen, hogy mennyire nem törődsz az üzlettel, — szólt Cornélia s egy tizenhat éves kamasz szeles mozdulatával lépett be a legyilkolt Citroën autójába.

— Szóval megint adósságokat csinálsz, — folytatta Cornélia a kocsiban a beszélgetést.

- Rengeteget, anyám, köszönöm kérdésedet.
- Ezt a kocsit kifizetted?
- Csak bérbevettem.

Cornélia fellélekzett

— Hoztam neked ezer frankot.

— Roppant kedves, anyám. A font ma százorvénöt — öt.

Cornélia bizalmatlanul mérte végig Stanleyt.

— Azt akarod ezzel mondani, hogy ezer frank kevés pénz?

— Éppen olyan rengeteg nagy összeg, mint hat font, anyám
Nagyon köszönöm.

— Tulajdonképpen mit gondolsz te? Az üzlet manapság rend-
kívül rosszul megy!

— Tudom, anyám.

Cornélia üzletei éppen olyan rosszul mentek, mint a világ
összes üzletei ebben az időben. A cég múlt évi tiszta haszna kerek
száztizenhatezer font volt.

— Nincs szándékom valamelyik üzleti ügyedben Berlinbe
jönni, anyám? — kérdezte Stanley, miután öt percig kellett az
Operánál vesztegelniök.

— Tudod, kedvesem, hogy én nem teszem be a lábamat Ber-
linbe! — felelt megbotránkozva Cornélia.

Stanley hallhatóan és nagy meglepéssel szivta be táguló
orrlyukán a rue de la Paix levegőjét.

— Nagyon kár, anyám, Berlinből elragadó város lett, —
szólt a Meurice elé kanyarodva, ahol három direktor és nyolc boy
rohant fogadásukra.

— Viszontlátásra, kedvesem. Ma este nem lehetek veled.
Broughamékkal és a zürichi Brändli-Ochsékkal leszek, akiket te
ki nem állhatsz.

— Utálatos népek.

— Na látod! — szólt elégedetten Cornélia. — De azért nyolc-
kor feljöhetsz még egy félórára hozzám, várni foglak. Viszontlá-
tásra, kedvesem és kivételesen légy pontos!

— Viszontlátásra, drágám! — Stanley itt a hotel előtt már
óvakodott „anyót” mondani. Ezzel szemben pontosan nyolckor
édesanyja szobájában ült.

Cornélia pompázatosan szép volt barackszinű ruhájában s
ujjaira éppen barackszinű gyémántjait huzogatta.

— Mi ujság a nagyvilágban, kedvesem? — kérdezte szóra-
kozottan fiától.

— Semmi különös, — motyogta Stanley és a levegőbe
bámult.

— Berlinben voltál?

— Ühüm.

— Jól mulattál?

— Kétünően.

-- Borzasztóan boldog vagyok, ha te jól mulatsz, — szölt élesen Cornélia, — kettőzött buzgalommal dolgozok ebben a tudatban!

Stanley egykedvűen vizsgálgatta széles lábbelijét.

— Emlékszel még Charlotttra, anyó?

— Hogy emlékezem-e?! — fortyant fel a szép hölgy. — Ropant kellemetlen levelezésem van ezzel a leánnyal! Állandóan nevetlenkedik velem!

— Na, ne mondd!

— Talán beszéltél vele Berlinben?

— Hogyne!

— Ezt gondolhattam volna! Hiszen csak az ellenségeim társaságában érzed jól magad!

— Ellenségeid társaságában, anyó?

— Persze, hogy az ellenségem, ha nevetlen leveleket ír nekem! — Cornélia idegesen remegő vállát komornájának nyujtotta, hogy az bepuderezhesse. — Mi van ezzel a Charlottal?

— Már nem nagyon sok lehet vele, anyó.

— Mi az, hogy nem sok lehet vele?

— Meghalt.

Cornélia rábámult a fiára, majd hirtelen odadobbant elé

— Charlott meghalt? Ez valami rossz tréfa!

— Bár az volna, anyám!

— És te ezt nekem csak most mondd, amikor vacsorára készülsz? Meg vagy te örülve?

— Istenem, az ember nincs mindig olyan hangulatban, hogy ilyesmit azonnal kitálaljon.

Cornélia felháborodva fordított hátat neki, s hatalmas léptekkel mérte végig a szobát. A komorna kétségbe volt esve, nem bírt urnőjéhez hozzáférni a puderpamaccsal s noha nem tudta, hogy ki ez a Charlott, mégis érezte, hogy komoly dolog ennek a személynek a halála.

— Szegény teremtés! — kiáltott fel Cornélia. — Szegény teremtés! Egyéves korában láttam Berlinben, de nem volt semmiféle hatással rám. Egyáltalában nem nagyon emlékszem rá. Azt hiszem, az anyja, szegény Margaret mutatta nekünk... vagy egy másik bébi volt... Tulajdonképen egész életében a leveleivel bosszantott! Már öt éves korában kellemetlen dolgokat írt!

— Öt éves korában? — kérdezte bámulva Stanley.

— Szegény teremtés! Szegény teremtés! — szipákolt Cornélia s zsebkendője csücskével megtapogatta az orrát. — Mi baja volt tulajdonképen?

Stanley gondolkozott egy pillanatig.

— Azt hiszem embóliának hívják, anyám. Megaludt vér került a tüdőútóérbe.

— És te meglátogattad, kedves fiam? — kérdezte hirtelen egész gyengéden Cornélia. — Remélem, törődtél vele?

Stanley megint a levegőbe bámult.

— Természetesen, anyó.

Cornélia hirtelen dührohamot kapott.

— A kutyafádat, hát beszélj már! Minden szót harapófóggal kell kiszedni belőled!

Ilyeneket Stanley már ötéves korában hallott az anyjától, akkor is kapott már dührohamokat és akkor is épp olyan keveset használtak, mint most.

Stanley ugyanis állhatatosan hallgatott és Cornéliának nem maradt más hátra, mint elégedetten szemlélni magát a tükörben. Őt igazán nem fenyegette semmiféle embólia. Stanley végre megszólalt:

— Nem volt senki más, aki törődhetett volna vele, csak én.

Cornélia sarkonfordult és egész lénye azt a kérdést fejezte ki: „Hogy-hogy?”

— A szegény teremtés ugyanis, ahogyan a regényírók szokták mondani, a karjaim közt halt meg Oroszország kellős közepében!

Cornélia úgy nézett Stanleyra, mint akinek viszket a tenyere.

— Oroszország közepében? — A te karjaidban?? — A te karjaidban???

— Igen, anyó.

Cornélia egy egészen kényelmellen székre ejtette magát.

— Stanley, — szólt reményvesztetten, — csak nem volt ez a lány a feleséged?

Stanley elképedve bámult rá.

— Nem, anyám, tudtommal nem.

— Hát akkor viszonyod volt vele?

Stanley már dühösen rázta a fejét.

— Oroszországba utaztál vele és sem a feleséged, sem a barátnőd nem volt?

— Nem, anyám és hogy rövid legyek, — Stanley hirtelen igen határozott lett — a saját érdekemben és családunk érdekében egy lényegtelen apróságra akarlak figyelmeztetni.

— Mi legyen az? — kérdezte erre egészen tárgyilagosan Cornélia, mintha arról lenne szó, hogy milyen áron adja a Ceylon-teát.

— Valamire el kell készülned! Jó lesz, ha utasítást adsz a kolombói irodának, hogy tartsák kifizetésre készenlétben Charlott vagyonát.

— Charlott vagyonát? — Cornélia vörös haja az ámulattól szinte fellángolt — Charlott vagyonát?

— Igenis, anyám.

— Én úgy gondolom, fiam, hogy öt évnél hamarabb egy pennyt sem fizetek ki belőle.

— Én úgy gondolom, hogy erre előbb fog sor kerülni, anyám.

— Én egyáltalában nem gondolom, fiam.

Stanley azon vette észre magát, hogy az anyja régen volt ilyen szép, mint ebben a percben. Szinte izzott a gyönyörűségtől, hogy álláspontját védheti.

— Önként kifizetni másfél milliót? Önként háromszázezer fontot? Hogy te neked mi nem jut az eszedbe! És éppen most, amikor pompás zárlat előtt állok? Az üzlet ugyanis jól megy! Kitűnően! Sőt remekül! És a pénzzel annyi mindent lehet csinálni! Aztán meg kinek fizessem ki, drága gyermekem? Van végrendelete ennek a lánynak? Azt aligha hinném! Ilyen fiatal lány, akinek senkije sincs a világon, csak nem végrendelezik!

Stanley nagyot ásított.

— Én úgy hiszem, hogy van végrendelete. — Stanley körülményesen felállt és elszibbadt lábát ébresztgette.

— Ugy? És ha szabad kérdezni, ki az örököse? Talán te?

— Azt hiszem, anyám, hogy a napokban meg fog valaki látogatni. Annak a szegény teremtésnek egy rokona. Ez a másik teremtés a filozófia és kriminálpszichológia doktora, olyan női Sherlock Holmes-féle. Pompás nő. Ő az örökös. Több esze van, mint a római pápának.

— Mi közöm nekem a római pápához? — kiáltott Cornélia s úgy állt fel egy puderfelhőben, mint az istenek anyja, aki boszszuságában enyhe zivatarokkal veszi körül magát. — Én úgy fogok fizetni, ahogyan azt James bácsi elrendelte, öt év múlva! Eszemágában sincs ennek a női Sherlock Holmesnek egy nemzeti ajándékot adni! Azonnal sürgőnyzők Cecilnek! Nagyobb szükségünk van a kamatokra az üzletben, mint valaha! És jogunk van még öt évig használni a tőkét!

Cornélia felöltötte hermelin palástját.

— Egészen meg vagy örülve, kedvesem! Mi nyolc perccel kamatoztatunk, az egy évben negyvenötezer font! Légy szíves kiszámítani, hogy ez öt év alatt mennyi! Talán csak nem kívánsz, hogy egy vadidegen nőnek kétszázezer fontot ajándékozzak?

Stanley az ajtónál állt és szinte groteszk ásitó görcsben szenvedett. Szép kék szeméből potyogtak a könnyek és igen modor-talanul, torkába fulladt hangon szólalt meg:

— Hát viszontlátásra, anyó! Majd csak eligazítod valahogy

ezt a dolgot, igazán nem aggódom miattad! Tudod, hogy engem az ilyesmi nem érdekel.

— Bocsáss meg, kedvesem! — válaszolt ingerülten Cornélia. — Már fél kilenc, nekem mennem kell. Roppant sajnálom, hogy Charlott meghalt, de az embernek még evvel is csak bosszúsága van, azt sem tudom, hogy te milyen viszonyban voltál vele, igaz, hogy nem is nagyon érdekel.

— Én mindenben teljesen a te nézeteden vagyok, anyám! Vizontlátásra, mulass jól! Holnap félkettőkor Laruenél, ugye?

Stanley kitámolygott az ajtón. Az anyja utólérte a folyósón és hatalmas léptekkel el akart fia mellett robogni, de meggondolta magát. Átkarolta a fiu vállát és mint valaki, aki éppen diadalt aratott, kedvesen és leereszkedően megszólalt:

— Vizontlátásra, kedves fiacskám!

Stanley egy fél óráig állt a Meurice halljában, elgondolkozva, mint ló az esőben. Aztán kétsoros levelet irt az anyjának és odalépett a portáshoz:

— Kérek egy helyet a holnapi repülőre Berlinbe!

XIII.

Holk gondos kutatásokat indított meg Oroszországban és a berlini orosz követségen, de az eredmény igen különös és számszámra mérhető csekély volt.

Charlott és Mr. Stanley Fisher (Kolombóból) ugyanazon a napon kaptak orosz vizumot, ami Holk véleménye szerint ilyen gyors tempóban csak igen nagy protekcióval mehetett végbe. De azt már aztán nem tudta kikutatni, hogy ez a két ember egyáltalában állépte-e az orosz határt, együtt vagy külön-külön, hogy meddig maradtak ott és hogy Stanley visszatért-e már onnan. Minden kétséget kizáróan bizonyos volt, hogy Stanleynek igen jó barátai vannak az oroszok között és elsősorban a követségen. Holknak állandóan az volt a benyomása, hogy az az ur, akivel a követségen tárgyalni szokott, sokkal többet tud, mint amennyit neki elmond. A legkülönösebb pedig az volt, hogy valami titokzatos hatalom a követségen kívül, Holk közvetlen közelében mindig akkor keresztezte csataterveit, amikor valami eredmény előtt állt. Holk úgy érezte, hogy kémek veszik körül és még az éttermekben is, ahol egyedül, vagy Kamillával étkezni szokott, kihallgatják. Mert másképp teljesen ki volt zárva, hogy kutatásainak új fordulatairól, amelyeket éppen ilyenkor szokott Kamillával megbeszélni, másnap már egészen váratlan helyeken tudjanak!

Például ez történt vele: érdeklődött, hogy hová lett a Mercedes. Magával vitte Oroszországba Charlott? Vagy egy berlini garázsban van? Egyáltalában, olyanok az orosz utak, hogy kényautózásokat lehet rajtuk rendezni? És a szovjethatóságok milyen érzellemmel viseltetnek idegen kocsik iránt? Lehet már triptiquet

kapni? Miután ezeket a gondolatait közölte Kamillával, másnap elment az orosz követségre. Kis ideig várnia kellett s ezalatt az inas, aki már több ízben segítségére volt, ezzel a kéréssel fordult hozzá: „Ugy-e a meghalt hölgy autója miatt tetszett ma jönni?” Holk majdnem hanyat esett a meglepetéstől! Az az érzése támadt, hogy kísértetek vesznek állandóan körül.

Pedig hát igen magányosan élt. Csak Kamillával érintkezett és néha meglátogatta az édesapját. A telefonját kijavították, de Holkkal csak üzleti ügyekben lehetett beszélni.

Egész Berlin mekilátott a vigasztalásának. Az asszonyok telefonáltak, virágot küldtek neki, kedves levélkéket különböző meghívásokkal és mindegyikben benne volt ama gyengéd figyelmeztetés, hogy ne adja magát teljesen át fájdalmanak, kereszen egy kis szórakozást is. Holk mindent visszautasított. Néhány hölgy, akik Holk szolgálatai nélkül egészen tehetetlenek lettek, megkísérelték, hogy igénybe vegyék megint hálókocsijegy, teniszütő, fekete hattyu vagy lakásbeszerzésre, de Holk, életében először, erélyesen visszautasított mindent. Nem volt hajlandó idejét más emberek semmiségeivel elfecsérelni.

Antonius, Holk édesapja, némi gunnyal és bizalmatlansággal szemlélte fia fejlődését. Érdeklődni kezdett a fia iránt, de azért meg volt róla győződve, hogy rövid időn belül vidámabb lesz, mint valaha, noha egyelőre semmi jel nem mutatott erre. Holk nagy szorgalommal és komolysággal dolgozott. Idejének legnagyobb részét mérnöki irodákban, építészeknél, asztalosoknál és kárpitosoknál töltötte és ezek a derék emberek nem hittek a fülüknek, amikor Holk rövid, velős utasításait átadta és még csak nem is tegezte a munkásokat. Most már nem vesztett el fontos megbízatásokat, mert nem bosszantotta a megrendelőket pontatlanságával.

Esténként, vacsora után sétálni ment s lassu léptekkel követte őt Akácia, aki gyengéd ragaszkodásában felülmulta önmagát e gyásznapokban. Holk gyermekkorától nem járt gyalog s most igen megnyugtató valaminek találta langyos májusi éjszakákon csendesen andalogni a Spree mellett, végig a Cornélius-uccán, egy bizonyos ház előtt soká álldogálni és aztán tovább menni, egészen ki a Zoo-ig.

Ábrándozva fel-felfigyelt a halottak birodalmának szellemhatárára, hogy nem felel-e neki onnan egy hang. A szeretett halottak megjelennek az ittmaradtak álmában, haragosan, vagy gyengéden. De Holk sohasem álmodott Charlottal. Az élők levegőjében ott lebegett Charlott lény, de a halottak között nem találta.

Egy szép napon valami igen egyszerű és kézenfekvő dolgot tett Holk, ami eddig nem jutott eszébe. Felhívta Petersdorft telefonon, de nem válaszolt. Végül a központ jelentkezett:

— A kastély nem felel.

— A személyzet közül senki sincs már ott?

— Erről nem adhatunk felvilágosítást. — Majd kis szünet után megszólalt a kisasszony: — Azt mondják, hogy bérbeadták a kastélyt. De az új uraság még nincs itt.

Holk nagyot sóhajtott.

Borzasztóan vágyódott... Justus után! Kéz a kézben együtt dolgozni az eset felderítésén! Közös bosszút állni a közös ellenségén! És főleg Charlottról beszélgetni!

De hova lett Justus? Szörnyűség még csak elgondolni is, hogy a szörnyű hír csak évek múlva éri majd utol valahol a földtekén!

Holk most éjjel-nappal dolgozott, hogy sok pénzt szerezzen. Nagyon sok pénzre volt szüksége, hogy minden lehető eszközzel felkutathassa azt a bizonyos Stanley Fishert!

Holk egy este megint magányosan andalgott a Lichtenstein-alleen.

— Ha már nem élvezhetem kezének illatát, szemének bársonyos tekintetét, azt a sok mindent, ami összetéve azt a Csodálatos Egyetlent, Pótolhatatlant adja, ami Charlott egyénisége, — akkor már csak egy vágyam van: Stanleyt, az idegent megtalálni!

Ebben a pillanatban elállt Holk szívverése.

Egy hangot hallott, mérhetetlen távolságból, de amely egyre duzzadva közeledett hozzá! Charlott autótülkének a hangját, amellyel oly takarékosan szokott bánni! De hol? Kétségtelenül az volt... De az Isten szerelméért, honnan hangzott?

Szörnyű tempóban egy hatalmas koci dübörgött el mellette, Charlott ült a kormánynál, mellette egy ur, mögöttük egy hatalmas fekete állat árnyéka...

Holk belemerült az éjbe. A szeme előtt egy igen ismerős autós szám szikrázott.

— Meg fogok örülni!... Apokaliptikus vízióim vannak!... Tehetatlenségében fogát csikorgatta.

XIV.

Holk utazni kezdett. Képtelen volt tétlenül, csendesesen tovább élni. Berlin volt a központ, onnan indult felderítő hadjárataira. Kicsit zavaros vállalkozások voltak ezek, de Holk napoleoni tempóban intézett mindent, megsokszorozva napjaink gyorsasági koefficiensével.

Londonba repült, mert ott valaki jó tanáccsal várta. Ez a valaki egy újságíró özvegye volt, akinél Holk jól megvacsorázott, elmesélte Charlott történetét, figyelmesen végighallgatták, néhány teljesen használhatatlan tanácsot nyújtottak át neki, mire éjfél-

kor visszarepült Berlinbe. Következő szombaton leutazott Genovába, a Hotel Miramarba, mert egy Thankmar azt mesélte neki, hogy ott látta Charlottot egy idősebb hölgy és egy fiatalember társaságában. Holknak szerencséje volt, mert még ott találta ezt a társaságot. A nő bolíviai volt, valóban nagyon hasonlított Charlottához, ugyanolyan nyugtalan volt a beszéde és a modora. Holk természetesen szeretett halottja hasonmásával meg akart ismerkedni és mindenütt nyomon követte ezt a hölgyet, aki édesanyja és fivére társaságában bejárta az egész tengerpartot. Harmadik napon végre sikerült megismerkednie a fiúval és estére hódolat-teljes meghajlással közeledett a hölgyekhez. Annyira megrendítette ez a váratlan siker, hogy alig tudott beszélni. Két álló napig nem tágitott sennorita Maria Juanita Concepcion de Gomes Mena mellől. Harmadnapra oly semmitmondóan együgyűnek, oly üresnek és Charlott-talannak találta, hogy még a külső hasonlóság is elenyészett. Undorral és sietve tért vissza Berlinbe, ahonnan azonnal Bécsbe robogott, ott egy detektív megígérte neki, hogy felkutatja Stanleyt. Ez Moszkvába utasította Holkot, ahonnan a szerencsétlen, természetesen Akáciával, júniusban tért vissza. Hideg, esős idő volt, mint novemberben, de Holk pizsamában ült a hálókocsi ablakában. Akácia a podgyáshálóban kuporgott egy párnán, ha szükség volt rá, képes volt akár harminchat óráig mozdulatlanul heverni, mert tudta, hogy a hálókocsi-ellenőr veszedelmes ember. Szükség szerint még az ülés alatt is kibirta másfél napig és így könnyű volt minden határon átcsempészni.

Holk összeesett, megvénült, olyan ráncos volt, mint egy majom. Nem ért el Moszkvában semmit. A hivatalokban igen gyors elbánásban részesült, mintha vele a szerelmi kalandok öreg, romantikus, kissé nevetséges Európája jött volna a könyörtelen gondolkozású és tettű férfiak közé. „Mit keres maga itt egy halott nőt és a szeretőjét? Mi háromszázezer halottat keresünk!” — mondta neki egy volt egyetemi tanár réveteg tekintettel.

Holk a cigarettáját szivta s unottan, elkedvetlenedve, összeförve bámult bele az esős szürkéségbe. Kétségbeejtő volt a gondolat, egy éjjel, egy napot és még egy éjt ebben a zárt, szűk helyben tölteni társaság nélkül. Felöltözött és kiment a folyósóra. Háromszor végigjárta, de minden fülke zárva volt, kivéve a mellette lévő. Csak egy nő volna itt valahol! Már azt sem bánta volna, ha nem is hasonlít Charlotttra. Kimondhatalanul vágyódott egy fiatal nő közelségére, szeretett volna egy okos, életrevaló orosz nővel beszélgetni, aki először utazik Európába. Az öröme, fecsegése, fesztelensége mind Charlotttra emlékeztetné. Reggel háromig beszélgetne, inna, szivna számtalan cigarettát vele. Akkor aztán minden csábítás, erőszak nélkül a karjába omlana és ő csókolná, harapná a vörös, égő száját!...

Különleges örület! Ilyen nő nem volt az egész vonaton. A folyósók üresek, elhagyottak voltak, az egyetlen ajtó kivételével

minden zárva, az egyre sötétedő eső elkeserítően paskolta az ablakokat. A lokomotív elnyújtva üvöltötte panaszos hangjait bele a vidékbe, mintha félne ennek az éjnek a sötét titkaitól.

Holk elmélkedve állt meg a folyósó végén és eszébe ötlött egy kép, ami már háromszor érintette recehárttyáját, anélkül, hogy öntudatába hatolt volna. Sarkonfordult és visszafelé indult.

— Kisérteties számárság! — gondolta, amint végigment az elhagyott kocsikon. — Mindenki alszik, de aligha álmodnak olyan bolondságokat, mint az én éber gondolataim.

Visszaért saját kocsijába és megállt az egyetlen nyitott fülke előtt.

Nézd csak, mégis valóság! A fülke kis asztalán, a szomorú szürkületben a legcsodálatosabb podgyász állott, amit utas valaha magával vitt! Fekete, csiszolt márvány halotti urna. Egy szép kehely, mely rendeltetése szerint nemesebb anyagot rejtett magában, mint a világ legjobb bora. Az ágyon ruhástól egy férfi hevert, az urnát bámulta s közben halkán, dudolgatott... Holk felülelt. Vajjon az orthodox egyház szomorú, zord dallamai voltak ezek? Holk összerezzen, a férfi tisztán és érthetően ezt dudolta: „Yes sir, that's my baby — No sir, dont mean maybe“, miközben lábai egy kicsit rángatóztak.

— Ez aztán unalmas éjszaka lesz! — kiáltott fel az ágyon a hálófülke fiatal tulajdonosa, még pedig németül. Holkot nem látta, ha csak nem elmosódott árnyképét az ablakon.

— Unalmas... az igaz, — szólt Holk, anélkül, hogy közelebb lépett volna.

Az idegen nem mozdult az ágyról, csak a tetőzetet rugdalta széles cipőjével.

— Mi lenne, ha kinyitnánk az összekötő ajtót éjszakára? Még van egy pár üveg wishkym, jó lenne a lengyel határ előtt elintézni őket.

— Szívesen, — felelt Holk és kitűnően mulatott.

Bement a fülkéjébe és kinyitotta az ajtót.

— Itt az ideje lámpát gyújtani, — szólt.

— Valóban, tisztelt uram, gyújtson világot, — szólt a fiatal ember és felpattant az ágyról. — Örülök, hogy mellettem tanyázik!

Odanyújtotta bronzbarna kezét, férfiasan, nyiltan, várakozóan: elfogadod-e?

Csinos fiu, gondolta Holk, megrázva utitársa kezét. Mosolyogva nézte a furcsa golfkabátot és a bő nadrágot. Holk szerette az angol fiukat, maga is két félévet az oxfordi egyetemen végzett.

— Oxford? Vincent's club? — kérdezte.

A fiu bólintott. — És ön?

— Én is voltam ott egyszer. A háboru előtt, Cecil Rhodes tanítványa.

— Üljön az ágyamra, — szólt a fiu, miközben olyan robajjal rántotta le a kényeztetőjét, hogy az urna majdnem a földre potylyant. — Most pompás ivászatba kezdünk az oxfordi szép napok emlékére! És hajnal felé, Minsk előtt meg fogom önt pumpolni!

— Engem? Mért?

— Mert szükségem van a pénzére, kedves uram!

A fiu csöngetett, a kísértetvonalat stjuardja megjelent.

— Szódavízet, két poharat, de egy kissé gyorsan, barátom!

Holk igen jól érezte magát. Ez a fiu még jobb volt, mint a megálmódott orosz nő. Cigaretta gyújtottak.

— Ön talán ilyesmiket gyárt? — kérdezte Holk és fejével az urna felé intett.

— Azt gondolja, hogy ezekben utazom? Nem, uram — ez az első efajta vállalkozásom.

— Meg van töltve? — kérdezte Holk kíváncsian.

A fiu nagyot sóhajtott.

— Fájdalom, igen! Fájdalom, óh fájdalom! A! — A fiu felordított.

— Mi baja van, az Istenért? — Holk megrémült.

— Reuma, uram! Reuma van a hátamban! Még márciusban ott messze valahol egy jeges patakban fürödtünk. Én reumát kaptam, uram — a hátamba, az utitársam pedig mindjárt ezt az urnát kapta! Nem volna olyan szíves sósborszesszel ledörzsölni a hátamat? Igazán aranyos lenne!

Holk nem volt szentimentális, egy cseppet sem. Ha még huszonnégy órát utaznak, elérik azt a helyet, ahol tizenegy évvel ezelőtt emberekre vadászott, hullákat látott, sőt együtt tanyázott velük mocsarakban, büzös vityillókban és erdőkben, egy lándzsaszurást is kapott ott. Mikor a kórházban megkérdezték, hogy milyennek találja a háborút, a falnak fordult.

— Undorítóan veszélyes és undorítóan unalmas! — felelte.

Ezt a helyzetet nem találta veszélyesnek, de unalmas sem volt. Egy kicsit megborzadt, amint wishkys poharára esett tekintete az urna mellett. Örökkévaló rabság egy rövid fürdőért!

A fiu a sarokba huzódott, lábait maga alá kapta, mint egy török és rövid szippantásokkal szivta a pipáját. Egyik keze a zsebében volt, a másikkal Akáciát simogatta, aki most nyugodt volt, hogy nem fogják rajta kapni potyautazáson. Akácia kissé hiszterikus szimpátiával viseltetett a fiatal angol iránt. A fiu barátságos, sötét szemekkel nézte a kutyát, aki végigszimatolta az urnát és nyugodtan leheveredett, nem talált semmi különöset rajta.

— Azt hiszem, mi vagyunk az egyedüli utasok a vonaton, — szólk Holk, aki figyelmesen szemlélte a fiut.

— Ugy hiszem.

— Tetszett önnek Moszkva?

— Finom kis város, — felelt a fiu, de közben mintha másra gondolt volna.

— Hét hét alatt háromszor voltam ott, — szólk Holk.

— Moszkvában?

— Igen... undorító.

— Én is szívesebben táncolok a Montmartreon, mint zötyögök a vonatban!

— Hallottam, az előbb már egy foxtrottot dudolt.

— Tisztelt uram, ha maga három napig egy ilyen holmival fog utazni, maga is leszokik majd a gyászos korálokról

Holk bólintott. — Néma utitárs.

Csendesen iddoggáltak. A lokomotív nyögött és vinnyogott mint egy kutya, aki fél a rókaljukba dugni az orrát.

— Öreg ember volt? — kérdezte halkán Holk.

— Ó nem! Ellenkezőleg, nagyon fiatal! És olyan, hogy is mondják csak németül, olyan... vonzó!

— Asszony volt?

A fiu bólintott.

— Egészen fiatal asszony. Elbájoló nő volt, német.

Holk megrezzent. Igazán nem tudnak másról beszélni itt a wishky mellett, ahol az ember nem védekezhetik szorgos tevékenységgel, telefonálással, jövő-menéssel keserves, kínzó gondolatok ellen!

A fiatalember jóságos mosollyal figyelte.

— Hogy végződött Miramarban a dolga?

Megdöbbentő volt, hogy Holk mennyire megijedt ettől a szótól: Miramar. Mintha legalább is embert gyilkolt volna ott. Megfagyott a vér az ereiben.

— Mit tud maga? Ki maga? Mit keres itt? Lent volt Genuában?

— Természetesen. Talán tapintatlan volt tőlem? De ön egészen meg volt veszve az után a kis lány után!

Holk szívéről mázsás kő esett le, felszabadultan hahótázott.

— Igaza van, valami szörnyen megfogott abban a nőben. Észrevette?

— Annyira mulattatott ez a megfigyelés! Aztán el kellett mennem. Megismerkedett vele?

— Igen. — Holk a homlokát ráncolta. Felsóhajtott. — Rettenetesen buta volt.

Stanley elbámult.

— Maga zavarónak találja, ha egy nő rettenetesen buta?

— Egy cseppet sem... de itt... hasonlatosságot kerestem... ez valami más volt.

— Oh, — szólt elképedve, sajnálkozva, szinte bocsánatkérően a fiú. Majd kis idő múlva megszólalt: — Hasonlóság! Az nagy dolog. Már Sekszpir is tudott róla.

— Igen, — felelt Holk és Akáciát simogatta. Már szinte féltékeny volt, mert a kutya közelebb húzódtott az angolhoz.

Gépiesen pöfékeltek és nagy kortyokban itták a wishkyt. Az angol fiú mosolyogva bámult pipájának füstjébe és halkán egy kis verset mondogatott.

„Édes és gyengéd volt, mint a gyermekkor és a jóság.“

Hirtelen megszólalt:

— Mit gondol ön, ha a halottak hirtelen valami csoda által feltámadnának — tisztességesebben viselkedne az ember velük szemben, mint azelőtt?

— Az első napokban igen, később semmiesetre.

A fiú nevelve ütött a térdére.

— Meg vagyok róla győződve, hogy Leontes király a Téli regében egy negyed év múlva éppen úgy kinozná Hermione aszszonyt a féltékenységgel, mint azelőtt.

— Hány éves ön, fiatal barátom?

— Huszonnégy.

— Szabad most nekem is egy kicsit indiszkrétnek lenni?

— Méltóztasson parancsolni! Legyen kérem olyan indiszkrét, amennyire természete engedi! Különben nagyon unalmas lesz ez az éjszaka.

— Rendben van. Akkor mondja meg, — Holk megakadt, elpirult és az urnára mutatott, — hogy maga evvel a hölgygel szemben elég tisztességesen viselkedett, amíg élt?

A fiú bájosan csacska mosollyal tekintett az urnára. Angolszász mosoly volt ez, butának látszott és mélységesen okos volt.

— Ez a kis hölgy ott benn egyáltalában nem tűrte, hogy valaki rendetlenül viselkedjék vele szemben. Azt szokta mondani: „Ha kettőnk közül valamelyiknek rosszkodni muszáj, az én leszek!“

Holk megremegett.

— Ezt én már hallottam egyszer... vagy talán csak álmodtam?... Valószínűleg be vagyok csipve... Már nem tudom... Az ember gyakran gondolja valamire, hogy már átélte... Schopenhauernek is van erről egy teóriája... De az a kis hölgy ott benn az urnában... ez rosszul viselkedett magával szemben?

— Ó, nem... egy cseppet sem! Tulságosan rövid ideje ismertük egymást ahhoz, hogy szivből komiszkodjunk egymással! Eleinte ritkán rosszakodik az ember és nekünk nem volt rá időnk.

Holk pofacsontján már megfeszült a bőr.

— Nemrégiben ismerkedtek meg?

— Igen, pár napja vagy hete tán és ő mindjárt meghalt. It's funny.

Holk a fogát csikorgatta.

— Maga ezt mulatságosnak találja?

— Parancsol? — kérdezte a fiu, mert Holk olyan halkan szólt, hogy nem értette meg.

— Azt kérdem, hogy maga ezt a halált mulatságosnak találja? — ismételte még halkabban Holk. Ugy be volt rekedve, mintha már mind az őt üveg wishkyt kiitta volna.

— Ha a körülményeket ismerné, kedves uram, akkor hangosan hahotáznal! Nem fogja nekem elhinni, dear, de az a kis hölgy ott az urnában az első nő az emberiség fennállása óta, aki félig-meddig abba halt bele, hogy tulságosan mulattatta a saját halála.

Holk olyat vágott az öklével az asztalra, hogy az urna majdnem leugrott.

— Micsoda képtelenségeket locsog maga itt nekem?!

A fiu csodálkozva, rendíthetetlen nyugalommal tekintett rá.

— Ha nem mesélek olyan képtelenségeket, hogy öklével az asztalomra csapkodhassa, akkor, úgy gondolom, tulságosan lassan telne el az éj az ön számára. Sokkal okosabb, ha megteszem!

Holk fenyegetően ragadta meg az urnát.

— Most aztán vége legyen a kertelésnek! Tudni akarom, hogy ki volt ez a kis hölgy, aki halottas ágyán a saját halála felett mulatott! Mert én csak egy nőt ismertem ezen a világon, aki erre képes lett volna! Tudni akarom!!

— Igazán? — felelt barátságosan a fiu. — Talán ismerte a kedvest. Eljöhetne a temetésre, ezennel ünnepélyesen meghívom önt, adja meg neki a végső tisztességet, Sir!

— Mit beszél maga? — üvöltött Holk. — Hol temetik el ezt az asszonyt?

— Valami jelentéktelen helyen Berlin mellett, — felelt a fiu s az orrcimpái gyanusan remegtek. — Egy birtokon... mi is a neve?... Várjon csak, felírtam valahová... — Feneketlen zsebeiből egész röpiratsomók kerültek elő, mintha életének minden benyomását papírmaradékokra jegyezte volna fel. Természetes, hogy sokáig keresgélt. — Itt van! — kiáltott fel s mosolygott a gyönyörűségtől, hogy nála milyen rend van. — Petersdorf-nak hívják azt a fészket!

Holk két kezével feje fölé kapta az urnát és elordította magát:

— Vigyázzon, mert most összezuzom a koponyáját! Maga Stanley Fisher!

A fiatalember kivette szájából a pipát és udvariasan meghajolt.

— Roppant megnyerő módon tud ön ismerkedni, uram! Én most lefekszem és ha tornagyakorlataihoz nincs már szüksége az urnára, akkor legyen szives visszaállítani a helyére! Jó éjszakát, kedves Holk!

A vonat megállt, a kalauz rekedten ordította bele a viharzó esőbe:

— Smolenszk! Smolenszk!

XVI.

A helyzet éjfél után még nem igen változott. Stanley teljesen ép koponyával hevert ágyán, a nasán keresztbe feküdt Akácia s boldogan türtte, hogy a fülét vakargassák. Holk is az ágyon ült, Stanley térde közelében. A halottas urna pedig komoran és méltóságteljesen állt az ablak mellett az asztalon.

— Bocsánatot kell magától kérnem, Holk. — kezdte Stanley, miközben tekervényes műveleteket vitt véghez Akácia fülével, azon fáradozva, hogy egyiket a másikba dugja — Kicsit gyenge tréfa volt ez az előbb, de meg akartam magát ijeszteni. Én sohasem voltam Miramareban, maga elmesélte Kamillának az ottani kalandját, ő meg elmondta nekem.

— Ez most igazán nem fontos, — jelentette ki Holk, vészesen összeráncolt homlokkal.

Stanley feljajdult.

— Ugy hiszem, hogy koponyám épségének érdekében most olyan hosszú történetet kell elmondanom, hogy már előre fádom tőle. Legyen olyan kegyes, kedves Holk, töltsön egy kortyot nekem, de ezuttal higitva. Nagyon szépen köszönöm. Figyeljen hát most ide, de előbb rendezkedjen be arra, hogy lehetőleg nyugodtan üljön az ágyam szélén, keveset járkáljon fel és alá és ne szakítson folyton félbe.

Stanley olyan keserves ábrázattal ivott a wishkyből, mint beteg az orvosságából.

— Legyen olyan jó, fogja meg a fejemet, Holk, különben nem leszek képes egy kortyot is lenyelni ettől az átkozott reumától. Jaj! Borzasztóan köszönöm! Nagyon sokat bosszankodott miattam? Hiszen olyan régen keres! Igazán elszomorít, hogy nem talált már előbb meg.

Stanley visszaroskadt, mint a nagybeteg, aki tulerőltette magát.

— Elragadó kis dög ez az Akácia, — szólt gyengéden Stanley, — de Boskó sem megvetendő!

— Hova lett Boskó? — kérdezte Holk a kétségbeesett ember gyászos humorával. — Az is az urnában van?

— Dehogy, Berlinben, azaz Berlin mellett. Na de most már nekilátok elbeszélésemnek. Ez az elképzelhető legfantasztikusabb történet, noha csak egy egészen együgyű meghülésről van szó! Feltétlenül fel fogom az egészet regényemben használni.

— Magától értetődik! — Holk keserűen nevetett. — Hiszen a drága, isteni Charlott csak azért halt meg, hogy magának legyen miről írni a Saturday Evening Postban . . .

— Kamilla ezt elmondta? — kérdezte szeliden és elpirulva Stanley. — Majd meglátja, milyen remek könyv lesz.

— Oh, maga triviális angol! — Holknak már megint csikorgott a foga. — Hiszen magának fogalma sincs, hogy mi volt nekünk, mi volt Berlinnek Charlott!

— Ne gondolja ezt. Nekem kimondott érzékem van a berlini charme iránt. Charlott mulatságos, okos és borzasztóan bájos volt! . . . De most már figyeljen ide! Charlott ismeretségünk ötödik percében felszólított, hogy szerezzek neki valahonnan egy halotti bizonyítványt, ugyanugy, ahogyan maga ismeretségünk ötödik percében be akarta verni a koponyámat. Ugy látszik, ez berlini szokás. Viszont Charlott kívánságát elragadónak találtam és megígértem, hogy Oroszországban megszerzem neki.

— De mi az Isten csudáját akart Charlott egy halotti bizonyítvánnyal?

— Ne szakítson félbe, jó uram. Ez a legegyszerűbb és legzseniálisabb ötlet volt, ami egy asszonyi agyból fakadhatott. Charlott meg akart halni, hogy Kamillát kinevezhesse örökösének, akit anyám kénytelen-kelletlen kifizetett volna, s Charlott így megkapta volna a pénzét. Ezután nyugodtan fel akart támadni. Jó anyám pörölhetett volna Németországban, Charlottnak gondja lett volna rá, hogy legalább öt évig huzódjon a per.

— De hiszen ez . . . — Holk összekulcsolta kezét, mint ájtatos gyermek a templomban. Szinte ragyogott, annyira tetszett neki, amit Stanley mesélt. — „Oh Charlott“ — kiáltott fel elragadtatva.

— Folytathatom? Charlott kivonult kutyájával Berlin közelebe, nem Petersdorfbá, valahová máshová, én pedig előkészítem oroszországi utunkat.

— Miért csinálta Charlott mindezt magával? — kiáltott fel dühösen Holk. — Miért volt éppen maga az, aki halotti bizonyítványt tudott szerezni?

— Édes Istenem, hány halotti bizonyítványt szereztem én már életemben!

— Hiszen Charlott nem is ismerte magát! Miért nem csinálta ezt a férjével . . . azaz az elvált férjével?

— Azt hiszem, az ura nem lett volna ilyen szélhámosságra kapható!

— No de itt vagyok én! — Holk magánkívül volt a felháborodástól. — Azt hitte talán, hogy én sem leszek kapható?

— Bocsánatot kérek, Mr. Holk, de Charlott gyakran nyilatkozott nekem abban az értelemben, hogy maga efajta szélhámos-ságokhoz nem elég megbízható. Az ilyen dolog rendkívüli pontos-ságot és szabatosságot igényel.

Holk összeroskadt.

— Ugy . . . — motyogta elszontyolodva s egy darabig meg-bántva, durcásan bámult maga elé. Stanley nem zavarta.

— Hát magánál megtalálta azt a híres szabatosságot és pontos-ságot? — Holk nagyon keserű lett. — Éppen úgy néz ki, mint aki ilyen erényekkel rendelkezik! Szerelmes volt magába, mondja azt! És evvel nem nagyon kell kérkedni. Charlottnál az hamar ment, pláne, ha egy jelentéktelen, jóképű fiuval került össze. Viszont meglepő gyorsan multak el ezek a szerelmei!

Stanley ábrándos pillantást vetett tündérszép szemeivel Holkra — ilyen szemük csak olyan férfiaknak van, akiknek szép asszony az anyjuk.

— Ezt mindjárt gondoltam, Holk, amikor magát megláttam! Holk morgott.

— Tovább, kérem!

— Csak ne szakítson mindig félbe, kedves Sir! Előkészüle-teim befejeztével Moszkván és Alexandrowskon át a Dnyeperhez mentünk. Ott ismertem egy csomó embert, akik segítségemre le-hettek. Rengeteg pénzbe került a dolog, de felségesen mulattunk. Olyan csodát, mint Charlott még nem láttak ezek a megcsontosodott kisvárosiak. Azt hiszem, ő volt az első ember a világon, aki hét nap alatt megtanult oroszul. Feljárt a pópákkal harangozni a tornyokba, meglátogatta a szovjethatóságokat és úgy viselkedett, mint Gogol revisora. Felkutatta a városka egyetlen autóját, egy három lóerős 1898-as Benz-modelt, Type Comfortable s mint a sátán hajkurászott vele a járhatatlan utcákon.

Holk felnyögött s odasimult az urnához.

— Ez a 98-as model lett a végzete, amit bővebben mesélhet-nék el, ha Akácia nem feküdne a gyomromon, de őt semmiesetre sem akarom zavarni. Egyébként alexandrowski politikánk egye-nesen zseniális volt, úgy kezeltük az igazságot, mintha a megtes-tesült hazugság lenne. A diplomáciát teljesen kikapcsoltuk, őszin-tén és egyszerűen elmeséltük elejétől végig az egész történetet, hogy mire kell nekünk a halotti bizonyítvány. Az ottani hatóságok pokoli gyönyörűséget leltek abban a lehetőségben, hogy duszgaz-dag anyámat becsapják. Charlott azonfelül kijelentette, hogyha megkapja a pénzét, 10.000 márkát ad a város szegényeinek. Így aztán egy szép napon minden különösebb nehézség nélkül meg-kaptuk azt, amire oly nagyon vágyódtunk; Charlott halotti bizo-nyítványát! Majd megbolondultunk az örömtől! Charlott azonnal szétozította maradék vagyonunkat, gázt adott a Type Comfortablenak s mint a bolondok, esőben, szélben lekocsikáztunk a Dnyeper partjára piknikezni.

Holk kabátja ujjával törölte meg gyöngyöző homlokát. Pohara után nyult, szájáig vitte, de meggondolta magát s undorodó mozdulattal tette félre.

— A barna, áradt víz partján Charlott megállt, meglóbálta bizonyítványát a feje fölött, kijelentette, hogy meleg van és fürdeni akar. Természetes, hogy melege volt, hiszen már napok óta lázas volt az örökös vasutazástól és autózástól, ami nem a leg-egészségesebb dolog Oroszország szörnyű áprilisi időjárásában. Azt hiszem, maga tudni fogja, hogy Charlottot soha semmiről sem lehetett lebeszélni. Ha ő valamit a fejébe vett, akkor hiába volt rimánkodás, parancs, kérés, gorombaság, még a közöny sem használt, mert ha az ember azt mondta: „Kérlek, ahogyan óhajtod“, akkor esetleg kevesebb lelkesedéssel, de mégis megtette amit akart. Egyszóval még mielőtt közbeléphettem volna, ott állt anyaszült meztelenen a Borysthenes partján — ahogy az antik világban ezt a folyót hívták — ott állt, Istenem, mint egy antik istennő, a huszadik század csipőjével és kebleivel.

Stanley csodálkozva tekintett fel, mert az ajtó dübörögve be-vágódott. Holk eltűnt. A vagon folyosóján járt magánkívül fel és alá s csak öt perc múlva került vissza Stanley ágya szélére. Még akkor is reszkető kézzel simogatta Akáciát, akit ezen az éjjelen négy férfikéz kényeztetett s aki közben gyönyörűeket álmodott pompás emberférfiakról.

— Tovább — rendelkezett Holk.

— Így uszkáltunk, mint a szemérmetlen pogányok a jeges vízben. Én nem törődöm vele, hogy milyen borzasztó reumát szerzek a hátamba, pedig nem nyugati embereknek való szövetfolyókban fürdeni. Ugye nem hagy cserben és bedörzsöli aztán a hátamat? Na már most Charlott 38.5 fok hőmérséklettel ugrott bele a vízbe s mint habokból született, hidegtől vacogó istennő 40.5 fokkal szállt ki. Két órával később már tüdőgyulladása volt. Azt hiszem, ennek a halálos lefolyását nem kell bővebben ecsetelnem, csak a nagy jelenetet. Azt, ami az emberiség fennállása óta először történt meg! Azt, amikor Charlott halála előtt három órával nevetőgörcsöt kapott afelett, hogy ő most az előre keltezett halotti bizonyítvánnyal a kezében tényleg meg fog halni! És ez a nevetés, ez a folytonos tréfálózás az ő elhalálózásának már megtörtént hivatalos leszögezése felett, ez még sietette a véget. Én maradék vagyonunkból elhoztam a legjobb moszkvai tanárt, aki az agóniához érkezett. Nem tehetett mást, mint amit már napok óta csináltunk: kámforinjekciók, pezsgő és felültetés. Így magasra felpócolva, nyugat felé fordított arccal, mint minden asszonyok főnöke és hős vezére suhant át az öröklétbe.

Sokáig csend volt a kupében, de mintha Stanley gondolatai hamar másfelé szálltak volna.

— Elégették? — kérdezte Holk.

— Hogyan? Kit? Ja, vagy ugy! Igen, a szovjet gondoskodott krematóriumokról, de sokáig és nehezen kaptam engedélyt az urna kivitelére. Én Moszkvából Párizsba repültem, ahol anyámmal volt sürgős beszédem, aztán visszamentem a hamvakért.

— És Kamilla? — kérdezte Holk.

— Kamilla nem akarta elhinni jó Sir, hogy Charlott meghalt.

— De hiszen mikor Kamilla nekem és egész Berlinnek tudat adta, hogy Charlott meghalt, akkor ő még tulajdonképen...

— Aujajajaj! — üvöltött Stanley, úgyhogy Akácia felborzolt szörrel, rémülten pattant fel.

Stanley is felállt, sósborszeszt vett elő és lehuzta a pyjamáját. Holk gépiesen dörzsölni kezdte, de ugyanannyi fáradtsággal seprűt is nyomhattak volna a kezébe, a vagon is kiséperte volna, annyira el volt gondolataiba mélyedve. A brit Antinous úgy ordított, mint egy homerosi hős.

Holk abbahagyta a dörzsölést, előretolta a fejét s Stanley vállán át beszélt:

— Valamit nem értek az elbeszélésében! Még pedig azért nem értem, mert ön ez év május hatodikán a Lichtenstein-fasorban Charlottal és Boskóval elrobogott mellettem a Mercedesen.

Stanley felnyögött.

— Mi az, hogy Lichtenstein-fasor? Bécsben?

— Nem, Berlinben.

Stanley fájdalmas fintorokkal rázta a fejét.

— Charlott halotti bizonyítványa április negyedikéről szól, ő pedig április nyolcadikán halt meg Alexandrowskban. Ennél fogva nem kocsikázhattam vele május hatodikán Berlinben. Kérem, kedves Holk, dörzsöljön egy kicsit erősebben!

Holk olyan dühödt elkeseredéssel esett neki Stanley gyönyörű, izmos hátának, hogy a fiu vonaglott a fájdalomtól.

A fakó, szürke, tornyos Borisow felett alig észrevehetően hajnalodott.

XVII.

Cornelia, Cecil Dell és Stanley, Kamillát várták. Charlott örökösnője öt órára teára volt hivatalos, azonban öt óra már husz perccel elmúlt. Cornelia és Grace, a komorna a teával foglalatoskodtak. Bárhova utazott a teakirálynő, egy különlegesen berendezett kizártságában mindig magával vitte a szamovárját.

— Ez a hölgy megvárakoztat minket, — jegyezte meg Cornelia, miközben a faszenet piszkálta a szamovár alatt.

Stanley oly szeliden pillantott anyjára, mint egy kis kanárimadár.

— Én azt hiszem, mindez csak számítás! Ne hagyd magad félrevezetni, aranyom! Bámulatosan ravasz ez a hölgy és idegessé akar minket tenni!

Stanley és az anyja között néhány napja bámulatraméltó béke uralkodott. Cornelia mást sem hallott, mint „aranyom“ és „fiacskám“ és Stanley szinte szenvedélyesen hangsúlyozta, hogy a nagy „másfélért“ való küzdelemben teljesen rendelkezésére áll. „Magától értetődik, hogy a te pártodon vagyok, aranyom, hiszen a te javadról van szó! Azonfelül ez a kriminalista nő nem is érdekell!“ Mire Cornelia elégedetten veregette meg a vállát, kedves jó fiamnak szölitotta és öt fontot ajándékozott neki.

Cecil Dell ezalatt ásitva sütkérezett fehér gamásnija fényében. Ő egy pillanatig sem várt örömet ennek a berlini lánynak a látogatásából. Végeredményben nem azért örült két évig ennek a párisi utnak a messze Kolombóban, hogy most egy doktorkisasszony látogatását legyen kénytelen eltűnni. Ismerte ő ezt a fajta nőt a világ minden tájáról és ennél fogva azt hitte, hogy a németet is ismeri. Hiszen mindegyik lódenszoknyát hordott, szörnyű bakancsokat és apró zöld tiroli kalapot, no meg ez elmaradhatatlan pápaszem diszelgett orrukon. Éppen eleget olvasott róluk angol és francia vicclapokban.

Cecil Dell harminchat éves volt és három említésreméltó jellemvonással rendelkezett. Szeretett sokat aludni s ha az alvást sportnak minősítjük, akkor őt korunk legkiválóbb atlétájának nevezhetjük ezen a téren. Meglepő könnyedséggel és eleganciával dolgozott és teljesítményei tökéletesítéséhez nem volt szüksége sem brómra sem veronálra. Azonfelül bármely napszakban tudta üzni kedvenc sportját, neki mindegy volt, hogy délen féltizenkettőkor vagy délután ötkor hajtja nyugalomra szép fejét. Tréningideje is igen váltakozó volt, néha csak egy-két percig tartott, de az is megtörtént, hogy hatnapos versenyt rendezett önmagával, melyben még a csodálkozó tömeg felkiáltásai sem zavarták.

A másik említésreméltó tulajdonsága az volt, hogyha nem aludt, akkor állandóan öltözködött. Több ruhája volt, mint lord Brummelnek, herceg Pückler-Muskaunak és VII. Edvárd királynak összevéve és mindegyiket hordta. Így hát az alvás és az öltözködés közben még két dologra maradt ideje: a hivatására és az asszonyokra. És itt mutatkozik legkülönösebb és legkitűnőbb jellemvonása: az, amit ezalatt a rövid maradék idő alatt végzett, az a legnagyobb szorgalommal és intelligenciával lett elintézve. Például, ha Kolombóban, az irodájában két óra hosszat dolgozott, azalatt többet végzett, mint más ember hat óra alatt. A szerelemről nem is beszélve.

Mindent összevéve Dell tökéletes gentleman volt és kedvenc sportjának ellenére karcu maradt. Okos feje, szép barna szeme, keskeny sasorra és gyönyörű keze még fokozták a hatást, ha valahol kifogástalan öltözetében megjelent.

— Nem értem, — szólalt meg és oly lassan beszélt, mintha egy akadémiai előadást tartana — hogy Grace mért keltett már féltkör fel engem. Elég értelmesen megmondtam, hogy tíz perc-

cel félőt után keltsen fel, hiszen tudtam, hogy ez a német lány nem lesz pontos. Még akkor is lett volna félórám átöltözni. Miért tette ezt Grace?

— Bocsánatot kérek, Mr. Dell, de Mr. Fisher kívánta így.

— Mért kívánta ezt így, kedves Stanley?

— Bocsánatot kérek kedves Cecil, de a mama rendelkezett így.

— Mért rendelkezett így, kedves Cornelia?

Cornelia idegesen álldogált a tükör előtt s kifogástalan frizuráját igazgatta. Olyan volt, mint egy szobrász, aki nem tud elszakadni művétől. Élesen válaszolt:

— Borzasztó szemrehányásokat teszek magamnak, kedves Cecil, mert most valószínűleg nem fejlesztett még elég vörös vértetecskét!

— Kérem kedvesem, legyen olyan jó és értse meg, hogy itt nem a vörös vértetecskékről van szó, hanem arról, hogy ebben a hotelben senki nincs tekintettel rám, ha egyszer öt percre leheveredek.

Stanley közelebb huzódott Cecilhez és a térdére tette a kezét.

— Igazán aggódok magáért, jó Cecil. Nagyon rossz színben van, látszik magán, hogy hiányzik egy jó adag „leheveredés“.

Cecil barátságosan bölintott és megszólalt:

— Kaphatok most egy csésze igen erős teát, kedves Grace, hogy egy kicsit magamhoz térjek? — Majd Corneliához fordult: — Vagy talán nevetlen dolog teát kérni, még mielőtt ez az undok német lány megérkezik? Különben meg vagyok róla győződve, hogy a végrendeletével fog hadakozni, legyen erre elkészülve kedves Cornelia!

— Én el vagyok rá készülve, — jelentette ki felháborodva a szépasszony, — hogy kidobom, ha itt rosszul viselkedik! Egészen különös kegynek tartom, hogy én személyesen fogadom, ahelyett, hogy jogtanácsosomhoz utasítottam volna.

— Én is különös kegynek találom, — szólalt meg Stanley, miután sokáig gondolkozott. — És meg vagyok győződve, hogy rosszul fog viselkedni. Bizonyosan egy hatalmas fekete dogot fog magával hozni, amit Charlottól örökölt. Egy fehérneműnyes párdutot, amelytől még hősök is megrémülnek.

Cornelia orrcimpái már előre remegtek a Kamilla rossz magaviselete felett való jogos felháborodás gyönyörűségétől.

— Ha Charlott örökösnője a lakásban egy ragadozóval merészel megjelenni, akkor azzal együtt ledobatom a lépcsőn! Behivatom a direktort! Olyan botrány lesz, amelyet még nem látott ez a hotel!

Ebben a pillanatban erőiesen kopogtak az ajtón és Charlott nevetlen örököse, a csatatéren ragadozó nélkül jelent meg.

Bármilyen jólnevelt ember volt Cecil Dell, őt másodpercre távra maradt a szája és úgy ült a helyén, teáscsészéjével a kezében, mint egy egészen buta kis iskolásfiú.

Egy hölgy lépett a szobába, akinek egy másodperc pontosan elegendő volt arra, hogy bámulatba ejtsen egy olyan embert, mint Mr. Dell. Azonban, hogy Cecil elképedését megértsük, pontosan tudnunk kell, hogy ez a hölgy hogyan volt felöltözve. Félgyászt hordott, jobban mondva egy rövid, fekete-fehér kockás szoknyát, testhezálló rövid fekete kabátkát, amelyből vidáman kandikált ki a fehér selyembluz, szóval egy kosztümöt, melyet valószínűleg e siralomvölgy legjobb szabásza készített, olyan kifogástalanul állt rajta. A fején kicsi fekete filzkalap volt, amelyet valamelyik kalaposnő egy szerencsés nagyszerű pillanatában alkothatott és itt kisült, hogy mégis hozott egy vadállatot magával, mert a csöpp kis fejedőt egy briliánsokkal ékitett platina dog díszítette. Ezenkívül fehér kézelős fekete szarvasbőr kesztyűt hordott és fekete box sportfélécipőt. A kezében rántózáras gyikbőr-táska volt, amely valószínűleg nem a legjobb elbánásban részesült néha. A jó Cecilt szinte szívendőfte ez a gyönyörű vonal, remekül mozgó, bájos jelenség...

Stanley felugrott és anyja vendége elé rohant.

— Igazán borzasztó kedves magától Kamilla, hogy eljött! Megengedi, hogy bemutassam az édesanyámnak? Ő már borzasztó régen szeretné magát megismerni! Ez pedig Cecil Dell barátom!

— Lady Cornelia, el vagyok ragadtatva, hogy önt megismerhetem!

Charlott örököse meghatottan fogott mindenkivel kezét. Cornelia belekarolt vendégébe s elragadó fiús mosolyával vezette az asztalhoz. Csak a szeméből szikrázott egy kis düh Stanley felé, aki konok hallgatóságában megint egyszer rosszul informálta őt.

— Nagyon örülök, hogy meglátogat, kedves Miss Blank — vagy hogyis mondják? — kedves Miss Doktor! Maga el sem képeli, hogy mennyire tiszteljük mi itt azokat a fiatal lányokat, akik doktorátust szereztek! Nézzen csak Mr. Dellre, még most sem tért magához...

— Bocsánatot kérek, de én ezt az egészet valahogy másként képzeltem el, — szólt sértett hangon. Mindenki nevetett és végül a megbántott Dell is csatlakozott a kacagókhoz. Charlott örökösenek kerek és ragyogó lett a pofácskája, annyira örült, hogy ő meglátogathatta Corneliát és hogy Cecil rosszkedvű, mert nem így képzelte a dolgot. Igen bájosan, elfogulatlanul és udvariasan ült székén s mulatságos kis meghajlással fogadta Cornelia kezéből a teáscsészét.

— Szeret Párizsban lenni, kedves Miss Blank?

— Oh! Borzasztóan szeretek itt lenni! Párizs olyan szép vá-

ros! És az idő olyan gyönyörű! És a muzeumokban és az utcákon annyi érdekes dolog van! És a soffőrök olyan ügyesen vezetnek! És az emberek olyan udvariasak és kedvesek!

— Örülök, hogy jól érzi magát, én is mindig szívesen vagyok itt. Remélem, hogy jó hotelt talált?

— Párizsi nénémnél lakom, lady Cornelia! És ő borzasztó kedves hozzám! Képzeld lady Cornelia, mikor három évvel ezelőtt itt voltam, akkor azt üzentette nekem, hogy nagyon szeret, de sajnos, nem fogadhat. Most pedig nála lakhatom! Igazán olyan borzasztóan örülök, hogy ezek a szörnyű ellenségeskedések kezdenek elsimulni.

— Ez igazán hallatlan! — kiáltott fel mély meggyőződéssel Cecil. — Magam is borzasztóan örülök, hogy ennek vége szakad.

— Mindnyájan nagyon örülünk, — szólalt meg Cornelia s egy figyelmeztető pillantást vetett Dellre.

— A társadalmi ellentétek sajnos mindig sokkal tovább fennmaradnak, mint a politikai vagy gazdasági természetűek. És ropant biztató jelenség, hogy most már ezek is kezdenek elenyészni.

— Valóban elragadó jelenség, kedves miss Blank, — szólt Cornelia — és mi mindnyájan borzasztóan örülünk ennek! Ugyebár Cecil? Mr. Dell is örül neki! — Cecil olyan tekintetet kapott, mintha egy kínai artista pontosan a halántéka mellett hajította volna el éles kését. — Mr. Dell szenvedélyes pacifista.

— Borzasztóan kedves magától, Mr. Dell, hogy szenvedélyes pacifista!

Cecil elmélkedő ráncokba szedte homlokát. Ő mindig erősen szerezeltette az arcát, ha valamin gondolkozott.

— Ugyan a hivatásom miatt nem sokat törődhetek a politikával, de úgy gondolom, hogy a pacifizmus nagyobb összeget megérő tisztességes dolog.

— Én is azon a véleményen vagyok, hogy aránylag sokkal olcsóbb, mint a bellicizmus!

— Mint a micsoda? — kérdezte Cecil és ijedten nézett Corneliára.

— Mint a bellicizmus, — ismételte nagyon szeliden Charlott örököse.

Stanley nagyon illetlenül, zajosan itta a teáját.

— Igaz is, — szólt, — hiszen a pacifizmust majdnem ajándékba kapja az ember és én azt hiszem, hogy Mr. Dell három perc óta olyan németbarát, amilyen Carlyle óta nem igen akadt közöttünk!

— Ez borzasztóan kedves Mr. Delltől, — felelt bután Charlott örököse.

Most már egészen bizonyos volt, hogy nem hozott magával más ragadozót, mint azt a gyémántosat a kalapján, de úgy látott, hogy feltett szándéka a jelenlevő összes nemes vadat együgyű beszélgetésével agyonhajszolni.

Azonban Cornelia magához tért az első váratlan roham után és védekezni kezdett. Szemrehányó tekintettel és tragikus arccal szólalt meg:

— Roppant elszomorított az a hír, hogy unokanővére meghalt. Őszintén fájlaltuk, noha egyikünk sem ismerte közelebbről.

— Bocsánatot kérek, én nagyon jól ismertem — tiltakozott Stanley, ismét vihart okozva teáscsészéjében, de hamarosan félbeszakították.

— Nem is tudja elképzelni lady Cornelia, hogy mit éreztem, amikor meghallottam a gyászhírt! Olyan váratlanul! Mintha villámcsapás ért volna!

— Minket is mintha villámcsapás ért volna!

— De azt nem tudja elképzelni lady Cornelia, hogy én mit vesztettem vele, a legjobb barátnőm volt! Nem tudom, hogy a kedves fia mesélt-e arról, hogy mi milyen szoros kapcsolatban voltunk. Nem találja meghatónak és elragadónak, hogy engem tett meg kizárólagos örökösévé?

— Megható és elragadó volt tőle — szólott Cornelia Fisher és kis zőrejjel tette le a csészéjét. — Igazán fair dolog volt! De én azt gondolom, kedves miss Blank, hogy az örökhagyó nem volt egészen tisztában saját jogi helyzetével, amikor végrendeletét megfogalmazta. Az bizonyos, hogy nagyon nemes, de talán nem egészen logikus jellem volt!

— Oh, lady Cornelia, nem is tudja elképzelni, hogy milyen logikus jellem volt az én barátnőm! Hiszen majdnem érthetetlen, hogy egy makkegészséges, fiatal nő, akinek tulajdonképpen nem is szabad a halálra gondolni, az a legszigorubb logikával, a legapróbb részletig végrendeletileg mindent elintézett a számomra! El sem tudom mondani, Mr. Dell, de ön, mint üzletember meg fogja érteni, milyen hálás vagyok szegény barátnőmnek és milyen kellemes egy ilyen máról holnapra meggazdagodott élnetelen teremtésnek, mint én vagyok, hogy szegény barátnőm oly különleges lelkiismeretességgel rendezett mindent el! Ön nem is sejtheti, lady Cornelia, hogy milyen lelkiismeretesen! Olyannyira, hogy ebből a végrendeletből soha semmiféle nehézség számomra nem keletkezik.

Cornelia foltogatójának gyilkos erejétől már rángatózott és szemelláthatólag megöregedett. Amikor a vendég megérkezett, tizenhatéves volt, most már legalább negyvenhatodik esztendejénél tartott.

— Kedves Miss Blank, nagyon fogok örülni, ha minden olyan jól fog sikerülni, ahogyan maga gondolja!

— Nagyon, nagyon köszönöm, lady Cornelia! Igazán elragadó öntől, hogy ezt kívánja. Én már beszéltem Berlin legkitűnőbb ügyvédjével és annak a tanácsára elutaztam londoni kollégájához, nem tudom, hogy hallott-e már Sir Robert Bornról és

képzeld, milyen szerencsém van! Mind a két ur biztosított, hogy csak az én javamra történhetik minden! Borzasztóan örülök ennek, különösen maga, Stanley, fogja ezt az örömet megérteni, mert ismer engem és tudja, milyen borzasztóan utálok a nehézségeket! Én mindig sokkal jobban szeretem, ha minden simán megy!

Cecil Dell is megértően helyeselte ezt a nézetet, de még mielőtt kinyithatta volna a száját, egy angolszász tekintet repült feléje, amely azt jelentette: „Előre! Támadni!”

Cecil krákogott egy kicsit, méla tekintetet vetett csikos nadrágjára és fehér gamásnijára, majd megszólalt:

— Ugy hiszem, lady Corneliának nem lesz ellenére, ha teázás közben egész barátságosan elkezdünk a mi kis üzletünkről beszélni. Nincs ellene kifogása, kedves Miss Blank?

Charlott örököse hálatelten ragyogó arcocskát fordított Cornelia Fisher felé.

— Ha lady Cornelia is úgy akarja, én borzasztó szívesen beszélgetek most az üzletről!

— Hát akkor rendben vagyunk — szólalt meg mély hangon Cornelia és rágyújtott egy Henry Clayre.

— Az tehát tény, — kezdte Dell — hogy boldogult unokanővére birtokosa volt a vagyonnak és Mrs. Fisher annak csak a kezelésével volt megbizva, míg szegény huszonötödik életévét betölti. Az is tény, hogy az örökhagyó nem gondolt arra az esetre, hogy kedves unokanővére még örökségének birtokbavétele előtt elhalálozik. Erre nézve nincs intézkedés a végrendeletben s az ilyen esetekben a bírónak az a törekvése, hogy az örökhagyó akaratát kikutassa. E célból felteszi magának azt a kérdést: hogyan döntene az örökhagyó, ha még élne?

— Teljesen értem, Mr. Dell! Tiszta és értelmes, amit mond és milyen elragadóan mondja!

— Igazán? — Cecil meg volt lepve és elpirult. — Na már most, kedves Miss Blank! Teljesen kétségtelen, hogy az örökhagyónak az lett volna az akarata, hogy a vagyon Mrs. Fisher kezében maradjon, mert az általa vezetett cégnek minden körülmények között feltétlenül szüksége van az elkövetkezendő öt évben úgy erre a tőkére, mint annak a kamataira. Ezerszer bocsánatot kérek, — tette hozzá Cecil, elbódult tekintetet vetve arra a szájacskára, amely mintha ellenkezésre akart volna nyilni — de önnek nem ez a véleménye, kedves Miss Blank?

— Ugy gondolom, kedvesem, — szólalt meg Cornelia mély és megnyugtató hangon — hogy maga nemcsak csinos, elegáns, hanem nagyon okos fiatal lány is, akinek az intelligenciája iránt a legnagyobb tisztelettel vagyunk és aki éppen ezért csatlakozni fog a mi véleményünkhöz.

Stanley élénken bólogatott.

— Én is úgy vélem, hogy nagyon csinos és elegáns fiatal lány — szólalt meg, úgyhogy mindenki elámulva nézett rá.

De Charlott örököse egyszerre nagyon levert lett. Az eddig oly pompásan sugárzó szemek szinte fátyolosak lettek az afelett való szomorúságtól, hogy őneki most ellenkezni kell ezzel az elragadó társasággal.

— Borzasztóan bánt, lady Cornelia, szörnyen el vagyok szomorodva, Mr. Dell, őszintén sajnálom, kedves Stanley — de ez az első eset, hogy nem osztom teljesen nézetüket. Egy egészen csekély kis nézeteltérés van itt közöttünk. Na, de kérem! — kiáltott fel Charlott örököse és olyan szertelenül rántotta fel a táskáját, hogy kiesett a zsebkendő belőle. — Mielőtt tovább beszélénk, talán betekintene unokanővérem végrendeletébe és — nagyot sóhajtott — halotti bizonyítványába!

Cornelia fenséges mozdulattal ragadta magához a bizonyítványt, míg Cecil az igen rövid végrendelet gondos átböngészésével foglalkozott.

— Abban, sajnos, senki sem kételkedhetik, kedves gyermekem, hogy Charlott valóban meghalt. A végrendelet átvizsgálását pedig ügyvédemre bízom. Meg vagyok azonban győződve, hogy teljesen rendben van. Beszélgessünk tehát tovább arról a kis nézeteltérésről!

— Igazán beszélgessünk tovább! — kiáltott lelkesedve Charlott örököse és az asztalon hagyta az okmányokat. — A szüleim, a barátaim és én is azon a véleményen vagyunk, hogy az örökhagyó feltétlen még öt évig a cég és az ön szolgálatában hagyta volna a vagyont. De egészen bizonyos, hogy abból az álláspontból indult volna ki, hogy unokanővéremnek egyéb vagyona is van, azonfelül pedig nem sejtette még a német inflációt, melynek folytán unokanővérem teljesen elszegényedett!

— De hiszen valami nagyon gazdag ember vette feleségül! — kiáltott fel kissé bosszusan Cornelia.

— Akitől alig egyévi házasság után elvált — felelt szeliden a vendég.

Cornelia fel volt háborodva.

— Igazán nem értem, hogy lehet egy nagyon gazdag embertől alig egy év múlva elválni!

— Ezt én sem értem! — szólalt meg Stanley, kérdő tekintet vetve Charlott örökösére, mintha erre a kérdésre tőle várna választ.

— Édes Istenem, erre különböző okai is lehettek — vetette közbe megnyugtatóan Cecil. — A magam részéről például élelken el tudom képzelni, hogy egy asszony otthagyja az urát, mert az nem elég jól öltözködik, vagy valami ehhez hasonló ok miatt — tette hozzá mentegetődzve, amikor látta, hogy Cornelia idegesen vonogatja a vállát.

— Hogy ön mennyire felismerte a helyzetet! — kiáltott fel Charlott örököse, szinte lenyűgözve ennyi éleslátás által. — Meg vagyok róla győződve, hogy ez is hozzájárult szegény barátnőm válásához! Meg kell azonban még jegyezni, mert a mi kis ügyünkre nézve fontossággal bír, hogy ez a gazdag férj is, mint Németországban annyi más, közben teljesen elszegényedett!

— Vagy ugy! Így aztán már értem, hogy miért vált el Charlott! — jegyezte meg epésen Cornelia.

— Bocsánatot kérek, asszonyom, — sziszegett élesen a vendég — de védelmembe kell szegény barátnőmet vennem! Charlott még csak nem is sejtett semmit férje anyagi romlásáról, amikor elvált! Ezt egész Berlin tudja...

— Énnekem más értesüléseim vannak, kedves Miss Blank, de hagyjuk ezt!

— Én pedig nagyon szeretném tudni, hogy honnan vannak az értesülései, lady Cornelia! Akkor ugyanis megjegyezhetném, hogy az az illető, aki ilyeneket állít, pimasz rágalmazó!

— No de kérem, kedves Miss Blank, ki fog ennyire haragudni! Hagyjuk az egészséget, hagyjuk csak! Énnekem megvan a határozottan kialakult véleményem boldogult unokanővéréről, aki már bébikorában neveletlen leveleket írt nekem. A kedves, jó Margaret, az anyja, rosszul nevelte szegény gyermeket, aki mindig egy kicsit bolondos volt, a szegény jószág...

— Igazán borzasztóan sajnálom, lady Cornelia, hogy nincs jó véleményem rólam...

— Magáról? — kérdezte csodálkozva Cornelia. — Hogyhogy magáról?

— Énrólam? — kérdezett vissza még jobban csodálkozva Charlott örököse. — Hogyhogy énrólam?

— Azt mondta: rólam. Pedig nem is magáról volt szó, hanem boldogult unokanővéréről...

— Én azt mondtam, hogy „rólam“? — a vendég kérdően tekintett Stanleyre, aki magasra emelt orral, vigyorogva bámult anyjára.

— Ugy hiszem, hogy ezt mondta, kedves Kamilla.

Cornelia tekintete megpihent Charlott örökösén. Öntudatának kapuja előtt a ködből, mintha egy gondolat bontakozott volna ki, de vendége élénk fecsegése elterelte figyelmét róla.

— Igazán sajnálom, lady Cornelia, hogy nincs jó véleményem rólam! Én a magam részéről egyenesen rajongok érte. És hogy áll maga vele szemben, kedves Stanley?

— Már több mint két hónapja, hogy szegény ott lennt meghalt, de ennek ellenére még nagyon gyakran gondolok rá.

— Köszönöm Stanley — felelt Charlott örököse és a zsebkendőjéért kapargált táskájában. — Nagyon kedves magától, hogy néha még gondol rá, noha már két hónapja meghalt. Hiszen

maga volt az egyetlen, aki közvetlen a halála előtt a közelében volt. Nem tudom, hogy ilyen fiatalon átérzi-e azt a rettentő felelősséget, amelyet ott Oroszországban ...

— Kedves Miss Blank, — szakította Cornelia gyorsan félbe, — térjünk vissza a tárgyra. Üzletbarátaimnak, tanácsadóimnak, a fiamnak és nekem, teljes egyetértésben az a nézetünk, hogy bármennyire tiszteljük és becsüljük kimagasló jellemvonásait, Charlottnal ellentétben, még sem látunk okot arra, hogy olyan hallatlan összeget, mint másfélmillió dollár, önnek már most kifizessük. Magának is, akárcsak Charlottnak, türelemmel kell még öt évig lenni.

Charlott örököse egy kortyot ivott kihűlt teájából. Amint szájacskája levált a csésze széléről, már megint olyan volt, mint amikor belépett a szobába, egy elbájolóan együgyű teremtés, akinek bódítóan csacska beszéd gyöngyözik ajkáról.

— Borzasztóan szerencsétlen lennék, lady Cornelia, ha ön és Mr. Dell félreérténe nek engemet! Egy pillanatig sem szabad azt gondolniok, hogy nekem erre a másfélmillió dollárra, vagy hatmillió és egynéhány márkára már ma délután szükségem van. Egyáltalában nem, hiszen teljes megértéssel vagyok önök iránt! Ilyen nagy összeget nem lehet minden további nélkül átutalni. Teljesen megelégedésemre szolgálna, ha olyan szívesek lennének egy harmadát mondjuk ... két héten belül átutalni berlini bankomba, a másik harmadát mondjuk ... egy hónapon belül és a harmadik harmadot aztán már Isten neki, október elsején.

— Ugy? Ezzel meg lenne elégedve? — Cornelia márványarcán fakó mosoly suhant át.

— Tökéletesen, kedves lady Cornelia! Ne gondolják rólam, hogy én egy pénzéhes moloch vagyok. Igaz ugyan, hogy tanácsadóim szerint most szörnyű vagytonokat lehet a berlini tőzsdén keresni, minélfogva a legkisebb késedelem roppant veszteségeket idézhet elő, amelyekért esetleg a pontatlan fizetőt perelhetem, — de tudja kedves Mr. Dell, én, mint kriminalista, borzasztóan érdeklődöm az elhagyott gyermekek felkarolása iránt.

— Hogyan kérem? — kérdezte a váratlan fordulattól elképedt Cecil.

— Igen kérem. Azt hiszem már maga is bizonyosan foglalkozott ezzel a mélységesen komoly problémával.

— De mennyire! — felelt minden meggyőződés nélkül a kérdezett, miközben bambán törölgette illatos zsebkendőjével gyöngyöző homlokát.

— Látja kérem, erre akarom vagyonom egy részét fordítani. Azt hiszem, helyeselni fogja ön is, mint minden bíró, akinek eddig ezt a szándékomat megemlítettem.

— Természetesen, — dadogta a végleg elképedt Cecil.

— Nos tehát amint már mondtam, lady Cornelia, fennáll az

a borzasztó veszedelem, hogyha ezt a csekély kis összeget jogtalanul visszatartjuk, akkor öt év múlva esetleg kénytelen lennénk nem másfél, de négy és félmilliót követelni. Attól tartok, hogy kedves szüleim és barátaim ehhez ragaszkodnának és az egyenesen tragikus lenne mindkettőnkre nézve! Ezért maguk teljességgel megbízhatnak bennem, én nem fogom az előbbi terminusaimat megváltoztatni és azt hiszem, hogy a tizennégynapos határidő elég előzékeny!

— Minden bizonnyal roppant előzékeny, Miss Blank! De ha a cégemnek az a lehetetlen ötlete támadna, hogy magát kifizesse, akkor nincs szükségem semmiféle határidőkre és kiméltre! Erre hála Istennek nem szorulunk rá!

— Halló! — kiáltott fel örülten csodálkozva Stanley. — Erre aztán soha nem gondoltam volna, aranyom! Ennek borzasztóan örülök! Hiszen így én az egész idő alatt teljesen félreértettelek!

— Hogyan értettél te engem félre? — süvöltött Cornelia, s olyan mozdulatot tett a feje felé, mintha gondosan fésült haját szálanként akarná kitépni.

— Drága gyermekem! — rajongott Stanley. — El vagyok ámulva és borzasztó boldog vagyok, hogy a cég ilyen előnyös helyzetben van. Én mindig azt hittem, hogy rendkívül nehéz lenne, sőt szinte alapjaiban ingatná meg kedves cégünket egy ilyen méretű összeg kifizetése. Ha azonban szerinted csekélység máról holnapra ezt a dolgot elintézni, akkor azt ajánlanám, aranyom, hogy még ma délután állíts ki egy csekket erről a másfélről. Borzasztóan kedves volna, ha ez az ügyes-bajos dolog ilyen simán eltűnne a föld színéről. Mit szól ehhez, kedves Kamilla?

Charlott örököse az asztalig hajolt.

— Nekem természetesen semmi kifogásom sincs az ellen, hogy a csekket ezen az elragadó teadélutánon megkapjam.

— Hülye! — jegyezte meg egész hangosan Cornelia s felállt. Senki sem kételkedett, hogy ez a hízog Stanleyt illeti.

A vendég is azonnal felpattant, oly jólnevelten és szerényen, mint amilyen ő már volt.

— Borzasztóan kedves volt, hogy megismerhettem önt, lady Cornelia! Most már nem akarom zavarni, valószínűleg át akar öltözködni. Isten önnel Mr. Dell, maga is bizonyára öltözködni akar. Pá Stanley, igazán kedves volt, hogy találkoztunk azután a sok szomorúság után. Viszontlátásra, lady Cornelia, köszönöm a kedvességét... viszontlátásra Mr. Dell, viszontlátásra Stanley!

Az angol alattvalók magukra maradtak. Cornelia mérföldes léptekkel robagott fel és alá a szobában. Olyan volt, mint a számotrakhéi Nike, csak neki veszedelmesen helyén volt a feje meg a karja.

Stanley ügyetlensége felett szégyenkezve húzódoott meg az ablak sarkában és az utcára bámult. A válla meg-megrándult, nem lehetett kideríteni, hogy sir vagy pedig talán valamely más nőies érzelem megnyilvánulást folyt el. Az utcán egy hölgyet követett a tekintete, aki valamit — a táskáját vagy a keztyűjét — a szája elé tartott, s oldalát fogva, mint aki bánatában vagy jókedvében nem tud mit csinálni, vitorlázott az autója felé. A kocsi-ből egy félgyászt viselő dog robbant elő, amely orrával mindenáron a sokkal kisebb, de gyémánthból és platinából való kutyát akarta elérni.

Cecil Dell ezzel szemben állandóan az ajtót bámulta, mintha egy Ghiberti mesterművet fedezett volna rajta fel. Egészen el volt merülve elragadtatásában és először életében feledkezett meg valamiről, amit eddig sohasem mulasztott el megtenni, ha egy vendég elhagyta a szobát: nem ásitotta ki magát.

— Azt hiszem legokosabb lesz, ha ennek a hölgynek hamarosan átnyújtjuk a csekkjét, — szólalt meg váratlanul. — Ez képes rá, hogy már holnapután 20 millió dollárt követeljen!

Cornelia felkacagott, mint ahogyan a nagy korsikai tehette, amikor rájött, hogy hülyékkel van körülvéve.

— Én ezt a berlini lányt még be fogom csukatni!

— Becsukatni? — kérdezte ámulva Cecil.

— Nagyzási hőbort miatt! A bolondok házába!

Cornelia lába megakadt a zsebkendőben. Szórakozottan emelte fel és tekintete szórakozottan pihent rajta.

— Ez az én párisi üdülésem! — jegyezte meg elkeseredetten. De remélem, hogy legalább ti jól mulattok.

— Néha igen, — felelte Stanley.

Cornelia a monogramot vizsgálta és hangosan felnevetett.

— Ez a lány még a halott fchérneműjét is eltulajdonítottal „Ch. V.” Ugy látszik, a végrendelet előtt még egy zsebkendője sem volt a berlini hölgyecskének!

Az ajtóhoz lépett és Gracnak csengetett. Még egyszer jól szemügyre vette a monogrammot és mintha feszülten gondolkodott volna valami furcsa dolgon. Azonban, úgy látszik, bosszankodott a gondolata felett, mert mérgesen dobta vissza a kendőt a földre. Szobájának ajtaja dühörögve csapódott zárába.

Stanley azonnal hátrafordult s a félihomályban a zsebkendő után nyult, mire Cecil felpattant.

— Egy pillanatra csak! — könyörgött esedezve, s Stanley az orra alá tartotta a finom kendőcskét.

— Ah! Oh! Tabac Blond! Pompás! Nagyon, nagyon jó! Nem egészen új, de bübajos! Igaz, hogy inkább szőke, mint fekete aszszonynak való, nem gondolja, kedves Stanley? De mégis nagyon kellemes! Hogy is hívják? Kamilla Blank? Ah, Kamilla!

Stanley kegyetlenül Navy Cut-szagu zsebébe gyömöszölte a kendőt, Cecil pedig végre ásitott egyet.

— Bosszantó dolog, — mormogta. — Lefekszem öt percre pihenni és remélem, hogy ezuttal békében hagynak. Azután át fogok öltözni. Velünk jön a Grand Guignolba, kedves Stanley?

— Nem.

Cecil még egyet ásitott és leheveredett a pamlagra.

XVIII.

Cornelia roppant nyugtalanul töltötte az éjszakát. Lehet, hogy ehhez a nyugtalansághoz a Grand Guignol-színház is hozzájárult, ahol néhány csinos apróságot mutattak be. Azonban Cornelia elég férfias jellem volt ahhoz, hogy egy-két borzalmas történet ki ne hozza a sodrából. Az ő szeme előtt nem ügyesen megjátszott színpadi műborzalmak jelentek meg, hanem egy kör közepében két gondosan himzett betű: „Ch. V.“ Azután egy asszonyarc, amely gondolkodásra készítetett. Hiába hasonlította ezt emlékezetében bizonyos családi fotografiákkal össze, amelyek egy berlini bébit ábrázoltak, aki már zsenge gyermekkorában nevetlen leveleket írt neki. Kolombói palotájában, a padlásán, egy fiókosláda legeslegfenekeén kellett ezeknek a képeknek heverni és egészen bizonyos volt, hogy a hetedik szélességi fok nedves hősege már régen tönkretette a papírt. Cornelia ezeket a fényképeket a világ legértékteleenebb vacakjának tartotta és most egyszerre rájött, hogy néhány ezer fontot adna érte, ha a képek itt lennének Párizsban. Már azon járt az esze, hogy komornáját hazaküldi értük Kolombóba. Egész éjjel az a néhány különös mondat járt az eszében, ami vendége és közte esett délután: „Igazán borzasztóan sajnálom, lady Cornelia, hogy nincs jó véleményem rólam... — Magáról? Hogyhogy magáról? — Énrólam? Hogyhogy énrólam? — Maga azt mondta: *rólam*! Pedig nem is magáról, hanem boldogult unokanővéréről volt szó.“

Miután Cornelia reggel nyolc órakor elkeseredett önuralommal husz percig tornázott, olyan elhatározás fogamzott meg benne, amelynek merészségétől még olyan asszony is mint ő, megremegett; elhatározta, hogy felhívja Cecilt reggel nyolc órakor.

Annál nagyobb volt a meglepetés, hogy Cecil már ébren volt, sőt igen derűsen válaszolt a telefonba.

— Az Istenért, mi van veled?! — kiáltott fel ingerülten Cornelia. — Te már ébren vagy?

— Hogyne, kedvesem! Már két órája fenn vagyok.

— Csak nem történt valami?

— A világon semmi, kedvesem.

— Hát akkor arra kérlek, hogy egy félóra mulva reggelizzél velem, mert valami nagyon fontos dolgot akarok veled megbeszélni. Arra akarlak ugyanis kérni, hogy a háromkor induló expresszel utazz Berlinbe.

Cecil felordított:

— En utazzak? Berlinbe?

Semmi válasz.

— Félóra múlva nálad leszek.

Cecil délelőtt tíz órakor összeköttette magát azzal a montmartre-i kis hotellel, ahol Stanley lakott. Stanley ezen borzasztóan csodálkozott, mert nem volt nagyon szoros baráti kapcsolatban Dellel.

— Stanley, kedves öcsém, egy nagy kérésem van!

— Parancsoljon, kedves Cecil. Remélem, hogy egészségére nincs panasza.

— Hál' Istennek, egészséges vagyok, kedves Stanley, de az idegeim! Ami azokat illeti, teljesen le vagyok törve!

— Oh!

— Nagyon kellemetlen éjszakám volt és még kellemetlenebbül reggeliztem kedves édesanyjával.

— Oh, azt nagyon meg tudom érteni, hogy anyámmal néha kellemetlen reggelizni!

— Nagyon kedves, de most arra akarom kérni, hogy ebédeljen velem félegykor Laruenél.

— Az nem fog menni, — válaszolt vonakodva Stanley.

— Oh Stanley! — Cecil hangjában szinte nőies báj csengett. — Nagyon kérem, intézze úgy a dolgát, hogy velem lehessen, igen lekötötteznel!

— Hát... nem bánom. De Laruehöz nem megyek. Nincs pénzem. Együnk egy egészen kis étteremben, teszem fel Dubskinél a rue Vivienneben.

— No, de Stanley! Csak semmi számázkodás! Egyébként, ha véletlenül pénzzavarban lenne, szívesen állok rendelkezésére!

— Ohó! Erről az oldalról még nem is ismertem magát tisztelt uram! De Dubskihoz mindenáron ragaszkodom!

— Mondja azt, hogy gyomorrontáshoz ragaszkodik!

— Egy cseppet sem, de már nem tudom Laruenél ezeket az amerikai pofákat elviselni. Fél egykor a rue Vivienne-n! És ne felejtsem el néhány kiló csekkönyvet magával hozni! Azt hiszem tudja, hogy pénzzel nálam mindent el lehet érni. A huszadik század legmegvesztegethetőbb embere én vagyok! Viszontlátásra barátom!

— Viszontlátásra, Stanley!

A két derék férfiú tényleg találkozott félegykor Dubskinál. Cecil gyanakodva nézett körül, mint aki megfellebbezhetetlenül arra van ítélve, hogy tönkregye a gyomrát.

— Kérem, Stanley, ne tartson bolondnak, de az idegeim annyira odavannak, hogy feltétlenül pezsgőt kell innom.

— Egész nyugodtan, parancsoljon. Egyébként, a könyvtárát elhozta?

— Mennyi kell, Stanley-gyermekek?

— Ötvenezer font.

— Na ne tréfáljunk!

— Tréfából ötvenezret mondtam, komolyan a dupláját gondolom.

— Azt fogom ideírni, hogy száz font Stanley... rendben lesz?

— Borzasztóan rendben lesz, — felelt gyorsan Stanley, akitől már visszaakarták a Citroën-jét venni, mert nem tudta az árát kifizetni. Tekintete Cecil gyönyörű kezét követte, amint arany tollával kitöltötte a csekket. Jókedvében nem tudta megállani, hogy Cecil írásbeli gyakorlatát különböző megjegyzésekkel ne kísérje, miközben gyengédén játszadozott a csekkönyvvvel.

— Imádom minden nemzet irodalmát, Cecil! De ez a huszonöt oldal többet ér nekem minden hőskölteménynél és regénynél! Mert hiába minden, mit ér Dante vagy Goethe remekműve, ha nincs olvasója! Az én regényem sem fog semmit sem érni, ha nem ér meg legalább öt kiadást!

Cecil sóhajtvá nyújtotta át a csekket Stanleynek, de ez a sóhaj mintha nem a száz fontos veszteségnek szólt volna.

— No Cecil barátom, rajta, rajta! Mit akar tulajdonképpen tőlem?

— Figyeljen ide Stanley! Természetesen feltétlenül számítok titoktartására. Hát kérem... maga úgy hiszem jóbarátságban van azzal a gyászoló, Tabac Blond szagu hölgygel, aki tegnap az édesanyjánál volt látogatóban. Ez a hölgy nagyon nyugtalan éjszakát okozott nekem, és kérem, én elhatároztam, hogy feleségül veszem.

Stanley kiejtette az evőeszközt a kezéből, de előbb jó fél méter magasra emelte, hogy annál nagyobbab szólna a tányéron!

— Stanley, kérem, ne számárkodjon! Én nem vagyok pupos és bár volt idő az életemben, amikor egy vasam sem volt, most igen szép jövedelmem van a teatársaságnál. Tavaly tizezer fontot kerestem és még lehet majd több is. Nem tudom, Stanley, hogy maga ismer-e engem egy kicsit, mert hiszen eddig meglehetősen elkerültük egymást, de azt hiszem, hogy ma itt az alkalom, hogy végre alaposan megismerkedjünk. Nézze csak Stanley... az ember nem fiatalodik, én is már majdnem harminchat éves vagyok. És Tabac Blond tetszik, nagyon tetszik nekem, bele vagyok bolondulva. Olyan dáma, oly hallatlanul intelligens és szellemes, hogy nem értem, miképen lehet német.

— Én is bele vagyok bolondulva.

— Aj! És feleségül akarja venni?

— Egyelőre veszek magamnak egy kutyát, asszonyra még nem gondoltam.

— Akkor kérem, mondja meg nyíltan a véleményét. Beszél maga Tabac Blonddal tegnap este, vagy ma délelőtt?

Stanley Cecil arcába bámult.

— Diszkrét ön, tisztelt uram?

— No, de Stanley! Hiszen most már jóbarátok vagyunk!

— Rendben van. Tegnap este együtt vacsoráztunk a Montparnasse-on.

Cecil egy kicsit elpirult.

— Mondja kérem... nem tud róla... nem említette... észrevettem engem egyáltalában tegnap délután ez a lány?

Stanley hosszasan gondolkodott a feladotti kérdésen.

— Oh! — kiáltott fel hirtelen, mint akinek eszébe ötlük valami és természetesen ismét illetlen robajt okozott az evőeszközzel. — Hiszen majd megörültem a féltékenységtől. Most már értem! Egész este magáról beszélt! A legbutább dolgok iránt érdeklődött, már nem is tudtam neki felelni! Képtelen voltam megérteni, hogy mit akar ez a leány magától. Oh én számár!

Cecil boldog mosollyal hajtott fel egy pohár pezsgőt. Elégedetten himbálózott székén és idegei szemmel láthatólag gyógyultak.

— Akkor minden rendben van! Meg fogok nősülni! Stanley, drága gyerek... segítségemre tud ebben egy kicsit lenni?

Stanley habozott. Annyira meg volt hatva, hogy egészen halkán beszélt.

— Azt talán nem ígérhetem... mert... nem volna ez nagy illoyalítás? ... Igazán nem tudom, hogy kedves anyám... az én kedves, aranyos, jó anyám, mit szólna hozzá... hiszen ő olyan nagy barátságban van magával...

— Legyünk most teljesen őszinték! — kiáltott fel Cecil olyan erőlyesen, mintha máris a gyászoló lény férje lenne. — Egészen őszinték! Én ezt a másfél milliós dolgot az éjjel alaposan fontolóra vettem. Az édesanyja álláspontja teljesen tarthatatlan. Ezt a pénzt ki kell Tabac Blondnak fizetni!

— Bravo! — kiáltott Stanley és most ő üritette boldogan poharát. — Én nekem is ez a nézetem. Azonnal bele a másfél milliót a hollófekete haju Tabac Blond kigyóbörtáskájába!

— Ugy van! Már most kedves öcsém, az előbb azt mondta, hogy maga korunk legmegvesztegethetőbb embere. Tessék ezt bebizonyítani! Következő szerződést ajánlom magának: én rá fogom venni az édesanyját arra, hogy ez a másfeles dolog a lehető legsürgősebben elintéződjék. Azonnal! Még ezen a héten! Maga pedig alkalmat ad nekem, hogy a gyászoló lánnyal találkozhasak, nem fog rólam csunyákat beszélni, mint az rendes szokása, hanem meg fogja érttetni vele, hogy én nagyszerűen horgászok, majdnem golfbajnok vagyok...

— Oh a golf, az nagyszerű! Szenvedélyesen golfozik!

— ... hogy jól öltözködöm, örülök az életnek és egész csinos jövedelmem van.

— Jól van, jól. Mindent tudok magáról kedvesem! És milyen csinos lesz az én jövedelmem ebben a dologban?

— Kölcsönzők magának tizezer fontot leendő vagyona terhére.

— Az összesen huszezer! — kiáltott fel Stanley ragyogó két gyermekszemekkel, miközben olyan táncot járattott az evőeszközzel, mint Chaplin az Aranylázban.

Cecil ravaszul hegyezte a fülét.

— Szóval Tabac Blondtól is tizezret kap?

— Természetesen. Ő is kölcsönöz nekem!

— Gratulálók! Ami engem illet, én állom a szerződést. Most azonban a tanácsára volna szükségem. A mutató egyen áll és nekem két óra múlva utaznom kellene.

Stanley megremezt.

— Igazán bosszantó az anyja ezzel az utazással — szólta Cecil idegesen. — Roppant alkalmatlan nekem éppen most, Cornelia szeszélye miatt elhagyni Párist. Ki tudja, hogy Tabac Blond itt lesz-e még, mire visszajövök! Egyenesen kétségbe vagyok esve! Az én idegeim nem bírják ezt az utat! És nevetséges is! Ezt az ügyet még egy Messenger-boy is el tudná intézni!

— Nem lenne hajlandó bővebb magyarázatot adni? — kérdezte komolyan és hallatlan figyelemmel Stanley.

— Nézze, kedves öcsém, én nyolc év óta hűséges barátja vagyok az édesanyjának, de egyszer már magamra is kell gondolnom! Hiszen teljesen elhasználok, felaprózom magamat ebben a barátságban! Megöregszem! Stanley, tud maga hallgatni?

— No de Cecil, hiszen most már jóbarátok vagyunk!

— Akkor én most egy kicsit becsstelen leszek és el fogom mondani, hogy miért kellene nekem elutazni. Egyébként az édesanya annyira bizik bennem, hogy nem is kért tőlem hallgatást ma reggel, tehát nem követek el szőszegést.

— Ez rendkívül világos, és nagyon korrekt.

— Ugyebár? Tehát: látja azt az embert ott a sarokban?

Stanley hátrafordult, a sarokban az ember diszkrétan meghajolt.

— Nos? Ki ez? Egy detektív?

— Látja azt a ládát az asztal alatt?

— Rádió?

— Nem. Fényképezőgép. Az az ember fényképész.

Stanley Cecil Dell szemébe nézett. Most ő volt olyan, mint egy detektív.

— Ezt az embert magával viszi Berlinbe? — kérdezte élesen.

— Ki beszél Berlinről?

— Két óra múlva a berlini gyors indul.

— Ez igaz. Berlinbe kellene mennem.

Stanley elővette a zsebkendőjét és végigfutott vele izzadó tarkóján, majd olyat trombitált bele, hogy a fényképész a sarokban összeremezt. Végül körülményesen rendbehozta a nyakkendőjét,

mely mindig rendetlen volt. Ezekután pedig tragikus elmélkedésekbe merült.

— Ha valakit le akar Berlinben fotografáltatni, akkor Akáciát ajánlom. Az a legjobb, ami most ott kapható.

— Kokott? — kérdezte Cecil olyan finoman és csendesesen, ahogyan csak az élet legnemesebb dolgairól szokás beszélni.

— Egy bullterrier-szuka, — felelte Stanley, aki közben igen sápadt lett és már a harmadik pohár pezsgőt itta.

— Ezt az embert én nem viszem Berlinbe, — világosította fel Cecil. — Nekem el kellett volna a maga közvetítésével érnem, hogy Tabac Blond velünk ebédeljen Laruenél. És a művész ott a sarokban titokban lefotografálta volna. Ide azért hoztam magammal, hogy az édesanyja gyanut ne fogjon. Azzal a lemezzel Berlinbe kellett volna utaznom, s valakit találnom, aki ismerte a maga boldogult utitársát. Ha ez nem sikerül, akkor elő kellene teremtenem a halotról néhány jó arcképet és azokkal a lehető leggyorsabban visszatérnem Párisba. Eközben pedig kedves mamája itt valahogy meg fog ismerkedni berlini, társaságbeli emberekkel.

— Micsoda bolondság ez? — kérdezte dühödten Stanley. — Képkiallítást akar a mama Meurice-beli szobájában csinálni?

— Hát még mindig nem érti az egészet? — sajnálkozott dadalmasan Cecil. — Bevallom, én is sokat gondolkoztam a dolgon, de én, én megértettem. Ne vegye kérem rossz néven, de a kedves mamája a másfél millió felett való kétségbeesésében egy kicsit meghibbant! Az ember lehet bizalmatlan, rendben van, de az ilyen mérvű gyanakvás már nevetséges! Még mindig nem érti, tisztelt Stanley?

— Nem! — üvöltött a kérdezett. — Mi az ördögöt értek már meg?

— Az édesanyjának az a lehetetlen gyanuja támadt, hogy a gyászoló lény maga a halott! Ugy képzelem, hogy az örökhagyó és az örökös egy személy!

Stanley magánkívül volt és néhányszor elismételgette, hogy megértse végre ezt a szörnyűséget.

— A gyászoló lány... maga a halott?

Stanley a legkisebb O-formájú gyermekszáját vette elő.

— Oh!

— Bizony oh! — Cecil nevetett, s idegesen rávágott az asztalra. — Mit szól ehhez kedves öcsém? Anyjának az az örült ötlete támadt, hogy maga Tabac Blond személyében a halottat mutatta be neki! Nem tudom, hogy a halotti bizonyítványt hogyan magyarázza, de azt gyanítja, hogy maga, jó Stanley az ő ellenségeivel szövetkezett. Sőt még azt is képzelem, hogy magát megvesztegették... — Cecil hirtelen szörnyen eggyűgű ábrázatot vágott. Szeme kidülledt s veszedelmesen kezdett Justus csodálatos

tengeri szörnyeire hasonlítani. — De hiszen magát meg is vesztették! Mi ez? Tízezer fontot kap Tabac Blondtól . . .

A hidegvérű Stanley bömbölésnek is nevezhető angolszász nevetésbe tört ki, ádázul vicsorgatva mind a harminkét fogát.

— Hát persze! Én tízezer fontért feltámasztom a halottakat! Mit gondol uram, mi mindenre képes egy megvesztegethető ember? Huszezer fontért pedig még ma este táncra perditem a Floridában Diocletianus császárt szent Borbálával!

Cecil elszégyelte magát, de még mindig nagyon buta képet vágott.

— Bocsásson meg, Stanley. Ez csak azért történt meg, mert az éjjel nem aludtam és napközben sem hagytak pihenni . . . De most mondja meg, hogy mit tehetünk?

Stanley erélyesen felállt.

— Adjon nekem kétszáz frankot!

Cecil rémült engedelmességgel nyult a zsebébe. Stanley a pénzzel a fényképészhez ment.

— Nous n'avons plus besoin de vous, monsieur! Madame que nous attendions ici, ne viendra plus!

A fényképész kecses léptekkel távolodott el, míg Stanleyt ki-tört az aktivitás láza. Ez a betegség nála is ugy kezdődött, mint minden huszadikszázadbeli embernél, legelőször a telefonhoz ro-hant. Őt különböző vonalon át végre megtalálta a gyászoló lényt s miután hosszasan elbeszélgetett vele, a zsebében lévő rengeteg cédula között kezdett kotorászni. Végül az egyiken megtalálta, amit keresett: Holk berlini telefonszámát. Dringend felkérte Ber-lint és visszatért Cecilhez, aki együgyűen bámult rá.

— Tud maga hallgatni?

Cecil felpattant.

— No de Stanley!

— Akkor rendben van. Nem kell Berlinbe utaznia.

— Nem? — kérdezte remegve, boldogságáért aggódva Cecil.

— Nem! Még ma együtt lesz Tabac Blonddal! A gyászoló lény egy negyedóra múlva idejön!

— Oh!!! — Cecil összekulcsolta a kezét. — De mit mondok az édesanyjának?

— A mama számára maga elutazott.

— Kikísér a vonathoz.

Stanley dührohamot kapott!

— Garçon! Egy menetrendet! . . . A gyors megáll . . . meg-áll . . . a pokolba is, csak este áll meg a belga határon! Elég férfias maga ahhoz, hogy meghuzza a vészféket?

— Nem! — jelentette ki határozottan Cecil.

— Akkor el kell Erquelinesig utaznia és éjjel autón vagy vonaton jön vissza. A holnapi napot Tabac Blonddal a Marne mellett fogja tölteni. Piszi-árgot fognak horgászni. Nincs az is-

merőseim között egyetlen lány sem, aki olyan tehetségesen horgászna, mint Tabac Blond.

Cecil kétségbeesve kapott a fejéhez.

— A modern technika elől nincs menekvés! Édesanyja naponta hatszor fel fog engem Berlinben hívni!

— Berlini barátaim majd sürgönyöznek a mamának, hogy a tulzsufolt hotelekben nem kapott szobát. Egy kis penzióban lakik, ahol le van zárva a telefon, mert nem fizették a számlát. Berlini barátaim naponta hatszor fognak a mamának szikratáviratozni, hogy szorgalmasan gyűjtögeti a fényképeket. Az utolsó távirat már visszautazását fogja jelenteni. Én pedig jót állok magának, hogy Charlottnak a képe holnap délután Párizsban lesz! Engem aztán igazán nem fognak ezzel a fényképpel becsapni, mert én még jól emlékszem a boldogultra. Magának természetesen csak holnapután délután szabad a Meuriceben mutatkozni.

— Igazán kezdem sajnálni, Stanley, hogy pompás jellemével csak most ismerkedem meg!

— Itt van Berlin! — kiáltott izgatottan a vendéglős.

Stanley a telefonhoz rohant.

— Parlez Monsieur! Voilà Berlin! Lützow trentecinque-quarante-trois! Allô! Allô! — majd egy éles porosz hang: — Sprechen sie doch mein Herr! Der Teilnehmer ist schon längst am Apparah!t!

Stanley üvöltött.

— Holk! Holk!

— Ki beszél? — kérdezte egy hang, amely a szörnyű távolság feletti borzadástól remegett.

— Holk ur otthon van? — kérdezte Stanley.

— Ki beszél? — makacskodott Poroszország.

Stanley eltorzult szájjal és kifogástalan németiséggel üvöltött:

— Az magának teljesen mindegy lehet, tisztelt hölgyem! Azt kérdelem, hogy Holk otthon van-e?!

— Ki keresi?

— Meggyilkolom, maga bestia! Otthon van Holk?

— ... elment!

— Hová?

— ... a városban ebédel!

— Kinél?

— Debschitzéknél!

— A telefonszámot!

— Itt Lützow 3543!

Stanley már tájékozott a dühtől.

— Maga marha! Debschitzék telefonszámát kérem!

— Itt Lützow 3543!

— Allô! Allô! Parlez-vous encor, Monsieur?

Stanley nyafogni kezdett, mint egy rossz gyerek a sötét szobában.

— Debschitzné telefonszámát!

— Bismarck 1622.

Stanley a villára vágta a hallgatót, de rögtön visszakapta a füléhez.

— Interurbán! Interurbán! Berlin! Urgent! Bismarck seize-vingt-deux! A híres kancellár, kisasszonyom! Hire járt már a hivatalukban, hogy élt valamikor? Biismarque 1622!

Egy negyedóra múlva a következő beszélgetés folyt le Párizs és Berlin között:

— Nagy szivességet kell nekem tenned, Holk!

— Mit csinál a reumád, Stanley?

— Fogd be a szád és ide figyelj!

A két fiu Berlinben nagyon megbarátkozott. Azon az estén, amikor az urnát Petersdorfban elhelyezték, Holk és Stanley különböző mulatókban olyan pokoli módon leítették magukat, hogy azután csak egy sirig tartó barátság következhetett.

— Nagyon kedves leszel, Holk — szólt legbájosabb hangján Stanley — és még a ma esti gyorsal idejössz!

Berlin elnémult.

— Ott vagy még, szívem Holkja?

— Oh igen, még itt vagyok ... de ez a dolog nem fog menni, pajtikám!

— Vajjon miért nem, aranyom?

Párizs elsápadt.

— Mert nincs egy vasam sem, drágám!

— Az nem jelent semmit. Sürgönyileg, dringend küldök neked ezer márkát!

— Ez igen csodálatos lenne és nem nagyon valószínű! — felelt Holk az Elbán, Weseren, Vogézeken és Champagneon át.

— Fogd már be a szád! — üvöltött Stanley ugyanarra vissza.

— Na jó, ne morogj, ha itt lesz a pénz, majd meglátom, marad-e belőle annyi, hogy el tudjak utazni!

— Várj még! Kamillát is kell hoznod!

— Hát még kit, Stanley-gyermek? — kérdezte Holk undorító bájjal. — Talán a Wertheim-áruházat? Vagy a szociáldemokrata pártot? A hullámvasutat a Lunaparkból?

— Mondtam már, hogy nagyon kedvesnek kell lenned, tehát Kamillát is elhozod! Eredj rögtön hozzá, mondd, hogy azt üzenem: S. O. S.! Ez megbeszélte jelszó köztünk! Meg kell itt Kamilla örökségét megszerezünk, derék Holkom! Abban csak segítségünkre leszel? Hiszen ezzel szegény barátnőnk utolsó akaratát teljesíted!

Erre aztán egészen értelmes, kicsit fájdalmas hangú válasz jött a Vogézeken át.

— Egész biztosan jövök és hozom Kamillát! Számithatsz ráml!

— Még valamit! Kamilla hozzon magával egy csomó nagy, szép fényképet valami fiatal, huszonnétféves asszonyról. Mindegy, hogy kiről, csak Charlottnak nem szabad lenni! Lehet a Hallgarten Daisy, vagy a Debschitz Katinka, nem bánom! Akassz le egy pár képet a szobádból!

— Mit jelentsen ez?

— Nagyon jól megértettél, ne kívánd, hogy még száz frankot pazaroljak rád! Viszontlátásra holnap délután! Kamillát és a fényképeket ne feledd!

— Te meg az ezer márkát... — hallatszott kísértetiesen sühogva a Rajnától keletre.

Száz meg száz zsibongó német, francia szó közül csak ez az egy hallatszott még tisztán keresztül:

— ... biztosan!

Amikor Stanley visszalért az étterembe, az asztal mellett Tabac Blond állt Cecillel. Oly mélyen elmerültek beszélgetésükbe, hogy észre sem vették Stanleyt.

— Most már igazán mennem kell, kedves Cecil! (Stanley karikára nyitotta a szemét.) Csak egy pillanatra jöttem, meg akartam mondani, mennyire meg vagyok döbbenve Lady Fisher tragikomikus gyanuja miatt. Ugy-e, barátom (odanyújtotta a kezét) segítségemre lesz egy kicsit? Borzasztó hálás lennék magának, Cecil! (Stanleynek csészényire nyilottak a szemei.) Már tegnap is említettem Stanleynek, hogy én úgy érzem, mintha régi, régi jóbarátok lennénk, olyan kellemes hatással volt rám. (Ismét csókra nyújtott kéz.)

— Kedves, drága Miss Blank! — suttogott szerelmes baritonban Cecil. Idegösszeomlásról már szó sem volt nála.

— Tehát ebben maradunk. — Tabac Blond állandóan bucsuzott Ceciltől, ki egyre hevesebben csókolgatta a kezét. — Holnap délelőtt tizenegyor Meauxban leszek a Három Király-szálloda előtt. Elragadó napot fogunk a Marne mellett tölteni... kedves! (Kéznyújtás.) Az idő most gyönyörű, imádom a Marnet és rajongok a horgászásért! Itt nem mutatkozhatok sokat magával, ezért most bucsuzom. (Kéznyújtás.) Viszontlátásra, kedves Cecil!... Nini, jónapot, Stanley, azaz Isten veled! Nem kérem, ne kísérjen ki, kedves Cecil! (Kéznyújtás.) Az autóm odaát áll. Ha még soká egyedül hagyom, elviszi a rendőr. Tizenegyor a Három Király-szálloda előtt! Borzasztóan örülök! Nagyon köszönöm, kedves barátom, köszönöm Cecil!

Tabac Blond csókra nyújtotta hófehér kezét.

XIX.

A Capucines színházban megindult a darab első felvonása. Az idegenek között elszértan üldögélő párisi polgárlánykák bol-

dogan mosolyogtak: arról volt szó, hogy a szerelemben hármacs-kán is igen jól megfér az ember. A kezdés után egy félórával még egyszer kinyílt az egyik ajtó, Cornelia suhogott be a fiával, hogy elsősorbeli helyeiket elfoglalják. Stanley állítólag nem kapott már páholyt. A rivalda fénye nagyon előnyösen világította meg Corneliát, amint briliánsaiba öltözve megjelent. Stanley nem törődve frakkja méltóságával, olyan zajjal rontott be a néző-térre, mint oxfordi szobájába. A közönség már figyelni kezdett, hogy nem egy szereplő jelent-e meg váratlanul a nézőtérén.

Stanley mitsem törődött a feltűnéssel, nyugodtan körülnézett, s amint maga mellett egy csinos fiatal hölgyet pillantott meg, gondolkodás nélkül megcsipte meztelen karját. A hölgy összereszt, de nem nyilatkozott, ami újabb tettlegességet vont maga után. A hölgy változatlan figyelemmel kísérte a színpadot, s eszé-ágában sem volt a mellette ülő, férjének látszó urat a történetekről értesíteni.

Cornelia tíz másodperc alatt tisztában volt, hogy mi történt eddig a színpadon s elégedetten mosolygott.

— Quand on est trois! Nagyon jól Ez kedves, — sugta Stanleynek.

— Roppant vonzó, aranyom, — kedveskedett Stanley. — Kapunk aztán valami enni vagy táncolni valót? Hamar kiszaladok és rendelék egy asztalt a Floridában!

Cornelia vállat vont.

Stanley határozott léptekkel robogott ki, öt perc múlva pokoli dübörgéssel tért vissza, és azonnal kedvenc sportjának látott: belecsipett szomszédnője karjába, ugyanarra a szent helyre, ahová az előbb.

A függöny összecsapódott, kivilágosodott a nézőtér.

Stanley pislogva nézett körül, mint egy pólyásbaba, aki pompásan eludt és édeset álmodott. Hirtelen ijedten ugrott fel.

— Oh, drága nagyságos asszonyom, nem is ismertem meg! Mióta van Párizsban? Jó estét, Mr. Holk!

Kicsit szerencsétlen ábrázattal, körülbelül úgy, mint egy színésznő, akire nem kedve szerint való szerepet osztottak, adott az agyoncsipkedett hölgy felvilágosítást. De közben állandóan dörzsölt a jobb karján egy bizonyos helyet.

— Kedves ez a találkozás, Mr. Fisher! Már két hete vagyunk a férjemmel Párizsban. Nagyon meg vagyunk elégedve és minden nagyon tetszik. Az emberek mind olyan udvariasak, különösen a színházban! Mindenkit békén hagynak! Egyik szomszéd sem zavarja a másikat.

— Pompás, nagyszerű! — Stanley ábrándosan forgatta a szemét. — Ilyen bölcs dolgokat csak egy német hölgy mondhat! És milyen elegáns a kedves felesége, Holk! Igazán nem hinné az ember, hogy német!

Stanley az anyjához fordult.

— Berlini ismerősök, — suttogta. — Meg akarsz velük ismerkedni aranyom?

Cornelia feifigyelt.

— Berliniek?

— Igen. Kitűnő emberek. Holk, ha nem csalódom, „von“. Nagyon, nagyon gazdagok és nagyon jól neveltek. Londonban is vannak rokonaik. Bemutassam őket?

Cornelia beleegyezőleg, szinte tulhevesen bólintott.

Stanley tombolni kezdett, mint egy vidéki színész, aki végre megkapta a végszavát.

— Drága anyám, engedd meg, hogy kedves ismerőseimet, Mr. és Mrs. Holkot neked bemutassam! — Ezt a rövid és velős bevezetést olyan elcsépeelt, végnélküli szóáradat követte, hogy a három áldozat a rémülettől mukkanni sem tudott.

— Ezek a bájos párizsiak! — És a longchamps-i verseny, amelyet a köztársasági elnök is megtekint! — Berlinben is van köztársasági elnök? — Hogy hívják és vajjon nem az-e, akit Napoleon császár Sedannál foglyul ejtett...

Holkról csurgott a verejték, könnyörgő pillantásokat vetett Stanleyre, aki borzasztóan büszke volt, hogy ilyen szépen összehozta a társaságot. Feltűnés nélkül Holk felé hajolt és a fülébe suttogott:

— Ha ma este egyetlen egyszer azt mered a feleségednek mondani, hogy Kamilla, akkor leütlek, mint egy veszett kutyát!

Kamilla egyáltalában nem törődött Stanleyvel. Élénk beszélgetésbe merült Corneliával, aki annyira el volt ragadtatva esztétől és kellemesen csengő hangjától, hogy meghívta őket vacsorára. Magától értetődik, hogy az engedelmes német feleség az urához fordult.

— Természetesen, Mária! A legnagyobb örömmel! — A „Máriát“ úgy ejtette ki Holk, mintha egy fogadalmat teljesítené. — Pompásan fogunk táncolni, lady Cornelia! — folytatta s azonnal a szép asszony mellé ült. Olyan bizalmas beszélgetésbe merültek, mintha egész gyermekkorukat együtt töltötték volna.

— Hagyjuk már itt ezt a buta darabot és menjünk táncolni! Ugy szeretném már magát a karjaimban tartani!

Cornelia elégedetten mosolygott.

— Én szeretném tudni, hogy milyen is az, quand on est trois! Holk toporzékolt.

— Menjünk már táncolni! Meg kell örülni itt maga mellett! Engem már semmi sem érdekel, csak az, — Cornelia a lehelletét érezte a vállán — quand on est deux!

Egy óra mulva a Floridában voltak, négerek, kokottok, ango-
lok, berliniek és délamerikaiak között.

Holk senkivel sem törődött, még a feleségével sem, bele volt bolondulva Corneliába, csak vele táncolt.

— Barátom, ez örület, ahogy maga velem táncoll! Mit gondol tulajdonképpen?

Holk helyesen fe'elt meg a kérdésre.

Kamilla és Stanley közben az asztalnál ültek.

— Kevesebb italt adj Holknak és három percnél tovább ne hagyd egyedül az anyáddal!

Stanley szünet nélkül azt a helyet csókolgatta Kamilla karján, amit agyoncsipkedett a színházban.

— Jól betanítottad a párizsi utra?

— Ugy gyakorlatoztam vele, mint egy rekrutával! Micsoda jelenet volt! Fel volt háborodva, hogy a szerepét szó szerint be kell vágnia, anélkül, hogy az értelmét tudná.

Stanley pompásan mulatott.

— Mit mondott?

— „Én nem vagyok még egészen hülye, miért nem magyaráztok meg semmit?!“ Erre aztán megigértem, hogy egy hét múlva mindent meg fog érteni.

— Ha ma este egyetlen egyszer azt találja mondani neked, hogy Kamilla, vége van!

— Éppen ezért ne itasd! Akkor meglazul a fegyelem. — Kamilla elővette kis tükrét, figyelmesen szemlélte magát, de közben nyugodtan tovább beszélt. — Látod, hogy milyen! Charlott három hónappal ezelőtt halt meg, akkor ő ötven napra a pusztába vonult s rákfarak helyett szöcskékkal táplálkozott. De attól a naptól kezdve, hogy az urnát Petersdorfbán felállítottuk, a dolog számára el volt intézve. Charlott meghalt, ezen nem lehet segíteni! Hiszen a halottakat tudvalévőleg nem lehet feltámasztani. Nézz csak oda! Egészen meg van az anyádért örülve!

— Én úgy érzem, hogy ma este még szörnyen elverem, — szólt Stanley s szentelen kölyökszáját Kamilla karjához szorította. — Ez a fiu egy kicsit az idegeimre megy. Szereted?

— Igen! — felelt egyszerűen Kamilla s szája vonalát gondosan követte a pirosítóval.

— Akkor még jobban elverem! ... Egy hálófülkében utaztatok?

— Meg vagy örülve!

— Rendesen viselkedett?

— Sajnos, velem szemben mindig rendesen viselkedik. Ugy bánik velem, mint a legjobb barátjával. Ez a legrosszabb, ami egy asszonnyal megeshetik.

— Akkor még sem fogom olyan nagyon elverni.

Cornelia tánc közben kedvesen csicsergett Holkkal.

— Berlini maga? Volt ott nekem egy nagyon, nagyon kedves ismerősöm.

— Hogyan? ... Milyen elragadó maga!

— Mintha a saját gyerekem lett volna ... noha alig ismerem. Meg tudja ezt érteni?

Holk megcsókolta a nyakát.

— ... megérteni, — ismételte bután, mint a visszhang.

A zene megszakadt. Mindenki tapsolt, mert tovább akartak táncolni.

— Nem ismerte véletlenül? Meghalt a szegény jószág, Charlott Verlohnak hívták!

Holk is tapsolt, de amint ezt a nevet meghallotta, szürke és ráncos lett, mint egy vén majom. Egyszerre hasonlított arra a Holkra, aki Smolenszk és Moszkva között a vonatból belebámult az ólmos esőbe.

Dadogott.

— Jól ismertem ... kedves barátnőnk volt ...

— Oh, ismerte? Kérem tegye meg nekem azt a szivességet, beszéljen róla! Olyan keveset tudok az életéről! Milyen volt tulajdonképpen?

Holk egy éles pillantást vetett Corneliára. Még az utolsó pillanatban eszébe jutott párizsi küldetésének célja! Hiszen oly szigorúan a lelkére kötötték! Egy kicsit szégyelte magát, hogy ezt az elragadó asszonyt most becsapja, de aztán emlékezett:

„Ez a nő India leggazdagabb asszonya és szegény Kamillának agyon kell magát abban a bolond intézetben dolgozni, hogy havonta háromszáz márkája legyen! Mért nem adja meg Kamillának, amit Charlotától örökölt!“

Tangót táncoltak s Holk közben lehetetlen leírást adott Charlottról. Kamilla parancsára Debschitz Katinkát ecsetelte: pici törékeny alak, sötétszőke haj, fekete szem, ami nagyon jól állt neki. Széles orr, széles homlok és a többi.

Cornelia ettől a leírástól szinte önmagába roskadt. Már rosszul is táncolt.

— Ah kedvesem, — sóhajtott, — miért nem ismertem meg magát egy nappal előbb! A bizalmatlanság néha elveszi a józan eszemet!

Holk a vállát csókolta.

— Megkimélhettem volna egy barátomat egy felesleges utótl ...

Odaát az asztalnál Kamilla rendreutasította Stanleyt.

— Hagyd már ezt a buta csókolózást, Stanley! Én azért jöttem, mert S. O. S.-t jeleztél! Hidd el, hogy nem szívesen csinálom ezt az egészet! Nem is való nekem az ilyesmi! Az édesanyád nagyon tetszik nekem és undorodom a képmutatástól. Azaz — Kamilla egy kicsit gondolkozott — vannak okok, amiért viszont nagyon mulattat is. Mit gondolsz, hogy áll az ügyünk?

— Ha tovább csókolhatlak, akkor jól.

— Légy már egyszer komoly!

— Komoly legyek? Akarsz táncolni?

— Nem.

— Az se baj. Ha az ugynevezett férjed nem ront el mindent

ma este, akkor azt hiszem, hogy holnapután, amikor Cecíl megérkezik, nagy napra virradunk és megkapjuk a csekket!

— Meg vagy erről győződve?

— Esküszöm neked, hogy holnapután igen-igen nagy nap virrad ránk! Mindent meggondoltam, mindent megfontoltam és mindent a legjobban intéztem el! Holnapután a mama örülni fog, ha hatmillió márkával megussza a dolgot!

— Csókolj meg Stanley!

Cornelia és Holk visszatértek. Corneliából egy hatvanötéves öreg anyóka lett, aki hozzátartozóinál már csak jó bánásmódot könyörög.

— Az emberből néha kitör a bestia, — szólt meg közvetlenül.

Mindenki megrémülve hallgatott, csak Kamilla kiáltott fel.

— No de lady Cornelia!

— Kedves jó flam, bocsáss meg nekem, de néha bestiák vagyunk.

Stanley még sohasem látta ilyennek az anyját. Most vette csak észre, hogy a szép fiatal asszony tulajdonképpen egy öreg, segísre szoruló, sajnálatraméltó nő, nem pedig ellenség, aki ellen a legravaszabb fegyverekkel kell küzdeni.

— Mi van veled, fiacskám?

Stanley azt mondta: fiacskám, mert örömet akart Corneliának szerezni, de talán először életében most azt kellett volna mondania: anyám!

— Semmi, semmi. — Cornelia szomorúan és alázatosan mosolygott. — Mért nem táncol kedves Mrs. Holk?

Kamilla azonnal felugrott, hogy a szánakozás és rémület elől elmeneküljön.

— Táncoljunk!

— Magának is táncolni kell drága! — könyörgött Holk, akit éppen úgy elfogott a szánakozás, mint a társaság többi tagját.

— Nem, köszönöm, — felelt Cornelia, zavartan elpirulva és mentegelőzve, mint egy nagyanyó, akit unokája esküvőjén táncra kérnek.

De Holk elragadta magát. Most mindenki táncolt. Holk, aki eddig lázas és ostromló volt, mint minden új szerelmes, most gyengéd és figyelmes lett, mint egy régi jó barát. A tánc ritmusaiban édes szavakat suttogott Cornelia fülébe:

— Elragadó vagy, — szeretnék megcsókolni, — elragadó vagy, — szeretnék megcsókolni.

Cornelia, az örök változékony, kivirul e szavaktól. Ez a suttogás többet ért neki a világ minden kincsénél!

— Te vagy elragadó! — mondta, és még azt is hozzátette: — Én is szeretnék megcsókolni!

Visszatértek az asztalhoz, mert Stanley és Kamilla már leültek. Még két angol ismerős is állt az asztalnál, mikor Holk rákvörösén, lihegve, izzadva, izgatottan és magán kívül megszólalt.

— Táncoljunk mi is egyet, Kamilla!

Nem úgy, mondta ám, mint rendesen: Kamill... óh nem, a harmadik szótagot elnyújtotta és élvezetteljesen hangsúlyozta, hogy ennek a drága névnek egy betűje se vesszen el!

Cornelia éppen biztatta Kamillát, hogy menjen táncolni, amikor ez a név elhangzott. A mosoly ajkára fagyott, elképedve bámult a fiatal asszonyra, akit eddig Máriának szólítottak, s akiből hirtelen Kamilla lett, Kamilla, ahogyan délutáni vendégét, Charlott örökösét hívják! — Cornelia idegesen legyezgette magát, mintha kínzó gondolatait akarná elhessegetni. Rémműtnek, szinte butának látszott. Vannak igen nagyeszű emberek, akik ilyen pillanatokban állatokra hasonlítanak, leginkább borjura vagy birkára.

Corneliának az az érzése volt, hogy az utóbbi napokban idegenek, sőt a saját fia is pókháló finomságu bilincsekbe verik, amelyek néha megoldódnak, de mindig rajta vannak. Az egész világon nem volt más barátja, mint Cecill!

Nagyon csendes lett, fájdalmas arcot vágott, s szemöldöke idegesen rángatózott.

Stanley az egész jelenet alatt az asztalra bámult. Csak Holkra vetett közben egy álnok, zöld, gyűlölködő pillantást.

Corneliát és Kamillát az angolok táncra vitték. Holk és Stanley egyedül maradt. Erre Stanley igen-igen lassan felállt s hűvösen odaszólt Holknak:

— Gyere csak velem, barátom!

— Mi bajod van? — kérdezte Holk, rákvörösen.

— Gyere csak velem! — szólt mégegyszer halkan Stanley, de suttogásában olyan gyanus udvariasság volt, hogy Holk jónak látta szó nélkül követni.

Egy husz négyszögméter nagyságu udvaron kötöttek ki.

— Vetközz le barátom! — rendelkezett hidegen és sötétén Stanley.

— Az Istenért! — nyögött fel Holk. — Csak nem mondtam Kamillát?

A csillagok ridegen vigyorogtak, ferde, gunyos, undorító szikrákat vetve Holkra.

— Istenem, Istenem! — jajongott Holk, miközben frakkját huzogatta. — Ugyálszik tényleg Kamillát mondtam!

Stanley is levetkőzött, de nyögdecselés és jajongás nélkül, ádázan, rosszindulatúan, a barlangját védő vadember rideg határozottságával.

— Te disznó! — jegyezte meg nyugodtan és fölényesen. — Mi hetekig és hónapokig dolgozunk, hogy szegény Kamilla megkapja az örökségét, amit a drága Charlott hagyott rál! És az ilyen ökör, mint te, egy szóval tönkretesz mindent! Egyszer meg-

dörzsölte a hátamat, amikor reumám volt. Hát ezt most visszakapod tőlem, fiam! Ne neked! — Stanley felordított és megkezdődött a csetepaté. De egyenlőtlen küzdelem volt, mert Holk, mint büntudatos katona, nem mozdult vigyázz-állásából s türe, hogy Stanley csapásai kiméletlenül zuhogjanak le rá.

Azonban igazi férfi sokáig nem bírja ezt ki, a him megmozdul benne. Végül mégis dühbe hozta Holkot az a szörnyű verés, amit a Kamilla szóért kapott. Tulzottnak találta, visszaütött s ebben a pillanatban szabályos boxmeccs indult meg két uriember között, akiken egy perccel előbb még frakk volt s most úgy igyekeztek egymást agyonverni, mint két ausztráliai kenguru, amelyekre tréfából kemény inget és gallért adtak.

Tíz perc múlva a küzdő felek hölgyeik előtt álltak, állig kabátjukba burkolózva s arcukon furcsa foltokkal.

— Nem mennénk talán haza? — kérdezték mind a ketten igen udvariasan.

— Azt hiszem, ideje lenne, aranyom! — szólt Stanley.

— Te is fáradt lehetsz, Márial — jegyezte meg Holk.

A hölgyek bucsút vettek az ismerőseiktől, miközben Kamilla aggódó pillantásokkal figyelte Corneliát.

— Hozassak egy autót? — kérdezte rekedten, de igen udvariasan Holk.

Stanley szinte meghajtotta magát, olyan udvariasan igyekezett felelni.

— Természetesen, kedves Holk!

Néhány pillanatra beékelődtek egy csoport délamerikai közé, akik már szinte dühöngő örültekké váltak. Az éjszakai mulatozás megörjítette ezeket az embereket. Nincs már a földtekén olyan gumit, cukrot vagy dohányt ültető farmer, aki ne a Montmartre-on szórna el a pénzét.

Cornelia nagyon csendes lett. Ha mégis megszólalt, akkor Kamilla buzgón feléje hajolt, hogy jobban hallja és hamarabb válaszolhasson neki. Minden igyekezetével azon volt, hogy Corneliával kitüntetően kedves legyen.

Beszálltak egy autóba, de a kocsni nem tudott haladni. Mind a négyen az ablakon át bámulták a tarka tömeget.

Hirtelen valami megragadta Cornelia figyelmét, amit a többiek nem vettek észre. Alig husz lépésnyire a kocsiajtótól egy cilinderes ur sietve vezette hölgységét az autóhoz, aki kormányhoz ült. Magas, karcsú, szénfekete hajú nő volt s kabátjának merev prémgallérja annyira fel volt hajtva, hogy az arcát nem lehetett látni. A férfi meg mélyen lehajtotta a fejét. A nagy kocsni kiméletlenül elrobogott, nem dudált, de Cornelia látta hátul a megvilágított számot.

Azt hitte, hogy Cecilt látja Cecilt, akit tegnap kikísért a

pályaudvarra s akitől alig két órája kapott egy sürgőnyt, hogy most indul vissza Párisba Charlott fényképével! A hölgy is nagyon ismerős volt, noha a gallérből csak a fekete választék látszott ki.

Cornelia végigsimitotta homlokát. Bizonyos, hogy az ördög mutogat neki torz fintorokat s már saját kétségeiben is kételkedett.

Az autó nyugodtan vitte őket, senki sem szólt egy szót sem. Kamilla még a hallgatásával is udvarolt Stanley anyjának.

— Melyik hotelben laknak? — kérdezte hosszú szünet után fáradtan és arrogánsan Cornelia.

— A férjem és én a Hotel Mirabeauban lakunk, lady Cornelia, — felelt Kamilla.

— Oh!

— Igen kitűnően érezzük ott magunkat, — folytatta, noha senki sem kérdezte. Cornelia egy szóra sem méltatta.

— Mondd, Stanley, — szólt a fia felé fordulva — milyen jelük van tulajdonképen a német kocsiknak? D?

Stanley meghökkent. Habozott, gondolkozott. Azután bármennyire nehezére esett, kénytelen volt bevallani, hogy a német kocsik igenis „D” jelzéssel futnak.

— Adieu, — szólt Cornelia a Mirabeau előtt és nem adott kezet sem Holknak, sem Kamillának.

— Adieu, lady Cornelia, — szólt a két bűnös halkan.

— Adieu, Stanley! — szólt még a kapu előtt Kamilla és annyira rosszkedvű volt, hogy még csak nem is szalutált.

— Adieu, — szólt Cornelia a Meurice előtt és Stanleynek sem adott kezet.

— Adieu, aranyom, — felelt Stanley — szép, jó éjszakát.

De a kocsiban, amellyel Stanley visszament a Mirabeaubá, szinte elbőgte magát, annyira elfogta a düh Holk miatt.

XX.

Felvirradt az igen-igen nagy nap, a holnapután!

A montmartre-i este minden balszerencséje ellenére Stanley bizakodó hangulatban volt. Ő a maga részéről mindent megtett, hogy Cornelia gyanúját eloszlassa.

Cecilt, aki állítólag hatórás késéssel érkezett meg, még az éjjel felhívta telefonon. Cecil kicsit kimerülve, szívében halálos szerelemmel, de jókedvűen érkezett meg. Charlott örököse megbízható barátira tett szert benne.

Azonban már reggel, az ágyban, teázás közben nagy megrázkódtatás érte Stanleyt. A kis hotel gazdaasszonya nagy szeretettel kényeztette őt, mindig személynél hozta be a reggelijét s közben hosszú beszélgetéseket folytatott vele. Ezen a reggelen is megszólalt:

— Tegnap este még egy hölgy volt itt, Monsieur.
Stanleyt ez nem izgatta. Szobájába gyakran jártak hölgyek, még távollétében is.

— Olyan rendetlenség volt itt, Monsieur, hogy mindketőnkért szégyenkeztem! Nem volt időm rendbehozni a szobát, mert Cook tegnap este még a nyakamba szózott egy csapat vénasszonyt Kanadából.

— Egyetlen egy fiatal sem volt köztük, Madame?

— Egy sem, — felelt megbántva a gazdaasszony. — De különben is, már éppen elég fiatallal van dolga Monsieurnak! Csak azt akartam még mondani, hogy szokása szerint abban a sietésben, ahogyan a sportkabátot a frakkra átcseréli, megint nyitva hagyta az összes koffereket!

— Tölem mindenki azt lophat el, amit akar!

— Azért a jó ruháért kár lenne és ezek a könyvek is bizonyosan értékesek ittl!

— Figyelmeztetem, Madame, hogy szerintem csak azoknak a könyveknek van értékük, amelyeket magam írok! A többi személt!

— Én nem bánom, de az a hölgy azt mondta, hogy az édesanyjal!

Stanley kiugrott az ágyból, Madame pedig kedvesen mosolygott, miközben rendet csinált.

— Nekem igen sok dolgom volt már nővérekkel, sógornőekkel, unokanővérekkel, de hogy „mama!“ az új dolog! — Azonban tiszteletteljesen hozzátette: — Azt meg kell neki hagyni, hogy nagyon előkelő, gyönyörű szép mama volt. Mondhatom, hogy az összes mamuskái közül ez volt a legjobb, ami a stílust és sikket illeti! Szavamra mondom, Monsieur Stanley, erősen emlékeztetett Madame Mère Laetitia Bonaparte-ra, fiatalabb korában! Jól állhat magának!

Stanley az ágy szélén ülve, megrettenve bámult a levegőbe.

— Egyedül volt ez a hölgy a szobámban?

— Természetesen. Hiszen maga, mint jó fiu, megtiltotta nekem, hogy a mamuskáinak ajtót mutassak! Ez pedig egyáltalában nem úgy nézett ki, mint aki mellényt vagy kézelőgombot akar lopni. Isten vele, Monsieur!

Ez borzasztó izgalmas volt! Cornelia itt a szobájában. Pedig igazán nem volt szokása a kémkedés! Soha életében nem tette! Nagyon szigorúan nevelte a fiát, de már a kilencéves kölyöknek lezárt íróasztala volt és az anyja még akkor sem nézett volna bele, ha ő maga szólította volna fel. Arra akarta nevelni a gyereket, hogy az éppen úgy tisztelje az ő magánügyeit, mint ő a gyerekeit. És az ő rövidhaju, fiús alakú édesanyja volt számára a gentlemen ideálja!

Kicsit zavarodottan dobogott a szíve. Ő adott volna okot rá, hogy az anyja saját lelkiismerete ellen cselekedjék? Talán a két-

ségbeesésbe hajtotta? Ez igazán nem volt szándékában. Az igenis nagy örömet szerzett neki, hogy okos, férfias, keményszívű anyja eszén túljárjon, sőt esetleg egy kicsit meg is bántsa, de lényének erkölcsiségét nem akarta megzavarni. Nemcsak azért nevezte fiacskámnak az anyját, hogy szépségének és fiatalságának hódoljon, hanem mert egy kicsit atyai érzelmei voltak iránta. Az anyja okosabb volt mint ő — szigorúan, sőt keményen bánt vele, de ha arra kerülne a sor, hát inkább darabokra tépetné magát, sem hogy valami baja essék! Még akkor is a víz fölé tartaná öklével, ha ő maga már fuldokolna!

Miután az éremnek ezt az oldalát bűnbánattal és rossz lelkiismerettel kellőképen megszemlélte, a dolog praktikus következményeit kezdte fontolgatni. Rendetlen természetű ember volt, de nem oly mértékben, hogy az utóbbi időben össze ne tépett volna minden levelet és sürgönyt, amit kapott. A szobájában nem lehetett egy székre leülni, mert minden tele volt ruhákkal, fehérneművel, keztyűkkel, mindenféle sportszerszámmal, könyvekkel, régi divatlapokkal és folyóiratokkal, levelezőlapokkal és színésznők fényképeivel . . .

Stanley boldogan vigyorogva vonta le azt a következtetést, hogy Cornelia nem találhatott nála semmit, ami az ő számára fontos lett volna! Ennélfogva vidáman füttyülve ment fürdeni.

— Igazán kíváncsi vagyok, hogy a gyerek hogyan fogja ezt magyarázni! — elmélkedett magában, miközben vidáman lubicolt a nagy nap reggelén.

XXI.

A Meuriceben is felvirradt a nagy nap, mely minden szabály ellenére megint közös reggelivel kezdődött.

Cecil előző este „elkészt” megérkezésére olyan időpontot választott, amikor már egészen bizonyos volt, hogy Cornelia nincs otthon. Üzenetet hagyott neki, amely szerint tulságosan fáradt ahhoz, hogy Corneliát még szórakoztassa, ellenben másnap reggel a teánál jelentkezni fog és beszámol az utról.

Ezt aztán hatalmas sonka, tojás és teamennyiség fogyasztása közben meg is tette. Cornelia életében minden nagy esemény teaívás közben játszódtott le.

Cornelia olyan figyelmesen hallgatta, mint egy szegény, tehetetlen kis asszonyka, aki barátja tanácsa és véleménye nélkül háromig sem tud számolni, míg Cecil még mindig duzzogott az ut miatt, amit szerinte egy Messenger boy is elintézhett volna.

Beszélgetés közben rámutatott egy hatalmas, legalább kétszáz vörös rózsából álló csokorra.

— Meg szabad kérdezni, hogy kitől származnak ezek a virágok, kedvesem?

— Oh! Egy ismerőstől . . . Jól mulattál?

— Arra nem volt időm.

— Tetszett Berlin?

— Nem néztem körül.

— Na és mit végeztél?

— Elsősorban azon gondolkoztam, hogy mit jelentsen ez az egész herce-hurca, miután nem voltál olyan kegyes bizalmaddal kitüntetni. Arra az eredményre jutottam, hogy bizalmatlanságod rengeteg kellemetlenséget okoz nekünk. Ha elgondolom, hogy hány üzletet mulasztottunk emiatt a jellemvonásod miatt el! A legesekélyebb gyanakodásnak meggondolás nélkül áldozod fel a fiadat és barátaidat, az én idegeimről nem is beszélve, amelyek ugyanis igen rossz állapotban vannak.

— Borzasztóan sajnálom!

— Én is borzasztóan sajnálom, Cornelia, ezt elhibeted! Értelmetlen utazásom magányos óráiban továbbá arra az eredményre is jutottam még, hogy a legokosabb lesz azonnal hivatni egy közjegyzőt, elhivatni Tabac Blondot . . .

— Kicsodát kérlek? — kérdezte tárgyilagosan Cornelia, miközben teát töltött Cecilnek.

— Akarom mondani, hogy telefonáltass azonnal M. la Haye-nek, a jegyzőnek és Miss Blanknak, hogy fájadjanak ide.

— És mi történjen itt velük?

— Tabac Blond . . .

— Mit akarsz mindig evvel a dohányossal? — kérdezte barátságosan Cornelia. Ha jól tudom, Kamilla Blank a neve, nem Tabac!

— A parfümjé miatt hívom Tabac Blondnak. De amint akarod . . .

— Te ujabban . . .

— Amint akarod, kedvesem. Miss Blank adjon egy közjegyzői okiratot, hogy igényei ezennel ki vannak elégítve. . .

— Igényei ezennel? Mivel?

— A másfélmillió dolláros, vagy háromszázezer fontos csekkel, amit te neki adni fogsz.

— Feltétlenül, — szólt Cornelia és forróvizet öntött a teájához. — Másfélmillió dollárral, háromszázezer fonttal, vagy hatmillió német márkával már nem egy fiatal leány igényeit ki lehet elégíteni. De tulajdonképpen mi birt rá, hogy ezt a tanácsot add nekem?

— Rájöttem kedvesem, hogy te valami regényes gondolattal foglalkozol. Azt képzeled, hogy Tabac Blond halott unokanővérének az inkarnációja. Kivánságodra szereztem egy fotografiát, amelyet elég időm volt a vonaton tanulmányozni. Hasonlóságot aztán egy cseppet sem lehet rajta felfedezni, hacsak Miss Blank

nem rendelkezik olyan elváltozó képességgel, hogy akármelyik variété boldogan szerződtené.

Cecil egy hatalmas képet nyújtott át, amelyen úgy kezdett a teáskanál végévei mutogatni, mint egy földrajztanár körzővel a térképen.

— Tabac Blond majdnem akkora, mint te. Ezen a képen szegény Charlott alig középmagasságu. Tabac Blond holló-fekete . . .

— Micsoda? — kérdezte Cornelia.

— Hollófekete... ez a kifejezés a fiadtól származik, nem tőlem... s a szegény Charlott, úgy látszik, sötétszöke volt. Tabac Blondnak a legragyogóbb kék szeme van, amit valaha holló...

— ... fekete asszonynál láttál — egészítette ki Cornelia.

— ... fekete asszonynál láttam, míg a szegény Charlott, amint a kép mutatja, minden feketeséget a szemébe gyűjtött össze. Nem is beszélve arról, hogy milyen különbség van az egész arc és koponya-alkatban, no meg az orrban! Ez a hölgy itt úgy hasonlít Miss Blankra, kedvesem, mint te énrám!

Cornelia figyelmesen szemlélte a képet.

— Igazságosnak kell lenni s ennél fogva bevallom, hogy itt semmi hasonlatosság sincs jelen.

— Na látod, kedvesem! — kiáltott fel diadalmasan Cecil. — Ezenfelül tegnap este kaptam egy levelet londoni ügyvédünktől, aki azt írja, hogy Charlott végrendelete úgy angol, mint német jog szerint kifogástalan és érvényes. Berlinben én is elmentem meg egy ügyvédhez és az is azt mondta, hogy feltétlenül ki kell az örököszt azonnal fizetni.

Cecil felugrott. Még soha üzletember nem lelkesedett úgy azon, hogy valamit azonnal ki kell fizetni, mint Cecil!

Gondold meg, kedvesem, hisz az egész nem olyan nagy dolog! Egy kicsit kellemetlen, hogy azonnal kell megtenni, de végeredményben mindig számoltunk ezzel! És a teatársaságot igazán nem fogja megingatni!

Cornelia engedékenyen, szinte bánatosan gondolkozott a dolgon.

— Igen — szólt.

— Nahát akkor! Állítsuk már ki azt az utálatos csekket, amely elrontja egész párizsi tartózkodásunkat! Telefonáljunk Miss Blanknak és a jegyzőnek!

Cecil mindkét kezét Cornelia vállára tette és egy kicsit megrázta, ahogyan makacs gyerekeket szokás, ha nem akarnak megjavulni.

— Igen, — ismételte bánatosan Cornelia és gyengéden eltolta magától Cecilt. Felállt a székéről, miközben kinyílt a kimonója. Néhány másodpercig így állt ott, félmeztelenül s izmos combjai, keskeny csipője s szinte leányos felsőteste gyönyörű látványt

nyújtott. Nyugodt mozdulattal huzta össze pongyoláját s cigarettára gyújtott.

— Ide hallgass, Cecil! Ha te ezt tanácsolod, én hajlandó vagyok idehivatni Miss Blankot és a jegyzőt.

— Drágám! — kiáltott fel gyengéden és örömeiben elpirulva Cecil. — Feltétlenül ezt tanácsolom, már csak a te nyugalmad és a saját idegeim kedvéért is!

— Rendben van. Csak egy jelentéktelen körülményre akarom a figyelmedet felhívni. — Ha ez a Miss Blank a közjegyzői okiratot aláírja és a jegyző előtt átakarja a csekket venni, akkor én kedvesem — azonnal letartóztattatom és becsukatom. Párizsban nagyon csinos börtönök vannak. Párizsban egyáltalában minden csinos. Ez a hölgy például, — Marie Antoinette képeire mutatott a kandalló fellett — a Conciergerieben volt. Multkoriban láttam a celláját, kápolnát csináltak belőle. Nagyon csinos, vonzó és kegyeletes. Azt már nem tudom, hogy Tabac Blond cellájával is ez történik-e majd, ez a párizsiak kegyeletességétől függ.

Cecil homlokára szorította a kezét s tenyere egyenes vonala alól két szem, két csillogó jettgomb meredt elő, de nem Corneliára — bele a levegőbe. Bármelyik színésznek mintaképül szolgálhatott volna, amint ott állt: az önkivület...

— Bocsáss meg, kedvesem, — dadogta — én még sohasem voltam udvariatlan hozzád... de most attól tartok... félek... hogy téged kellene bezárni... Cornelia.

Cornelia nyugodtan, fölényes fenséggel tekintett rá.

— Én nem hiszem, hogy erre szükség lenne, bár belátom, hogy az utóbbi napokban mindnyájan, még te is kedvesem, követtünk el oly dolgokat, melyek többé-kevésbé becsületbevágók.

Cecil mind a két öklét erősen zsebébe mélyesztette, mint az olyan férfi, aki már unni kezd valamit. Arcsontja felett megfeszült a bőr, összehuzott szeméből mérges pillantások villogtak, keskeny bajusza is véstjőslőn kihegyesedett, mint egy szúrára kész tű.

— Volnál olyan kegyes, Cornelia, végre magyarázatot adni?

— Nagyon szívesen. Ti mindnyájan elfelejtettétek, hogy én husz éve önálló üzletasszony vagyok. És azt gondolom, hogy minden civilizált jogállamban büntetendő cselekmény, ha valaki közjegyzői okirat alá csalás szándékával idegen nevet ír, nemde?

— Te azt hiszed, hogy Kamilla Blank ezt megtenné? — kérdezte fenyegetően Cecil.

— Ha „Kamilla Blank“-nak írja alá magát és mint Kamilla Blank veszi át a csekket, akkor igen!

— Szóval, te azon az állásponton vagy, hogy ő nem Kamilla Blank?

— Ugy van, annál is inkább, mert ismerem az igazi Kamilla Blankot. Tegnapelőtt este több órán át együtt voltam vele, szín-

házban és a Montmartreon. Igazán nem tudom elképzelni, hogy a párizsi idegenjegyzékben egyszerre csupa Kamilla Blank szerepeljen!

— Tegnapelőtt este? Kamilla Blankkal? A Mont-Martreon? Cecil gunyosan nevetett s ennyi elvakult gyanu felett való felháborodásában nagy mozdulattal csapta össze a kezét.

— Te nevetsz, drágám, — szólta Cornelia még gunyosabban, — mert meg vagy róla győződve, hogy azon az estén *te* voltál Miss Blankkal, nem én. De tévedsz, kedvesem!

— Hogy én a Montmartreon? — Cecil vörös lett, mint egy pulykakakas. — Hogy képzeled ezt? Én tegnapelőtt a gyorsvonatban ültem.

— Az is lehet. — Cornelia átsiklott ezen a témán. — De biztosítalak, hogy azt a bizonyos estét én Blank kisasszonnyal töltöttem. Különben nagyon megnyerte tetszésemet. Egyáltalában, tetszenek nekem ezek a lányok. Az egyik szinte vakmerően bátor és egy kicsit bolondos — valószínűleg a háboru és az infláció miatt, — a másik komoly, férfias, de mind a kettő elragadó emberpéldány.

— Drágám, én el vagyok rémülve miattad! — kiáltott fel Cecil. — Összezavarsz mindent és olyan szórakozott vagy, amilyennek évek óta nem láttalak! Azt hiszem, az volna a legokosabb, ha néhány hétre szanatóriumba mennél! De addig is szeretném egy kicsit rendbehozni az emlékezőtehetségedet. Te tegnapelőtt este bizonyos Holknével voltál a Floridában, aki Berlinből jött a férjével, nem pedig Miss Blankkal!

— Azt nagyon jól tudom, hogy Holk urral voltam, hiszen elragadóan táncoltunk együtt egész este. Tegnap pedig ő küldte ezeket a virágokat.

— Holk küldte a rózsákat? — kérdezte meglepődve Cecil és igen barátságatlan pillantásokat vetett az ártatlan virágokra.

Cornelia nagyon meg volt elégedve.

— Tetszik nekem ez az ember. Jól táncol és egyébként is kellemes. Ha pedig szabad kérdeznem, kedvesem, honnan tudsz *te* erről a kis floridai estéről? — tette hozzá gunyosan.

— Stanleytól.

— Ugy, hát Stanleyvel már beszéltél?

Cecil fel volt háborodva.

— Igenis, beszéltem vele, még tegnap este telefonon! Talán már ezt sem szabad?

— Hogyne volna szabad, kedvesem, — felelt igen gyengéden és alázatosan Cornelia. — Csak azért kérdeztem, mert azelőtt nem voltatok olyan jó barátságban, hogy néhány órai távollét után azonnal felhívtad volna.

Cecil vállat vont. Nem volt szándékában további feleletekkel

visszatérni a tárgyra, de most Cornelia közeledett feléje nagy léptekkel és tette vállára a kezét, mint egy makacs gyerekek.

— Roppant kínos nekem, Cecil, hogy hazugságon kell, hogy rajtakapjalak! Egy asszony számára az a legnagyobb tragédia, ha a férfi, akire úgy nézett fel, mint egy istenre — és én így néztem fel rád — jellemvonásaiban lealacsonyodik. De úgy hiszem, hogy az utóbbi napokban mindnyájan rosszabbak voltunk, mint amilyenek vagyunk. — Halkan és egyszerűen folytatta Cornelia. — Hiszen te nem voltál Berlinben, kedvesem, és ezt az ismeretlen hölgyet ábrázoló fényképet Holké vagy Stanley nyomta a kezébe. Te neked Tabac Blonddal volt találkád, és szerelmedben olyan merész voltál, hogy a szép estét az én közvetlen közlemben, a Montmartreon töltötted. Stanley valószínűleg megtelefonálta neked, hogy mi hová megyünk. És abban a nőben volt annyi merészség, hogy követett, noha berlini ismerősei közül senkinek sem szabad őt meglátni! Hiszen ő halott . . . a szegény jószág! De valószínűleg megelégte három hónapig hullának lenni és főleg nem táncolni. Igazán nem lehet a halottaktól rossz néven venni, ha megunják az életüket. Jól mulattál a csinos kísértettel, kedvesem? Jól érezted magad?

Cecil sarkon fordult és mérföldes léptekkel kezdett fel s alá robogni a szalónban.

— Jól van hát, miután ugyis tudod, kedvesem, nem voltam Berlinben! Miss Blankkal töltöttem azt az időt a Marne egy mellékfolyójánál. Pompásan szórakoztunk, félkilós pisztrángokat fogtunk. Este visszahoztam Párizsba és úgy váltam el tőle, mint fivér a nővérétől. Az éjszakát egy vadidegen hotelben töltöttem. Másnap Fontainebleauban teáztunk és este a Montmartre-ra mentünk. Az pedig, amit az ő három hónappal ezelőtti haláláról beszélsz, az, bocsáss meg, eszeveszett hülyeség! Mondhatom, hogy nagyon eleven volt és egyáltalában nem viselkedett úgy, mint aki fél a napvilágtól. Csak miattam voltunk óvatosak, nehogy ismerőseimre akadjak. Este pedig hazakisértem és ismét jó testvérpárként váltunk el.

— Igaz ez? — kérdezte Cornelia.

Szemében remény csillogott és emellett a szó mellett: „testvér“, minden egyéb elvesztette a fontosságát.

— Ez így igaz, ahogy mondtam! — vágott vissza élesen és erőlyesen Cecil. — Becsületszavamat adom, hogy Miss Blank szigorú erkölcsű urilány!

Cornelia magához intette Cecilt, s ebben a mozdulatban benne volt a megbocsátás. Cecil azonban nem akarta ezt észrevenni. Továbbra is óriási léptekkel mérte végig a szobát s idegesen sodorgatta hegyes bajuszát.

— Hazug voltam veled és ezért bocsánatot kérek! Nagyon

csunyán viselkedtem, de meg tudom magyarázni. Vannak az életben esetek, amikor muszáj csunyán viselkedni! És ilyen az én esetem! A rámbizott feladatot együgyűnek és haszontalannak találtam és Párizst semmi áron sem akartam elhagyni!

— Mert szerelmes vagy Tabac Blondba! — vetette oda ismét feszülten és ingerülten Cornelia.

— Mert feleségül fogom venni Tabac Blondot.

Ha Cornelia egy francia vígjáték hősnője lett volna, akkor most Gracnak kölni vízzel és repülő sóval kellett volna a színtéren megjelenni. De ő ebben a pillanatban teljesen lady Macbeth vagy Laetitia Bonaparte volt!

A kimonója kinyílt és ismét pompás látványt nyújtott felháborodásában és meztelenségében.

— Oh! — kiáltott fel magánkivül, de ez az „oh“ inkább az ellenségnek, mint Cecilnek szólt.

— Oh! Ez a nő sokkal veszedelmesebb, mint gondoltam!

— Kicsoda? Micsoda?

Cornelia égnek emelte karját, mint az antik imádkozó fiú.

— Oh!... Feleségül akar hozzád menni! Ez már mégis... mégis csak sok!

— De drágám! — jajongott Cecil. — Belátással kell lenned! Meg kell bocsátanod! Én így tönkremegyek! Elaprózom magamat! Az idegeimnek feltétlenül szükségük van a házasságra!

— Jó! Jó! Nősülj meg! Idegeid érdekében csak vegyél feleségül egy tegycett! Az jól fog az egészségednek és a társadalmi állásodnak tenni!

Cecil a fogát vicsorgatta.

— Megtiltom neked, hogy jövődöbeli feleségemet sértegesd!

— Bilincsekbe fogom veretni a jövődöbeli feleségedet!

— Halálos ellenségeddé teszel, ha bármiképen is megbántod! Most már Cornelia is fel-alá robogott, de hirtelen megállt.

— Egyáltalában igent mondott már neked?

— Célzásokat tettem a házasságra! Ez nekem elég?

Cornelia felkacagott.

— Célzásokat tettél rá és neked ez elég? Hát akkor honnan tudod, hogy hozzád megy? Olyan gazdag nő, mint ő! Aki őt év múlva, éppen mire kikerül a börtönből, másfélmillió dollárt kap!

— Ugyan miért kosarazna ki? — Cecil megbotránkozva szakította meg vándorlását. — Kitűnően horgászom, majdnem úgy golfozom, mint egy profi, tudok öltözködni, tisztességes jövedelem van, nem vagyok egészen buta...

Cornelia megvetően vont vállat. Az ablaknál állt és súlyos határozatok erlelődtek meg benne. Parancsoló hevességgel fordult hátra, egészen Madame Mère volt.

— Elő tudod ezt a hölgyet azonnal keríteni?

— Talán Stanley, — felelt meglepetten Cecil.

— Akkor tessék őt értesíteni, hogy pontosan tizenkettőkor várom itt a Meuriceben. Te pedig... te hívd fel a közjegyzőt. De la Hayet, hogy pontosan féltizenkettőkor legyen itt.

— Mit akarsz csinálni?

Cecil rémült pillantásokat vetett feléje.

— Hagyjál egyedül! Azt fogom tenni, amit a sors parancsol!

— Oh, a sors! — felelt Cecil s keze már a kilincsen volt. — Én is... úgy fogok cselekedni, amint azt a sors parancsolja! Egy pillanatra le fogok feküdni! Az ilyen beszélgetés méreg az én idegeimnek. Rendben van, Tabac Blond ide fog jönni! — Cecil felemelte a hangját. — Ide fog jönni, de amíg én élek senki, érted, senki sem fogja ebben a házban akár a hajaszálát is megörbíteni!

Corneliának remegtek az orrcimpái.

— Nem olyan könnyű az, mint te gondold! A dzsungelben ragadozó tigris hajaszálát megörbíteni!

XXII.

A csinos kisértet pontosan tizenkettőkor, amint egy jólnevelt szellemhez illik, állított be Cornelia szalonjába. Azonban nagyon is földi Tabac Blond illat bizonyította, hogy erősen éteren inneni testiséggel rendelkezik.

Ugylátszik Charlott örököse rohamléptekben száguldott fel a lépcsőn. A lift valószínűleg nem volt elég gyors. Arca kipirult, szeme ragyogott, ajka nedvesen csillogott s egy kicsit lihegett. Egészen véve azt a benyomást keltette, hogy itt egy olyan ember rontott be a szobába, akinek az életben ragyogóan megy a dolga s szeméből még csak most oszlik el valami nagy nevetésnek az utóragyogása.

— Borzasztóan kedves magától, lady Cornelia, hogy még egyszer láthatom! — szólt még mindig lihegve Charlott örököse, miközben férfias mozdulattal vonta ajkához Cornelia kezét.

— Vegye le a kalapját, kedvesem, úgy sokkal kényelmesebb! És szeretném már egyszer úgy is látni!

Cornelia vizsga szemekkel mérte végig áldozatát, mintha azt akarná meglátni, hogy milyen lesz a hölgy kalap nélkül Marie Antoinette cellájában.

— Oh, de kedves, drágám! — Charlott örököse a tükör előtt állt. — De ígérje meg, lady Cornelia, hogy nem néz ide, hajam oly borzasztóan rendetlen!... Így nil!

Finom, kegyetlen mosoly játszadozott a fiatalabb nő ajka szélén, amint födten fejét Cornelia felé fordította. Szép, keskeny, ovális feje volt s kitünően állt rajta a lány hullámokba

omló, hires hollófekete haj. A Conciergerie számára igen csinos, nőies frizurát hordott.

— Elragadóan viseli a haját, én is meg fogom így próbálni — szölt Cornelia Fisher és megint éppen oly barátságosan ölelte át vendégét, mint az első találkozás alkalmával. Így vezette Charlott örökösét a fal mellé egy Louis XVI. korabeli padhoz, Marie Antoinette képével szemben, ahol udvarias egynegyed fordulattal egymás felé helyezkedtek el, mint két királyi asszony. A vendég finomkodó kis kanyarodással elérte, hogy Cornelia baloldalára kerüljön.

— Igazán örülök, hogy egyszer férfiak jelenléte nélkül beszélgethetünk! A férfiak csak szomorúságot és zavart okoznak az asszonyi lelkekben. Kimondott szükségét érzem, hogy egyszer, mint nő a nőhöz, közvetlenül és őszintén elbeszélgessek magával, kedves Miss Blank!

Az említett hölgy gyorsan, óvatosan és gyengéden Cornelia kezéhez ért.

— Borzasztóan örülök, lady Cornelia, hogy végre kettesben vagyunk! És borzasztóan köszönöm magának, hogy őszintén akar velem beszélni!

— Nem volna kedve egy ilyen öreg asszonynak, — a vendég egy mosoly édes bájával szakította félbe — mint én vagyok, egy kicsit az életéről mesélni?

— Oh, itt borzasztó jól megy a sorom! — kiáltott fel szelesen Charlott örököse. — Mindig olyan jókedvem van, ha párizsi napsütésre ébredek fel! Amellett tudnia kell, hogy a szülővárosomat, Berlint imádom! Már úgy vágyódom utána! De mégis minden reggel csapkodom a vizet örömömben, úgy, mint egy gyerek, lady Cornelia! Ugy veszem észre, hogy unberufen — touch wood — szerencsés időszakom van! Amihez hozzányulok, minden sikerül! És... talán bután hangzik, talán neveletlen is, hogy megmondom, lady Cornelia... de borzasztóan örülök a pénzemnek! Mert nemcsak magamon kell segíteni, hanem sok-sok barátomon Németországban, akiknek mind nagyon rosszul megy! És ennek örülök olyan nagyon!

— Igen, — felelte Cornelia.

— Meg aztán oly sok a jóbarátom, mind a segítségemre van. Ami pedig a legszebb, az az, hogy napról-napra többen lesznek.

— Igen, — ismételte Cornelia és még a szája széle is elszápadt a festék alatt. — Igen.

Erre mind a ketten elhallgattak, Charlott örökösének még mosolygott a szép gyerekcsája, de mintha már érintette volna valami nyomasztó, míg Cornelia kemény határozottsággal figyelte vendégét. Aztán megszólalt:

— Tudja, gyermekem, hogy maga egy kicsit kegyetlen?

A fiatal hölgy megrökönyödve nézett rá. Kicsit elpirult, de szája még mindig mosolygott.

— Csak nem mondtam valamit, amivel...

— Tudja, hogy én mennyi idős vagyok? Könnyen kiszámíthatja, mert Stanley huszonnégyéves. Az én koromban már nem jönnek naponta új barátok, sőt még évenként sem!

Charlott örököse csicsergő örömhangokkal pattant fel.

— Oh fishing, fishing, lady Cornelia, milyen csuf! Hát talán nem tudja, — Charlott örököse visongott a gvönvöröségtől, hogy most mit mondhat, — hogy egy estén itt Párisban egy jó barátomat teljesen megörjítette? Én még nem beszéltem vele, de már egész Párizs arról beszél, hogy az a szegény ember teljesen *kész!* És maga ölte meg, lady Cornelia!

A szépasszony elpirult, mint egy iskoláslány.

— Kiről beszél?

— Oh, de angyali, lady Cornelia! — Tabac Blond lágyan turbékolva nevetett, apró néger torokhangokkal és Cornelia karját simogatta. — Holk barátomról! Még nem találkoztam vele — három hónapja nem láttam — de még ma feltétlenül beszélek vele! Alaposan ki fogom kérdezni!

— Oh, az a Holk! — kiáltott fel lady Cornelia, az olyan asszony félpírulásával, aki vérének még efelett az indulata felett is tud uralkodni.

— Most még nagyon indiszkrét is leszek, lady Cornelia, — eleven szája vidáman kacagott, — azt a kétszáz rózsát jól ismerem ott a sarokban! Nekem is gyakran volt szerencsém hozzájuk. Bevert szokás volt közöttünk, hogy nagyrabecsülésünket vagy szerelmünket kétszáz rózsával üzentük meg. Utoljára, van már vagy három hónapja, Berlinben egy színésznőnek küldöttem kétszáz rózsát, annyira elragadott a játéka! Drága lady Cornelia, szavamra mondom, a délutáni teájához már tőlem is lesz itt kétszáz vörös rózsá!

Cornelia önkénytelen jóakarattal szemlélte vendégét, az ő szája is nevetésre hajlott és inkább barátságosan ingerkedve, mint rendreutasítóan szólalt meg:

— Azt hiszem, kedves Miss Blank, hogy maga még a berlininél is nagvobb színésznő! Rá akar kényszeríteni, hogy félezer rózsát küldessek én magának?

Erre aztán mind a ketten szívből felkacagtak, mint anya és lánya, akik egy kicsit átláttak egymáson. De a nevetés közben Cornelia így gondolkozott: Vörös rózsák a Conciergerieben?

— Miss Blank, gyujtsunk rá egy cigarettára és akkor valami egészen furcsát fogok magától kérdezni! Elbájoló lénye bátorít fel erre a merészségre. Valahogy úgy képzelem, hogy egy jó barátom, akit régen ismerek.

— Parancsoljon, lady Cornelia! Borzasztóan kíváncsi vagyok és úgy fogok válaszolni, mint a legjobb barátnőmnek!

Körülményesen és szinte ünnepélyesen gyujtottak rá a cigarettára, apró kínai udvariaskodásokkal: Parancsoljon!... Nagyon köszönöm!... Itt a tűz!... Szereti a Khedivét?... Oh, borzasztóan!

— Nos, mi a kérdés? — Charlott örököse a kisujja körmeivel egy dohánymorzsát szedett le ajkáról.

— Szándékában van a közel jövőben férjhez menni?

— Igen! — felelt gondolkozás nélkül Charlott örököse, miközben kutatóan tágranyílt szemmel nézett Corneliára. Ugy lát-szik, el volt erre a kérdésre készülve, sőt arra is, hogy továbbiakra éppen ilyen gyorsan és őszintén feleljen.

A kérdést lehat feltették, a választ megadták s a hatás szörnyű volt.

Charlott örököse ezt élénken figyelte. Két keze kabátja zsebében volt most, a cigaretta ingerkedően himbálózott ajka szélén s a füstön keresztül úgy lesekedett Cornelia felé, mint az alkohol-csempészek az őrház felé.

Cornelia feltekintett, szárazon, lassan, éles tekintettel érdeklődött tovább.

— Hajlandó volna erről a szándékáról letenni, Miss Blank, ha a köztünk lévő apró üzleti ügyet még ma elintézzük?

Charlott örököse feszülten gondolkozott. Látni lehetett, hogy szája ismétli a kérdést s egyszersmind már a feleletet is készíti.

— Üzleti ügyünk elintézése előfeltétele a házasságomnak, lady Cornelia. Enélkül még öt évig várhatnék!

— És azt hiszi, hogy az az ember, akihez hozzá akar menni, szintén várna öt évig? — kérdezte bizonytalan gunnyal lady Cornelia.

— Erről meg vagyok győződve, sőt azt merem mondani, hogy biztos vagyok benne!

Erre már végeszakadt a mindent leplező udvariaskodásnak.

A gyűlölködő asszony nyílt ellenségeskedéssel vetette gyilkos pillantásait vendégére, aki hófehér ártatlanságba burkolózva ült helyén.

Hosszu szünet után végre megszólalt Charlott örököse, váratlan eréllyel és éllel.

— Szeretném végre tudni, lady Cornelia, hogy miért lett ilyen ellenséges beszélgetésünk utolsó része alatt! Kérem! — Tabac Blond erőyes kézmodulattal kért csendet, amikor Cornelia félbe akarta szakítani. — Én látom, hogy ellenségeskedik! És bárki volna itt, az is észrevenné! Talán attól fél, hogy a családjába

akarok betörni? Nem tart méltónak arra, hogy a családjába kerüljek? Valami kis görlnék tart, akit pénzzel el lehet intézni? Vagy talán az a híres pacifizmus még sem érvényesül teljesen önnél?

— Nem értem, hogy mire gondol, — szólt elutasítóan Cornelia. Mereven, ölbetett kezekkel ült a padon s tekintetével gyilkolta Charlott örökösét. A cigaretta rég elhamvadt a hamutartóban.

— Nem ért engem? Ugy gondolom, hogy azt képzeled, hogy én Stanley felesége akarok lenni!

Cornelia hüvösen válaszolt.

— Nagyon örülnék, ha Stanley és maga tetszenének egymásnak. És meg lennék tisztelve, ha a menyem lenne. De én nem arra gondoltam, hogy Stanley felesége akar lenni, és úgy hiszem, magának sem az jár a fejében!

— Eltalálta, lady Cornelia, eszem ágában sincs és még Stanleynek sem jutott eszébe.

— Na tessék!

— Mi tessék? Most már szeretném tudni, hogy kire gondolt!

— Nagyon jól tudja. Én arra a férfire gondolok, akit hozzám nyolc éves barátság és közös munka fűz. Cecil Dellről beszélek.

— Oh, Cecil! — kiáltott fel boldogan Charlott örököse, s nagy vidám mosoly terült az arcára. — Nemrég egy elragadó napot töltöttünk együtt a Marnetól nem messze.

— Azt elhiszem! — Cornelia keservesen fintorgott. — Hiszen remekül horgászik! És úgy golfozik, mint egy profi!

— És remekül öltözködik, ugy-e?

— És milyen tisztességes jövedelme van!

— És úgy veszi az életet, amilyen . . . roppant egészséges érzékkel, lady Cornelia!

— Látom, Miss Blank, hogy egyetlen egy nap alatt teljesen megismerte minden kitűnő jellemvonását!

— Két nap alatt, lady Cornelia! Még egy nagyszerű táncos estét töltöttünk együtt egy pöttömnyi bárban a Montmartreon! Még elfogadhatóan táncol is, kicsit lustán, de tehetségesen! Oh, Mr. Dell! Nagyon, szinte borzasztóan tetszik nekem!

Cornelia hosszú ujjai idegesen játszadoztak egymással. A szájaszéle elkeseredetten húzódott lefelé, mint öreg, epés néni-kéknél.

De csak néhány másodpercig!

Erélyes mozdulattal felpattant s mint egy vivó, acélosan, hajlékonyan megállt. Fegyvertárához lépett s elővette utolsó, legélesebb pengéjét.

De ahogyan tette, az nagyon furcsa volt! Ugyanis látszólag hanyagul ide-oda sétált a szobában, öntudatlanul hozzányúlt egyik tárgyhoz, felemelte, majd megint letette azokat. Így járt egy ujság, egy hamutartó, a vendég fekete keztyűje, kalapja s egy egészen elszárgult és összegyűrt divatlap, olyanféle, amilyen Stanley kofferének fenekén mindig található.

— Oh!

Corneliának ez a divatlap örömteljes meglepetést okozott.

— Majd elfelejtettem! Pedig meg akartam magának mutatni! Grace elrakta a kezem ügyéből. Igazán pompás ez a fényképe és annyira hasonlít! A neve is itt van, kedvesem, ezzel a megjegyzéssel: 100 lóerős Mercedes kocsijának kormányánál! Azt hiszem, a multkor láttam ezt a kocsit a Montmartre-on!

Cornelia könnyed léptekkel lebegett a vendégéhez, mint amikor valaki egy igen kedves barátnőjének nagy örömet akar okozni s odanyújtotta neki a „Dame“ című német folyóiratot.

— Igen, — felelt Charlott örököse s miközben átvette a lapot, biztatón, bájosan mosolygott Corneliára — roppant bájos képi! És annyira hasonlít! Mindig szerettem!

Becsapta a divatlapot s összesodorva úgy tartotta kezében, mint valami marsallbotot. Sőt, még hadvezérektől megszokott hanyag mozdulattal a térdét verte vele.

— Különben nem az én fényképem, lady Cornelia! Szegény unokanővéremet ábrázolja! Ugy hasonlítottunk egymásra, mint ikertestvérek! A kocsí is az övé volt, tőle örökölttem!

— Oh! — Cornelia szenvedélyes vádaskodásba akart kezdeni, de Charlott nem engedte szóhoz jutni, mert a szavába vágott és felállt.

— Nekem most mennem kell, lady Cornelia! Borzasztóan sajnálom, de igen fontos beszédem van valahol! Nem tudja eltalálni, hogy hol? Nem, különben ezt sohasem fogja kitalálni! A nemzetközi rádió irodában van dolgom.

— Ez olyan sürgős? — kérdezte élesen Cornelia. — Én azt hiszem, hogy innen egészen máshová fog menni...

— Oh, nem! Egészen bizonyosan nem! — Charlott pukkadózott az elfojtott nevetéstől, mint egy rossz gyerek, aki a tanárnőn mulat titokban. — Feltétlenül a rádióirodába kell mennem! És ezért már ma rettentő pénzekért a világ összes rádióállomásairól, de leginkább az egyenlítő körül lévőkről felhívatom azt az embert, akihez feleségül akarok menni! Ugyanis ebben a pillanatban fogalmam sincs, hogy a világ melyik táján tartózkodik. Tudja, drágám, szörnyű globetrotter! Nem adhatna nekem egy ajánló levelet a kolombói rádiósokhoz? Borzasztóan mulatságos, lady Cornelia, hogy így kidoboltam a leendő férjemet! Berlinben, a Zooban szokták ezt a nevelőnők tenni, ha elvesztették a

gondjukra bizott gyereket! Jaj, ezek a férfiak, lady Cornelia! Mennyi gondot okoznak ezek nekünk!

Cornelia megragadta mind a két kezét annak az asszonynak, aki ilyen kegyetlen játékot űzött vele. Annyira megrendültnek látszott, hogy Charlott örököse egy kicsit megrémült.

— Igazán nem Cecilhez akar feleségül menni?

Tabac Blond vonaglott a nevetéstől.

— Olyan pompásan horgászik! De ezuttal én egy olyan embert keresek valamelyik tenger hullámain, aki még sokkal jobban horgászik! És milyen különleges vadállatokat! Macskacápát, tengeri csikót és mindenféle más vízi bolondságot! Kérem, adja át üdvözetemet Mr. Dellnek! Igen kellemesen éreztem magamat vele a Marne mellett!

— Becsületszavát adja nekem, hogy ehhez a globetrotterhez akar feleségül menni és senki máshoz?

— Becsületszavamot adom, lady Cornelia!

Charlott örököse esküre emelte két ujját a marsallbot mellett. Erre Cornelia az esküdöző vendéget magához rántotta és szájon csókolta. A marsallbot kebleik közé szorult és végleg öszszegyűrve földrehullott.

— Várjon egy pillanatig, — szólalt meg rekedten Cornelia.

Átment a szomszéd szobába s Charlott örököse hallotta, amint sietve néhány francia szót vált valakivel.

Cornelia egy irattal tért vissza, amit olyan diadalmasan lobgatott, mint az iskolásgyerek a jó bizonyítványát.

— Olvassa ezt el! Üljön ide és úgy olvassa ezt el! Itt van egy töltőtoll! Aláírja?

Charlott örököse leült és elolvasta az iratot.

— Alá fogom írni, lady Cornelia! Lesz olyan szíves kiállítani a csekket?

Cornelia oly könnyedén és hanyagul tépte ki a lapot a csekk-könyvből, mintha arról lenne szó, hogy a hotelszámlát fizesse ki. Stanleynek nagy öröme szolgált volna, ha ebben a pillanatban látja az anyját!

No. 645319.

Paris, June 17th 1926

GUARANTY TRUST COMPANY OF NEWYORK

Newyork

Pay *Charlott Verloh* or order (Duplicate
Being Unpaid) the sum of One Million Five Hundred Thausand
. Dollars.

Check against out credit

1,500.000:

Cornelia Fisher

— Tessék kérem! — szólta Cornelia s lázas, pirban égő arc-
cal úgy nyujtotta át a csekket, mintha egy csésze teával kínálná
a vendégét.

Charlott örököse figyelmesen átolvasta. Egy pillanatig fer-
dére billentett fejjel gondolkozott. Ugy látszik még voltak két-
ségek!

— A csekket boldogult unokanővérem nevére állította ki?
Cornelia barátságosan bólintott.

— Ugy gondolom, hogy így lesz a legjobb! Hiszen maga
mindenben a jogutódja szegény unokanővérenek s így nem lesz
semmi akadálya a csekk kifizetésének.

— Ez igaz, lady Cornelia! Nagyon köszönöm!

— És azt is gondolom még — folytatta nagyon jóakarattal
Cornelia — hogy a közjegyzői okiratot, melyben minden további
követelésről lemond, mint Charlott Verloh, született Landgraf
írja alá... mint jogutód!

— Oh... oh... hogyne... ez... ez borzasztóan kitűnő lesz!

— Hát akkor hívjuk be De la Haye urat!

Egy idősebb ur, aki olyan volt, mintha a francia igazságügyi
szervezet lomtárából szedték volna elő, porosan, rozsdásan, nyi-
korogva lépett be. Mélyen meghajolt Charlott jogutóda előtt.

— Lady Cornelia Fisher! Ön személyesen ismeri ezt a
hölgyet?

— Személyesen és igen kitűnően, Monsieur la Haye! Már
gyermekkorában elragadó leveleket írt nekem!

A két hölgy bájosan mosolygott egymásra.

Ezután még néhány hivatalos formáság következett, majd
Charlott jogutódja Cornelia tolltollával szépen aláírta az okira-
tot: Charlott Verloh, született Landgraf. Egész folyékonyan, aka-
dozás nélkül írta ezeket a neveket. Ugy látszik megszokta ezt az
aláírást és különben is teljesen átvett mindent szegény unoka-
nővérétől.

— Borzasztóan örülök, hogy ezt elintéztük, — szólta Tabac
Blond rendíthetetlen jókedvvel, miközben összehajtotta a csekket.
Azonnal begyömöszölte szigoruan Tabac Blond szagu táskájába,
fekete keztyűjével együtt.

Monsieur la Haye elbucsuzott, a hölgyek kezét nyujtottak
neki.

Az ajtónál aztán megállt mind a két hölgy.

— Adieu, lady Cornelia! Nem akarom tovább tartóztatni.
Azt hiszem, holnap reggel Londonba repülök, ott is kell a rádió-
emberekkel beszélnem! Nagyon, nagyon köszönöm, hogy ilyen
kedvesen elintézte ezt a kis ügyet!

— Remélem, hogy szerencsét fog magának hozni!

— Remélem, drága lady Cornelia, hogy magának sem lesz panaszal!

Cornelia Fischer rejtélyesen mosolygott. Talán fájdalmas volt ez a mosoly? Cornelia társadalmi osztályának negyvenöt-éves hölgyei nagyon takarékosan bánnak fájdalmas mosolyukkal.

— És ha most találkozom Holk barátommal, mit üzen neki?

Cornelia elpirult.

— Mondja meg neki, hogy nagyon köszönöm a rózsákat. És örülni fogok, ha meglátogat.

— Adieu, lady Cornelia! Európában lesz a télen?

— Az könnyen meglehet.

— Akkor, nagyon kérem, látogasson meg Berlinben! Borzasztóan fogok örülni! Télre már ott leszek és remélem, addigra meg-
esküszünk az én csavargómmal! Adieu, lady Cornelia! Még egy-
szer nagyon, nagyon köszönöm!

— Adieu Charlott!

Elfogulatlanul és bájos mosollyal nyujtottak egymásnak kezet.

XXIII.

Charlott, aki a jeges Dnyeper-fürdőbe belehalt, akit egy orosz szovjettfészekben irgalmatlanul elégettek, akinek a hamvát szeretetlenül magára hagylák az idegenben, mindaddig, míg az érzéketlen és könnyelmű angol, kinek karjaiban kilehelte a lelkét, érte ment, akinek földi maradványait végül is elhozták Németországba, ahol egy lakatlan házba, egy poros szobába száműzték — Charlott most úgy intézte el a Meurice lépcsőit, mint egykor a petersdorfiakat Bosko, a fekete dog. Hasonló, szinte állatias örömhangokkal, ugyanolyan tempóban galoppozott le a lépcsőn. Egy utcagyerek sem csinálhatta volna jobban, amint csak minden negyedik fokra lépett, egyik kezével a korlátot fogva, míg a másikban vadul lobogtatta a kigyóbőr táskát.

Egy nehézkesen mozgó, idősebb urral került Charlott a lépcsőn szembe. Ezt a derék embert gondolkodás nélkül elütötte, sőt még ráadásul a másfeles táská is az arcába vágott. Isteni csoda, volt, hogy az uriembernek megmaradt mind a harminckét fogá.

— Pardon!! — ordította Charlott már tizenhat lépcsőfokkal lejjebb. Sőt, még olyan udvarias is volt, hogy hátrafordult. — Borzasztóan sajnálom! — kiabált fel.

A férfi kezét a szájára szorította, mert még nem volt biztos

abban, hogy valamennyi foga megvan. Azonban a szabadon maradt arcrészen olyan elhült, szinte elborzadt kifejezés uralkodott, mintha rémeket látna.

Ez az ur természetesen berlini volt, aki jól ismerte Charlottot, amikor még élt. Már pedig a hamburgi dramaturgia szerint fényes nappal nem szabad kísérteteknek jelentkezni. Ugy látszott, hogy ez a szellem nem arra használta fel tulvilági időzését, hogy megközelítse a nagy Gotthold Efraim Lessinget. Déli egy órakor vágta arcon az embereket Párizsban.

Charlott nyakonragadta a hallban a szivtelen angolt s mint egy ellenkező kis gyereket, bevonszolta Citroënjébe.

— Megkaptam!... A Mirabeaubal

Stanley a Rivolin robogott végig, mellette Charlott, mögöttük Bosko, mind a hárman úgy vigyorogtak, mint az ördögök a pokolban, még a kis onyx és briliáns dog is fintorgott Charlott kalapján. Stanley ode-oda kapkodta a fejét, hogy jobban lásson. Orrcimpája szokatlanul kitágult, s arcán még erősen viselte az éjjeli boxpárba nyomait.

— Másfél?

— Yes, sir, that's my baby! —

Meg kellett állni.

Charlott a rendőr felé lobogtatta a csekket s erősen kihajolt a kocsiból.

— Biztos ur kérem! Gyorsan engedjen át! Egy másfélmillió csekken van! Van itt a közelben egy virágkereskedés? Ezt azelőtt úgy hívták, hogy terülj asztalkám! Most Guaranty Trust Company of Newyork!

„Ezek az idegenek néha már fényes nappal be vannak rugva“, — elmélkedett a rend derék őre. De különben Paneurópa-párti volt, szerette Coudenhove-Callergi grófot és ezért intett: mehet!

Charlott egy virágkereskedés előtt kiugrott a kocsiból.

— Négyszáz nizzai vörös rózsát kérek! Lady Fishernek! Van pénzed?

— Egy vasam sincs!

— Nem baj. Feliratjuk! A világon mindent feliratunk!

Két perc múlva már a Mirabeau előtt voltak.

— Én most felrohanok Holkhoz! — szólt Stanley. — Kamillát hívasd le! Öt perc múlva gyere fel!

Stanley berobogott a hotelbe, s Charlott alig tudta Boskót visszatartani, hogy ne ugorjon utána.

— Itt maradni, kedves!

A kutya belenyalt a szájába, Charlott nagyot köpött — ilyet még nem látott a rue de la Paix.

— Nem szégyelled magad? — esett neki Stanley a szobában Holknak. — Délben egy óraker még a hajad keféled, amikor én azt mondtam, hogy egy elragadó szép asszonnyal fogunk ugyanakkor ebédelni?!

— Hol van az az elragadó asszony? — kérdezte tárgyilagosan Holk, s rendíthetetlenül igyekezett rendet teremteni göndör, szőke fején.

— A hallban! És különben, nem szégyeled magad?

— Van elég ok mindennap — a különben-szégyenkezésre. Parancsolj választani!

— Ugy? rám bízod? Te szörnyeteg. Elsősorban szégyeld magad, hogy más nem is érdekel, mint az új, elragadó hölgy. Másodsorban micsoda dolog Cornelia-gyermekeket kétszáz vörös rózsával rontani? Hát nincs benned semmi szemérem? Alig három hónapja, hogy az a szegény drága jószág meghalt a Dnyeper partján, s most Cornelia élvezze ugyanazt a virágözönt, amivel őt szoktad kényeztetni?

Holk, két kezében a kefékkel hátrafordult. Az arca egyszerre keservessé vált, szeméből majdnem könny fakadt. Stanleynek elment a kedve a tréfálkozástól.

Holk visszafordult a tükörhöz, kissé hajlott vállakkal állt előtte. Ebben a pillanatban felrántották a szoba ajtaját, Holk a tükörben egy asszonyt látott.

— Camill... — szólalt meg.

Aztán megmeredt, a keféket két centiméternyire tartva a fejétől. Olyan volt a két szőrös jószág, mint Hermes sisakján a szárnyak. Holk arcával a tükörhöz közeledett, melyben egy más világ árnya jelentkezett. Olyan volt az ábrázata, mint egy nemesen álmélkodó borjunak, amint először pillantja meg a csodák csodáját, a tükröződést. Aztán összerogyott a tükör előtt.

A szája két női lábra került, az állán még látszottak Stanley baráti öklének lila nyomai. Odaszorította fejét a keskeny jószágokra s oly puhán helyezkedett el, mint egy gyermek, aki soká akar aludni.

Egy szót sem szólt.

A bájos, komoly asszonyfej lehajolt hozzá.

— Hát még sem felejtettél egészen el, Holkocskám? Te kedves!

A magasán fekvő ház kertje beleveszett az őserdő vadonába. Az óriásfák léggyökerei pedig már a hullámok tájtékával játszadoztak. Azután szirtek következtek s végül a nagy tenger. A látóhatárig tiz színmegyére lehetett a vizet osztani, amelyeket a tengerfenék különböző minősége és a fénytörés okozott.

Justus a ház terraszán hevert, amelyet magas korlát vett körül, hogy a gyerekeknek bajuk ne essék. Holland barátai házában, ahová sok évi távollét után ellátogatott, mindenféle gyerek volt, sőt az egész háztartás ő körülöttük forgott, ők voltak az urak.

Justus hol a dzsungel, hol a tenger felé pislogott. Vagy egyenesen fel az égbe. Ott néha nagy, tarka madarak röpködtek, prédajukkal hazafelé, a szomszéd szigetre sielve. Szárnyukon csillogott az alkony fénye, éppen úgy, mint a vulkánok tetején, vagy a fák koronáján.

De lent már a gyorsan leszálló est árnyékai uralkodtak.

Justus napközben házigazdáival együtt a gyarmat biológiai intézetében dolgozott. Férj és feleség a legszebb egyetértésben munkálkodtak, egymást segítve. Hét óra munka a trópusokban, ez egy kövér európainak többet jelentett, mint tizenhét fenn északon. Justus idevonult egy kicsit lehűlni, egy kicsit álmodozni, egy kicsit észak-északkelet felé bámulni. Ugyan nem is volt olyan fontos, hogy a helyes irányba néz-e. Lehel, hogy éppen Mekka, vagy Marokkó, esetleg Lappország felé bámul. De valahol közben mégis csak ott van Petersdorf, Berlin, Páris, London...

Egy szomorú dalocskát dünnyögött, valahol hallotta: „Felejtünk! Felejtünk! Érzélgős párizsi dal volt.

Pedig nem is azon szomorkodott, hogy őt elfelejtették, az magától értetődik. Hiszen azok az emberek, akik a földgolyóis harmincötödik és hatvanadik északi szélességi fokai között élnek, igazán nem érnek rá esténként egy verandán heverészni, a tengerre, vagy valamely más megnyugtató tájra bámulni és emlékezni! Hiszen még nyaralás vagy telelés közben sincs rá idejük! Hanem ő maga volt az, aki egyre jobban elmerült a trópusokba. Mert elfelejteni teljesen nem lehet azt, ami ott fenn északon történt, csak belefárad az ember az örökös emlékezésbe. És ezért szabad elfogadni azt a kegyelmes ajándékot, amit a trópusok nyújtanak a régimódi, érzelmes európainak: a fátyolt, amivel a hazavágyó gondolatokat eltompítja...

Hátul a szobában a gyerekek játszottak.

Maurits, a keresztfia szörnyű lármát csapott testvéreivel és pajtásaival. Maurits akkor született, amikor az angolok annak idején Justust itt internálták. A keresztelőre még kapott egy ajándékot keresztapjától, de az rögtön ezután örökre eltűnt az indus

drótsövények mögött. Mauritsnak sokat meséltek róla és később gyönyörű ajándékok érkeztek tőle születésnapra, karácsonyra és minden elképzelhető alkalomra. Ezek az ajándékok teljesen olyanok voltak, hogy a gyerekek szemében a távollévő keresztapa jó-tékony tündér képét kezdte öltetni. Óriási hintalovak, tökéletesen felszerelt állatkertek, később villamos vonatok, használható autók, mobilok és múlt évben egy rádió, amelyen át hallani lehetett, hogy az emberek mit beszélnek Hollandiában! Ez az alaktalan, ismeretlen, titokzatos keresztapa ott messze Németországban bizonyosan hasonlított a Jóistenre. Mire a gyerekek hat-hét évesek lettek, valóságos teológiai viták fejlődtek ki a kis drótkerítéses ágyakban, hogy Justus bácsi vajjon nem ugyanaz a személy-e, mint az Isten, vagy csak hasonlít rá!

Most aztán az ismeretlen isten néhány napja a házban volt és kisült, hogy egy kövér, egyáltalában nem földöntuli ember-bácsi, akinek azonban kifürkészhetetlen szeszélyei vannak. Így például sohasem lehetett tudni, hogy komolyan gondol-e valamit, vagy csak tréfál. Ijesztően forgatta szemét, ráfordult ártatlan kis fiukra és mégis nevetni kellett, még a felnőtteknek is és az egészben az volt a legfurcsább, hogy ő maga sem kívánta, hogy bármelyik gyerek reszkessen az ő kiabálásától! Azonban mégis jó volt óvatosnak lenni vele . . .

— Gyere csak ide! — mordult barátságtalanul a gyerekre. Maurits engedelmesen a fekvőszékhez lépett.

— Micsoda pokoli tombolás van ott a szobában? — tudakozódott méltatlankodva Justus.

A gyerek félősen felhuzta a homlokát s hátratette a kezét.

— Ha zavar téged, Justus bácsi, akkor kimehetünk a kertbe.

Ugy. Ezzel a néhány szóval Justus el volt intézve. De minden logika nélkül folytatta szitkozódását.

— Meg kell ettől örülni! Az ember már a saját szavát sem érti!

— Rendben van, Justus bácsi, már megyünk a kertbe! — a fiu még gondolkodott egy kicsit. Megbillentett fejjel elmélkedett valamin. — Ugyan egy bizonyos oknál fogva sokkal ünnepélyesebb lenne itt fenn. — Félénken ravasz szemmel pislogott Justusra.

— Milyen bizonyos oknál fogva, ha szabad tudnom?

— Mert a rádió itt fenn van a szobában.

— És mihez kell az nektek?

— Az esküvőhöz.

— Ugy? És ki nőül itt?

— Én! — Maurits már nagyon izgatott volt.

— Ki a menyasszony?

— Lolotte a menyasszonyom... Majd minjárt meglátod, hogyan lesz a feleségem!

— Ki az a Lolotte?

— Lolotte van Stam. Most jött egy autóval! Nem hallottad, Justus bácsi? Micsoda kocsi! Ilyet még életedben nem láttál! Egész modern, száz lóerős Mercedes!

Justus majd leesett a székről.

— A kutyafáját, barátom!

— Lotte szülei ugyanis Borneoba mentek és ő addig nálunk marad. És így okosabb, ha mindjárt elveszem!

— Hm... — motyogta Justus. Kicsit gondolkozott ezen a dolgon.

— Megismerkedhetnék a menyasszonnyal?

— Persze... — a gyerek az ajtóhoz szaladt.

— Gyere csak ide, Lolotte!

Nagyon csinos, bogárszemű, koromfekete haju kis jószág jelent meg. Fehér fürdőkabát volt rajta, amelyen mindenféle ágak és virágok lógtak.

Justus udvariasan felemelkedett és keztfogtak.

— Te német vagy, kis Lotte?

— Anyuka valamikor német volt. Engem apus Lolitának hív, a vőlegényem Lolottenak és anyuka Lottenak. Ha az elnök ur vagy a tisztelendő ur jön, akkor Charlott vagyok.

— Hát akkor az esküvőd napján is Charlottnak kell szólítani!

— Természetesen!

— Most kezdődik! — jelentette ki türelmetlenül a vőlegény.

Singaporeban már jóideje mindenféle esküvőre való operáriákat játszottak, legfőbb ideje volt, hogy a ceremónia elkezdődjék.

Egy keskenyarcu, feketekendőbe burkolt fiu volt a pap. De milyen pap! Ugy dörgött, mint a mennybolt! Justus a hasán feküdt, úgy hallgatta a lakodalmi beszédet.

— És te ne verd mindjárt el a feleségedet, ha a leves nincs is pontosan az asztalon! Ezt jegyezd meg! Néha a fa nedves, néha lusták a maláj-boyok. Azért nem kell mindjárt bot után nyulni! Jegyezd meg!

A leves és az asszony elverésére szolgáló bot gondolatától nem tudott a pap elszabadulni, ez volt a beszéd vezérfonala. Ezután

még különböző intelmek következtek, amelyeknek az összefüggése nem volt tisztán kivethető. A pap ugyanis a menyasszony orra alá tartotta az öklét és dühében toporzékolt.

— Te pedig, légy szives, ne kezdj ki a szinesekkel! És aki a boyt elveri, az szörnyű disznó! Azokkal rendesen kell bánni! De ki ne kezdj velük!

Singapore kíséretül a Bohéméletből játszotta a jéghideg kacsó áriáját.

De a dolognak nem lett jó vége. A kis Charlott hirtelen kijelentette, hogy ő torkig van az egésszel, ő neki ne parancsolgasson a pap és most már egyáltalában nem fog férjhezmenni. Maurits egy gyáva kutya, hogy mindezt eltűri. Már rég pofon kellett volna vágni a papot. Erre természetesen olyan párnacsata keletkezett, hogy még Justusnak is biztonságba kellett magát helyezni.

Alig estek ezen túl, amikor a kis Charlott kijelentette, hogy halottat akar játszani.

Justus élénken figyelt, de ezt a szót nem értette meg.

— Mit akartok játszani? — kérdezte kellemetlen előérzettel.

— Halottat, Justus bácsi! Halottat! — ismételték eleven tüsszel.

A kislányt felravatalozták, ugyanabban a virágokkal feldisztett fehér kabátkában, amiben az előbb menyasszony volt. Olyan jajveszékülésbe és siránczásba kezdett a többi gyerek, hogy a darak ijedten szakították meg a röptüket abbeli félelmükben, hogy talán egy tűzhányó akar kitörni.

„Halott?“. — gondolta kényelmetlen érzéssel Justus. „Halottat játszanak a gyerekek?“ Mint a bosszuállás istene csapott le közéjük.

— Micsoda undorító játékok ezek?! — süvöltött. — Azonnal játszatok elevent! Mindenki, aki most rögtön elevent játszik, az kérhet holnap tölem, amit akar!

A halott és a gyászoló közönség leirhatatlan lelkesedéssel esett neki Justusnak s csak a maláji dada megjelenése vetett véget a hancurozásnak. Két éles, madárszerű hangot hallatott, mire a gyerekek jóéjszakát kívántak s a szobájukba íramodtak.

„Halott?“ — forgatta tovább ezt a gondolatot a magáramaradt Justus, miközben a rádióból egyre hangzottak az operáriák, mert a gyerekek elfelejtették leállítani. „A gyerekek halottat játszanak?“

„Természetesen“ — kesergett. — „A malájboyokkal jól akar bánni, de azontul nem tűri, hogy parancsolgassanak neki! Inkább félbeszakítja az esküvőt és a sirba fekszik!“

Feljöttek a csillagok s Justusnak az a kísérteties hangzavar jutott az eszébe, mikor a yacht fedélzetén a földgolyó körül bolyongó halottak nyögdécselésében Charlott hangját kereste. Világéletében babonás volt és az is maradt. Az ősei földművesek voltak Németország déli részén s minden odaváló paraszt babonás.

Igy feküdt ott Justus, agyán a trópusok kedves ajándékával, a mindent elhomályosító köddel, a Sunda szigeten, egy ház terraszán, észak-északkelet felé tekintve Európa legkedvesebb operáriáit hallgatta — s félelmében szívdobogást kapott.

— Miért játszik ez a gyerek halottat a félbemaradt esküvő után? Micsoda pokoli összefüggés van itt? Ugy látszik, hogy már a bolondokháza vár rám! Mit szólt volna Strindberg ehhez az esküvőhöz? Lehetséges ilyesmi?

Justus felállt. Céltalanul tapogott ide-oda a terraszon, győző homlokát törülgette s kinlódva bámult a tengerre.

— Be kell ahhoz a gyermekhez mennem! Ha alszik, felkeltem. Meg kell tudnom, hogy miért játszottak esküvőt és halottat!

Justus tehetetlenségében már az öklét rázta.

— Nem, nem szabad az ember körül Mauritsnak, Lolottenak és papot játszó gyerekek lenni! Kutyát, macskát, akváriumot, hajót és szeretőt lehet tartani, de Isten őrizzen gyerekektől!

Justus a terrasz korlátjának dült, s homlokát tenyerébe támasztotta. Ebben a ferde és kényelmetlen helyzetben állt sokáig... nagyon sokáig...

A rádiózene elhallgatott. Justus zümmögött csendesen: „Édes rózsám, hi az anyád... Még egy csókot, ugrom már a nyeregbe“...

Ekkor hirtelen egy hang szólalt meg. Mintha az égő csipkebokorból szólt volna Justushoz a kétségbeesés sivatagában. Hangozan, tisztán, értelmesen, ahogyan már tulvilági hangok szenvedő földiekhez szólani szoktak:

Üzenet dr. Justus Verlohnak! A „Charlott“ német yacht fedélzetén! Üzenet dr. Justus Verlohnak! A „Charlott“ német yacht fedélzetén! Justus Verlohn! A „Charlott“ fedélzetén! A felesége él és egészséges! Kéreti, hogy azonnal térjen vissza Berlinbe és tartózkodási helyét oda Hotel Esplanade kábelezze meg!

Még kétszer adták tudtul ezt az üzenetet a világűrnek.

Justus nem moccant, a korlátnak dült, homloka tenyerében. Tovább dalolt:

„Ahogyan régen, ahogyan szépen volt“...

XXV.

Petersdorfbán megint lakodalmat tartottak, amelyet ezuttal kifogástalan esküvő előzött meg. Páratlan ünnepség volt, a kastély

előtt legalább száz autó állt, egész Berlint meghívták s mindenki örömmel jött a szép kísértetet ünnepelni.

Ilyen bolond jókedvvel még nem tartottak esküvőt Németországban, Teppichnek, a derék inasnak már minden hajszála égnek állt, könyörgött és rimánkodott, de minden hiábavaló volt, a halakat megint felizgatták az akváriumokban.

Boskónak elment a józan esze, az amúgy is igen csekély ruházatot hordó hölgyekről szó nélkül letépte a könnyű selyem lepleket, szétrágta a valódi és hamis gyöngysorokat és sáros praclijának nyomát minden férfi hordta a fehér ingmellen. Akácia, a gyöngéd zárdaszűz is résztvett Boskó bolondságaiban és ahogyan az már finom személyiségekkel megesik, ha rossz utra tévednek, még majdnem felülmulta gazságban hatalmas fajrokonát.

Cecil Dell gyakran támadt rá Corneliára berlini tartózkodása alatt.

— Hiszen az asszonyok itt egyenesen elragadóak! — Még ásítani és aludni is elfelejtett. — Borzasztóan meg vagyok lepve!

Corneliának még soha életében nem volt ilyen sikere. Lady Cornelia Fisher, a félelmetes ellenség, aki miatt Charlottnak Odisszeusz módjára az árnyak világába kellett merülni, két hete Berlin szenzációja volt. Követségek és konzulátusok, a külügyi hivatal, bankok, a kereskedelmi és művészvilág, tudományos körök és a sajtó, keresztények és zsidók olyan egyetértésben ünnepelték Corneliát, hogy így még a világháborút is meg lehetett volna nyerni.

Stanley pedig egy kicsit háttérbe szorította Holkot a berliniek-nél. Ő ugyanis Holk volt a köbön. Ha az előbbi egy kicsit bolondos volt, akkor Stanleyt örültnek lehetett nevezni. Először életében volt pénz a zsebében, mert nemcsak Charlottól kapta meg a tizezer fontot, nemcsak Justus adott neki kölcsön néhány márkát, hanem, ó csodák csodája, Cornelia rendszeres zsebpénzt szavazott meg neki.

— Mesélj a Dnyeperről, Stanley-gyerekek!

Charlott a tánctól felhevülve letelepedett Stanley mellé és a nyaka köré fonta karját. Egy Thankmar, aki előttük kuporgott a földön, nem bírta tovább.

— Igazán olyan istentelenek voltatok, hogy kettesben máskáltatok Oroszországban?

Stanley brit büszkeséggel vetette hátra homlokából azt a bizonyos rakoncátlan fürtöt.

— Hazugság volt minden szavam!

Holk elsápadt.

— Minden? — kérdezte.

— Minden!

Kamilla, aki úgy huzódott meg a Thankmar mellett a földön, mint egy golyozó iskoláslány, kacagva hajolt a földre.

— Minden? — Holk magánkívül volt. — Alexandrowsk? A 98-as Benz? Type Comfortable? A tüdőgyulladás, a haldoklás, a halotti bizonyítvánnyal? Minden hazugság?

Stanley kérlelhetetlen volt és nem engedett el csalásaiból egy betűnyit sem.

— Fantázia volt az egész, fiam! — fölényeskedett. — Charlott soha életében nem volt Oroszországban!

Cornelia az utolsó mondat alatt lépett a szobába. Charlott hozzásietett és gyengéden átölelte.

— És a halotti bizonyítvány? — kérdezte Cornelia szigorúan.

— Hogy a halotti bizonyítványt honnan kaptam, az az én titkom, aranyom! Az a fontos, hogy hazugság volt minden, még pedig sikerült hazugság! Regényíró vagyok, vagy nem vagyok regényíró?

— Az vagy! — felelt keserűen Holk és táncra vitte az „aranyomat”. De kis hujja volt, hogy nem hagyta Corneliát a terem közepén. Nagy kedve volt Stanleyhez sietni, s most az ő fölébe sugni: „Gyere csak velem, öcsém!”

A mesterhazug nyakába konfetti kötelet vetettek és fel akarták huzni az aquariumban . . .

Justus ezen a napon, amikor immár harmadszor esküdött meg Charlottnal, tizenkét kilót fogyott. Nemcsak ennek a napnak, hanem az ezt megelőző idők boldogságától volt Justusnak olyan jó kedve. Mert Charlott a kikötőbeli viszontlátás első percétől kezdve borzasztó gyengéd volt. A Hotel Miramarban gyönyörű elbeszélések és gyónások következtek, elszörnyedt kézösszezsapások, kérdések, válaszok, felcsattanó kacagások! És végül Justus bevallotta saját csalását. Sohasem ment tönkre, ő dehogy! Festékes ember nem is létezett, senki sem vette bérbe Petersdorftól! Erre aztán olyan párnacsata következett, hogy a Sunda-szigeti gyerekeknek is becsületére vált volna. Azután azok a gyönyörű, kettesben töltött hónapok, végig a francia tengerparton! Milyen édes órák, esküvések és szent fogadalmak! Charlott legalább három olyan gyerekre kötelezte magát, mint Lolotte, Maurits és a pap.

A boldogság udvariassá tesz. Justus végigtáncoltatta mind a százharmincöt jelenlévő hölgyet. Sőt még egy férfivel is táncolt, a „Charlott” kadettjével. Charlott meghívta az egész legénységet, a kapitánytól a kadettig. Egy matróz összezsapta a sarkát:

— Szabad nekem is táncra kérnem, nagyságos asszony?

Charlott táncolt az összes matrózokkal.

Közvetlen ezután Cecil Dellel táncolt egy ugynevezett bocsá-natkérő csarlsztont. Pontosán ötvenöt percig tartott és végigjárták vele a ház minden sarkát, ahol csak egy jazz-band vagy gramofon játszott. Ugy flörtöltek egymással, mint annak idején a Marne mellett.

— Mondja, imádott Charlott, ha legközelebb elválik, hozzám jön feleségül?

— Attól tartok, kedves Cecil, hogy maga éppen akkor nagyon álmos lesz!

Cecil mérges ráncokba szedte a homlokát.

— Mióta magát megismertem, igen kellemetlen éjszakáim vannak! Nagyon ki vagyok merülve és nem tudok aludni!

— Bizonyára vérszegény, Cecil. Szedjen vasat.

— Sokat fogok golfozni és horgászni.

— Csak rajta, kedves barátom! Az is nagyon jót tesz a vörös vértestecskéknél!

Charlott nevetve hajtotta Cecil vállára a fejét.

Holk Corneliával, Justus Kamillával táncolt. A két pár egymás mellé került. Holk elkiáltotta magát.

— Lady Cornelia azt kívánja, hogy házasodjunk össze, Kamill! Volna kedved?

Elsodródtak egymástól. A ház már alapjában remegett attól a zajtól, amit a hat jazz-band és a vendégek okoztak.

— Megkérte a kezedet? — kérdezte Justus s csókot lehelt Kamilla homlokára.

— Mióta együtt sieltünk a télen Svájcban, azóta mindennap megkéri a kezemet, amint kettesben vagyunk. De most komolyan gondolta!

— Hozzámész?

— Természetesen! — válaszolt határozottan Kamilla. Azonnal!

Holk Corneliát forgatta egy sarokban.

— Kérdezze meg még egyszer! — parancsolt rá szigorúan Cornelia. — Én Kamillát mint Mrs. Holkot ismertem meg, és mint Mrs. Holk akarok néhány nap múlva tőle elbucsuzni, amikor visszatérek Indiába.

— Volna kedved hozzámjönni?! — üvöltött harminc pár feje fölött Holk.

Kamilla hangja nem tudott a zsibajon áthatolni hozzá. Ezért csak beleegyezőleg bölintott és nevetségesen merev kézzel szalu-

lált. Ezt a mozdulatot minden fordulatnál, amikor Holk a szeme elé került, megismételte.

Ebben a pillanatban valamennyi jazz-band összes saxofonja és kürtje megszólalt, emeletről emeletre, lépcsőről terembe hangzott a tuss. A községi hivatalszolga lépett be az aquariumba, Charlottához tartott, kezetsókolt neki, átnyujtotta jókívánságait és egy büntetőparancsot. A vendégsereg asztalokra és székekre állt, hogy együtt olvashassanak. Az ujdonsült menyecskét az igazságszolgáltatás 10 márka (behajthatatlanság esetében egy napi börtön) büntetésre ítélte hamis halálhír terjesztése miatt.

A hajókadett Bosko és Akácia örült ugatása közben felrohant a lépcsőn. Felemelte a karját és mindenhová, ahol hangszer volt, bekiáltott:

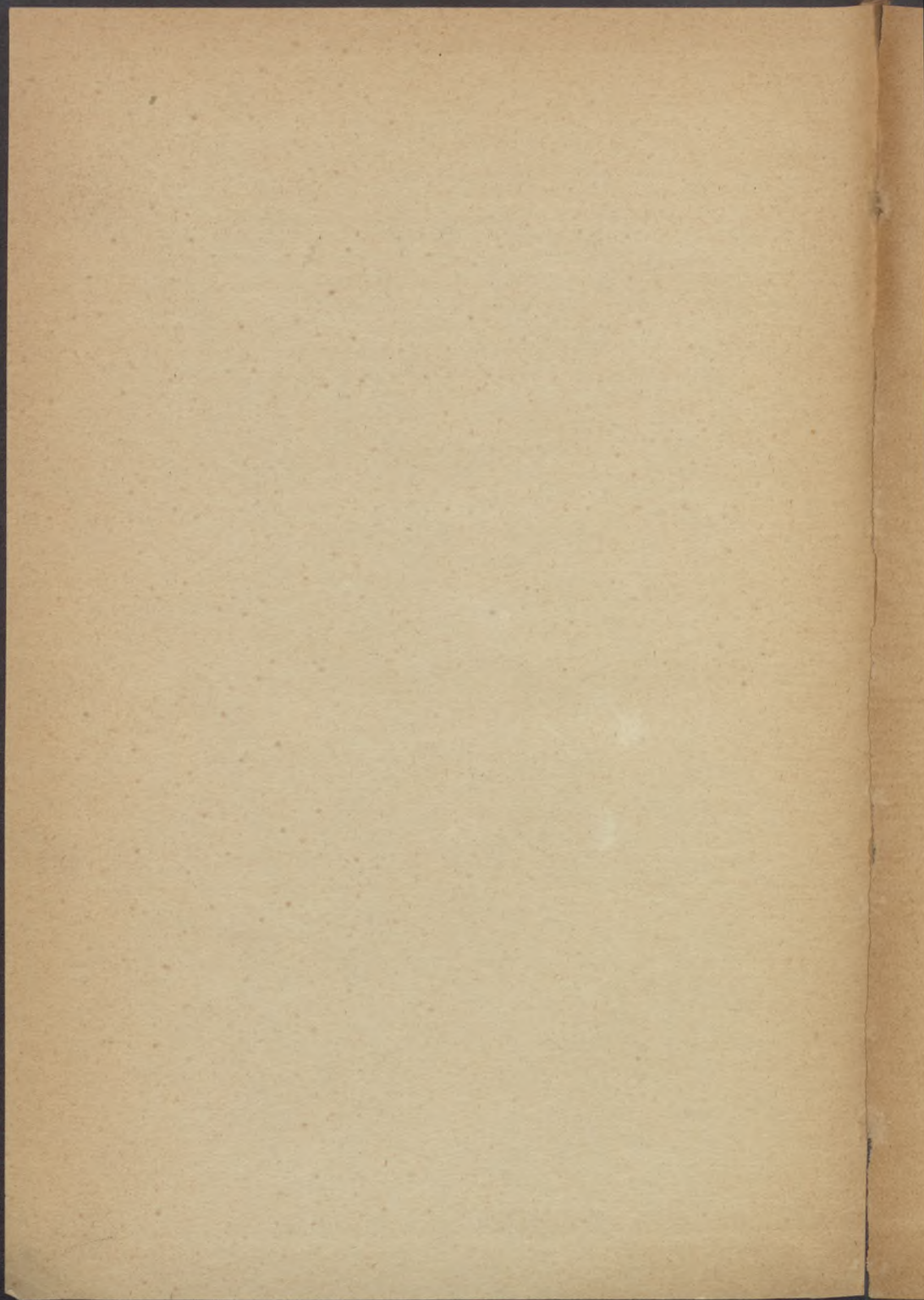
— Most! Most!

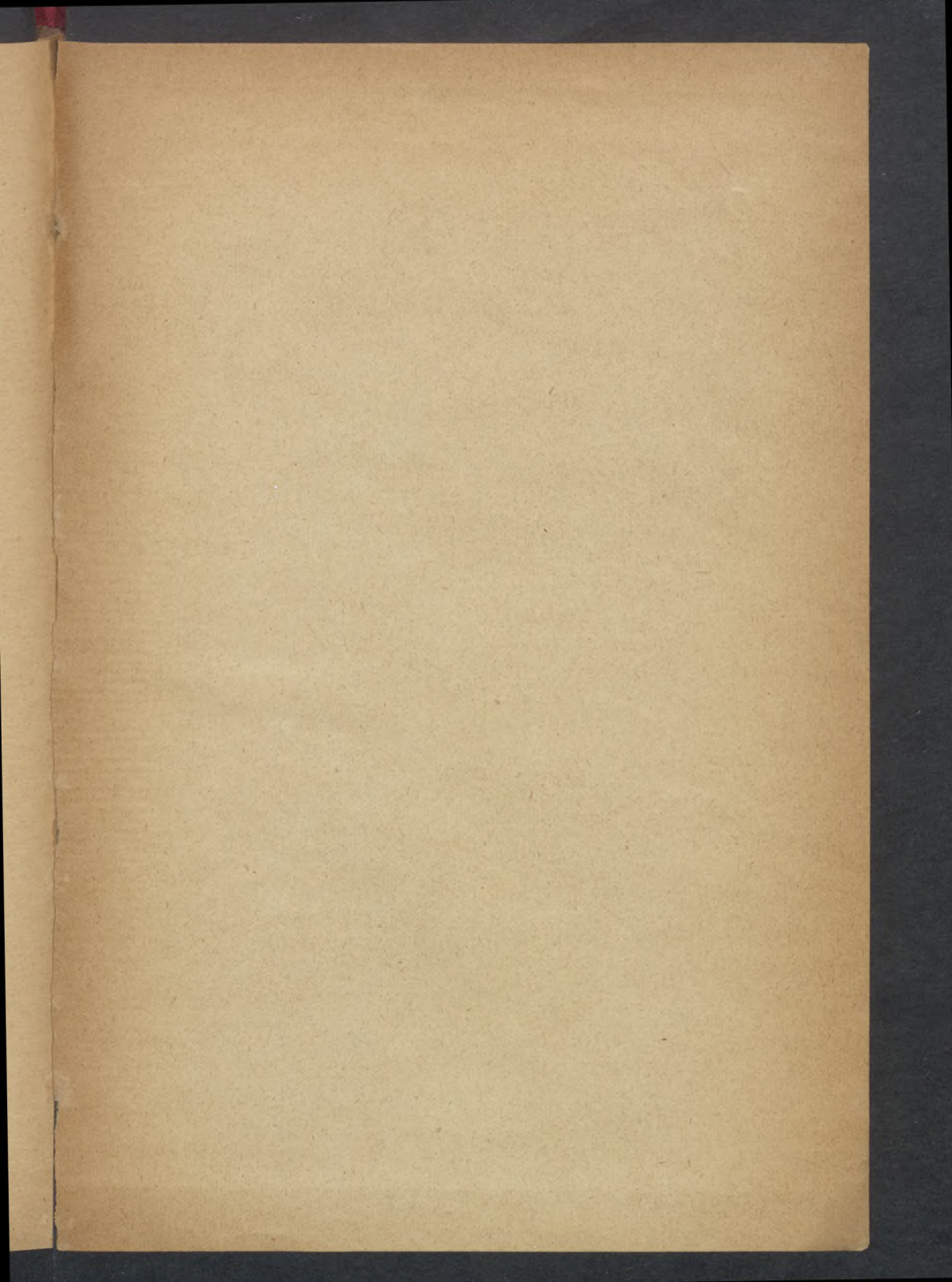
Hat zenekar zendített rá Charlott esküvői himnuszára, egy ujonnan megjelent táncszámra:

„Az a bolondos Charlott! Az a bolondos Charlott!

VÉGE.

40

